

НОРА РОБЪРТС ИЗБРА ЗА ВАС:

ХАРЪЛ АН

АВТОРКАТА НА ДИАМАНТЕН ОГЪН

Когато
не вярваш
на очите си,
вслушай се
в гласа
на сърцето!

ИЗГРЕВ ЗА ДВАМА

АН ХАРЪЛ ИЗГРЕВ ЗА ДВАМА

Превод: Антония Павлова

chitanka.info

След разрушителна буря, която отнася дома ѝ, Ани Пейн потегля за Сан Франциско с твърдото решение да отвори собствена галерия и да започне нов живот. Само няколко дни след пристигането си, тя приема тайна комисионна, за да се яви на търг и на всяка цена да купи на пръв поглед незначителна картина. Съперник в ожесточеното наддаване е загадъчния Гарвин Макри, който отчаяно иска да се сдобие с творбата — все пак това е портрет на убитата му съпруга! На Ани Пейн и през ум не ѝ минава, че се забърква в кошмара на двойно убийство, пред което полицията е безсилна. Дори и след пет години неизвестният убиец е на свобода и може би сега младата галеристка е поредната му мишена. Гарвин и Ани се впускат в разплитането на престъплението и между тях пламва страст, от която и двамата се страхуват. Преследван от демоните на миналото, Гарвин е дал обет пред себе си, че повече никога няма да се влюби. Но дали все пак независимата чаровна галеристка няма да пробие бронята, за да докосне най-нежната струна в сърцето му?

ПРОЛОГ

Ани Пейн прекоси чакълестия двор, където преди се намираше родната ѝ къща и отиде на скалите, извисяващи се над залива. Настъпваше приливът и ноемврийският бриз шумолеше в клоните на боровете и елите. Беше точно преди изгрев-слънце, любимата ѝ част от деня, на изток хоризонтът бе обагрен в меките тонове на цъфнала лавандула. Не след дълго пищните цветове на зората ще се разлеят по небето и ще спуснат своите бляскави отражения върху спокойната водна шир. Ала преди слънцето да се е изкачило на небето, Ани вече ще е отпътувала от Мейн, завинаги.

Ото, който не подозираше за предстоящото напускане на родния дом, подскачаше безгрижно по скалите. Той беше як ротвайлер, неуязвим за коварните скали на мейнския бряг, но Ани знаеше, че никога не би се приближил до настъпващата вода. Предпазливостта му се беше съхранила още от малкото кученце, което Ани беше спасила от удавяне — плод на нечия недобросъвестна идея за отървяване от ненужно бреме. Според ветеринаря, цяло чудо било, че е оживял. Сякаш усетил себе си на косъм от смъртта, Ото приемаше всеки един ден като подарък и му се радваше безгранично.

От пет седмици насам и Ани се опитваше да възприеме подобно отношение към живота. Бе се измъкнала от къщата само минути преди адската виелица да я помете към залива. Успя да спаси Ото, два албума, снимката на родителите си от сватбата им и картината на баба си. Нищо друго. Никакви дрехи, мебели или сувенири от пътуванията до Великобритания и останалите красиви места. Нито едно от любимите си растения, нито едно бижу. Всичко бе пометено.

— Хайде, Ото, да вървим.

Той се спря на една плоска скала, извърна огромната си муцуна към Ани и я погледна тъжно и смутено с влажните си очи. В очите ѝ напиряха сълзи. Беше си обещала, че няма да плаче. Откакто преди година почина баба ѝ, тя беше останала без никакви роднини. Работата ѝ като директор на малък морски музей отдавна вече не ѝ се струваше

толкова привлекателна. Нямах да загуби приятелите си, ако се премести да живее на друго място. След разрушението на къщата, вече нищо не я задържаше на този малък полуостров. Беше ѝ все едно къде ще отиде.

Ани слезе от скалите и се запъти към чакълестата алея, където беше паркирала малката си ръждясала кола. Беше я натъпкала с няколко оцелели ценни вещи, дрехи и вещи от първа необходимост, подарени от приятелите ѝ на прощалното парти след бурята. Всъщност, повечето от приятелите ѝ бяха убедени, че тя ще се разколебае и ще се върне още преди да е пресякла Мисисипи. Неколцина от тях вярваха, че желанието ѝ да се премести в Сан Франциско и да се потопи във водите на тамошния живот си е проява на чист инат и когато действителност и мечти се сблъскат, тя ще поеме обратния път към дома. Даваха ѝ най-много три месеца.

— Ото, хайде, момчето ми — извика Ани.

Той стоеше изправен на една масивна гранитна скала и я наблюдаваше, силуетът му се очертаваше на фона на бледолилавото небе. Дали пък не усещаше колебанието ѝ? Очакваха я Сан Франциско и един напълно непознат живот. Планове и мечти изпълваха мислите ѝ за бъдещето. Ала дали ще успее да ги осъществи? Може би беше действала прекалено налудничаво и импулсивно. Вместо да си построи нов дом, тя беше вложила парите от застраховката в банка, а преди десет дни беше намерила купувач за имота, примамлив с живописната гледка и спокойствието, което царуваше наоколо. Разполагаше с достатъчно пари, за да се впусне в нов живот. Тук останаха само болезнени спомени — смъртта бе отнела родителите ѝ твърде рано, сега и баба ѝ беше мъртва, а родният ѝ дом — унищожен. Ако не се опита да промени съдбата, тя може да е следващата. Беше се вкопчила в идеята да се премести в Сан Франциско, да отвори собствена галерия и да започне всичко отначало. И ето че настъпи очакваният ден.

Ани даде колата на заден ход и излезе от алеята пред къщата, без да се сбогува с брега и живописното местенце, където бе живяла през всичките тези години. Днес си тук, утре те няма. Такъв беше животът и тя знаеше.

Един жесток урок, който никога нямаше да забрави.

ПЪРВА ГЛАВА

Ани паркира под една козирка на широката, живописна улица Пасифик Хайтс и излезе от колата като остави прозорците смъкнати, а Ото проснат по корем на задната седалка. Беше я смъкнала не заради него, а за да направи място за картината, която възнамеряваше да купи на първия голям търг в Сан Франциско.

— Ще се върна колкото се може по-скоро — каза тя на Ото, сякаш щеше да я разбере.

Беше мрачен ден дори и за град като Сан Франциско — скупчени облаци, ситен ръмеж, гъста мъгла и температура, която едва достигаше петнайсет градуса. Откакто бе пристигнала в Залива, Ани се бе снабдила с впечатляваща колекция от евтини чадъри, винаги държеше по няколко в колата и един неизменно пъхнат в голямата ѝ чанта, с която не се разделяше. Според собствените си изчисления, от Деня на благодарността беше загубила поне половин дузина чадъри. Не че валеше много в Сан Франциско. Просто никога не падаше сняг и дъждът ѝ се струваше много повече, отколкото в Мейн. Бе се опитала да обясни това свое умозаклучение на Зуи Съмър, която държеше парфюмерийния магазин до галерията ѝ, но Зуи, родом от Сиатъл, ѝ заяви, че тя изобщо не знае какво е истински дъжд.

Докато приближаваше внушителната, украсена със сложни орнаменти сграда, у нея се надигна някакво трепетно вълнение. Викторианското имение на Линууд, боядисано в лимонено жълто бе едно от най-известните в Сан Франциско. Тучна зелена трева застилаше великолепия преден двор, а под високите прозорци с елегантни завеси на първия етаж се издигаха грижливо поддържани храсти; прозорците бяха толкова безупречно чисти, че искряха в мрачния ден. Предстоеше ѝ да се срещне с хора от известните фамилии Линууд, Вандербилт, Рокфелер, Харст — твърде различни от компанията, с която излизаше на полуострова.

Униформен пазач стоеше на пост пред тухлената алея, която водеше към предния вход. Ани му подаде билета си за частния търг.

Беше посетила няколко търга, организирани от Ърни в събота вечер във фермата Хатауей, разположена край пътя към езерата. Веднъж дори беше на косъм да убеди баба си да си вземат агне.

Едно отминало време, един отминал живот.

Пазачът изгледа критично билета ѝ, а след това и нея самата. Ани си каза, че вероятно той се държи така с всички посетители. Не би могла да изглежда чак толкова различна от търговците и колекционерите, участващи в търга. Въпреки че все още гардеробът ѝ бе оскъден, външният ѝ вид беше достатъчно представителен: копринена блуза, тъмносиня пола до прасеца, черни кожени боти и сребърни обеци. Беше повдигнала гъстата си коса в елегантен кок, а заради променливото време носеше португалския шал на баба си, оцелял след опустошителната буря. Шалът беше от черна вълна с избродирани цветя и екзотични птици и приличаше по-скоро на покривка за пиано. Но тъй като беше красив, а и твърде викториански, Ани реши, че е идеален за първия ѝ търг в Сан Франциско.

— Отидете на предния вход, госпожице Пейн. Охраната ще ви покаже салона.

Служителят ѝ върна билета с такъв пренебрежителен жест, сякаш ѝ казваше, че мястото ѝ не е тук. Или просто си го внушаваше поради странните обстоятелства, които я доведоха на този търг.

Отправи му бегла прощална усмивка и тръгна по алеята. Студено, дъждовно зимно време, въздух наситен с аромата на цветя, трева и пръст — всичко това ѝ напомняше за пролетните утрини в Мейн. Внезапно я завладя чувство на носталгия, пред очите ѝ изникна тъжна картина от миналото — двете с баба си, седнали на верандата в своите стари, люлеещи се столове, загледани в стелещата се над залива мъгла. Ани пое дълбоко дъх, прибра един непокорен кичур коса и опита да се успокои. Намираще се в Сан Франциско, на много важен търг, който изискваше цялото ѝ внимание. Нямахше — не биваше — да се впуска в блянове по един живот, към който никога нямаше да се върне. Имаше намерение да се забавлява, дори и сега, по време на твърде необичайната ѝ задача на Пасифик Хайтс.

— На всяка цена трябва да имам тази картина — ѝ беше казала жената, която се представи на Ани с името Сара.

След като мина през втората охрана на входа, тя се запъти към централния салон на хладната красива сграда като надзърташе в

изящно мебелираните стаи, достъпът, до които беше препречен от опънати кадифени шнулове. Погледът ѝ жадно поглъщаше всеки детайл от величествената архитектура, дизайн и украса. Въпреки че от няколко години къщата бе необитаема, навсякъде блестеше от чистота и нищо не загатваше за най-малката небрежност или занемареност. Семейство Линууд я бяха обявили за продан, а повечето от вещите в нея щяха да се разиграят на търг. Според проучванията на Ани, това решение не беше породено от финансови затруднения, ала тя така и нямаше време да разбере истинската причина. Беше прекалено заета с галерията и приспособяването към новия живот, а и не ѝ бяха нужни подробности, за да изпълни странното поръчение. Целта ѝ на търга беше проста и ясна, освен това, трябваше да си признае, че елементът на мистериозност предизвикваше любопитството ѝ. За първи път отиваше на търг като представител на анонимен купувач.

На входа на салона, зад дървена маса, седеше елегантно облечена жена. Тя провери документите на Ани и взе писмото от банката, което потвърждаваше, че всеки написан от нея чек има покритие. Всичко се вършеше чевръсто, формално и по установения ред, но Ани усети, че дланите ѝ са станали студени и влажни. Тъй като искаше да запази анонимност, в четвъртък сутринта Сара беше внесла десет хиляди долара на сметката на Ани. Макар и необичайни действията ѝ бяха напълно законни. Ами ако Ани напуснеше търга и офейкаше с парите? Но явно Сара ѝ имаше доверие.

Жената зад масата ѝ подаде бяла карта с номер 112, изписан с големи черни цифри. Потискайки нервността си, Ани си наложи да се усмихне и влезе в салона. Множество купувачи бяха насядали на обикновени сгъваеми столове, наредени срещу проспекти на искрящи кристални полилеи, пищни стенописи на Сан Франциско отпреди 1906 година и зашеметяващи картини на залива. Ани забеляза свободно място на една от средните редици, настани се на него и остави голямата си чанта на земята. Изведнъж се скова от напрежение.

Ами ако някой друг даде по-голяма сума за картината?

Ами ако тя не успее да я купи?

Скоро и останалите свободни столове се запълниха. След като беше направено съобщение, че приходите от търга ще отидат във фондация Хели Линууд, процедурата по продажбите започна.

Водещият на търга беше слаб, беловлас, изискан и сериозен господин, коренна противоположност на Ърни Хатауей.

Първият предмет се продаде много бързо, без почти никакво наддаване. Никакви емоционални възклицания, възражения или дюдюкания. Та това беше Сан Франциско, Пасифик Хайтс. Баба й, прагматична жена, която не държеше на официалностите, беше признала, че търговете на Ърни са същински спектакъл.

След четиридесет минути се появи и картината. Дъхът на Ани секна, наблюдавайки как я носят на статива. Когато откриха платното, младата жена ахна от изненада. Купувачите около нея я огледаха учудено. Тя се опита да се овладее. Но обстоятелствата я свариха напълно неподготвена: картината беше творба на Сара. Нямаше съмнение по въпроса.

Ани стисна здраво шала в скута си и реши да не се впуска в размишления как една картина на непопулярен, ексцентричен художник може да се озове на линуудски търг.

За първи път срещна Сара миналата седмица, когато тя дойде на кратко посещение в галерията й. Сара беше странна жена с гъста посребрена коса, правилни черти на лицето и евтини дрехи. Леко накуцваше и използваше бастун. Тя нито купи, нито пък се заинтересува от някоя творба и Ани я запомни, защото посещението й беше необичайно, а и галерията не бе пълна с клиенти. Два дни по-късно Сара се обади и я покани на чай.

Тъй като нямаше по-приятни занимания, тя прие предложението и се отправи към малката къща на Сара, разположена на един хълм, от който се откриваше гледка към града. Странната жена отново беше облечена в евтини дрехи, но този път вместо бастун използваше помощна проходилка. Ани я беше сметнала за налудничава, ала бързо промени мнението си, като забеляза разхвърляните из цялата къща платна. Израснала сред художници и благодарение на личния си опит, натрупан от организирането на изложби в морския музей, Ани беше развила забележителен усет и към изкуството. Можеше безпогрешно да определи истинската стойност. А платната на Сара несъмнено имаха стойност.

Развълнувана от откритието на нов, зашеметяващ талант, Ани вероятно реагира прибързано като се съгласи да представя Сара на днешния търг. Не беше проучила коя е Сара, защо настоява за

картината и защо самата тя не присъства на търга. Всичко това, беше решила Ани, ще се изясни по-късно.

И ето че започна да разбира защо Сара държи на тази картина. Беше нейна творба, без съмнение, от по-ранен период. Техниката се губеше на някои места, забелязваше се известна несигурност, липсваха увереността и смелостта на идеите, така характерни за платната, които Ани видя при посещенията си в дома ѝ. Но съществените белези, които правеха забележителни творбите на ексцентричната жена в небрежно облекло, не можеха да бъдат сбъркани.

На картината беше изобразено червенокосо момиче, петнайсет-шестнайсетгодишно, с бяла като слонова кост кожа и топли, сини очи. Беше облечена в мъжка риза и джинси, с нехайно отметната назад дълга коса и естественото ѝ излъчване ярко контрастираше на обзаведената в строг стил стая. Дори и рисувана в по-ранен период от творческите години на Сара, картината притежаваше типичния стил на художничката — меланхоличното настроение, убитите тонове, онази твърда решимост да улови душевността на момичето, неговите желаниа и стремежи.

Сара най-вероятно беше изпратила Ани да купи портрета, с цел да събере всички продадени свои творби, преди да дебютира в публичното пространство като млад талантлив художник. Умен ход, помисли си Ани. Но реши да не бърза със заключенията, в случай, че тази брилянтна, неизвестна художничка няма намерение да представи картините си в нейната галерия.

Аукционерът обяви потвърждение за сумата от петстотин долара. Дали някой възнамеряваше да наддава? Тонът на мъжа издаваше съмненията му.

Изтръгната от вцепенението си, Ани се изправи нервно на стола. Потвърждение? От кого? Кой друг наддаваше за картината? Тя потърси с поглед виновника. Сериозните купувачи, както бе забелязала, стояха в дъното на салона и наддаваха оттам, ако някой предмет предизвика интереса им. Но тя не беше очаквала да има съперници за картината.

Дали някой друг знаеше за Сара? Според професионалния поглед на Ани, портретът на статива разкриваше дарбата на художника, но това беше само искрица от яркия пламък на този никому неизвестния талант.

— Петстотин. Някой ще даде ли петстотин и петдесет?

Ани вдигна високо ръка. В момента не я интересуваше, че поведението ѝ не е особено професионално. Трябваше да бъде сигурна, че аукционерът я е видял.

— Петстотин и петдесет — отбеляза той в отговор.

Секунда по-късно цената се качи на шестстотин. Ани все още не беше разбрала кой наддава срещу нея, вдигна ръка за шестстотин и петдесет. Сара бе очаквала Ани да бъде единственият купувач и бе сметнала, че ще получи картината срещу неколкостотин долара. Въпреки това, за да не поема излишни рискове, тя бе настояла за вноската от десет хиляди долара. Тогава този жест се стори на Ани напълно безсмислен.

Все пак имаше много голяма разлика между шестстотин и петдесет и десет хиляди, опита да се успокои тя. Разбира се, че парите ще ѝ стигнат. Щеше да получи картината. „Използвай всичките десет хиляди, ако се наложи“, ѝ беше казала мистериозната художничка. Ани искаше на всяка цена да успее, повече отколкото би признала и пред себе си. Творбата беше невероятна и тя го знаеше. Може би тя щеше да се окаже повратна точка в така желания нов живот.

Водещият търга погледна към нея. Наддаването беше достигнало осемстотин долара. Ани нервно захапа долната си устна и кимна. Вълна от възбуден шепот премина през тълпата. Невъзмутимият доскоро аукционер сега изглеждаше необичайно развълнуван. Ани проследи погледа му, отправен към задната част на салона, докато съобщаваше сумата от деветстотин долара.

Преди обаче да успее да забележи съперника си, мъжът потвърди цената и насочи вниманието си към нея. Ще даде ли някой хиляда? Вече качваше цената със сто, а не с петдесет. Ани не забеляза някой от двадесетината скъпо облечени мъже и жени в дъното на салона да наддава за картината. Стомахът ѝ беше свит. Успокой се, парите не са твои. Който и да е, не би дал повече от десет хиляди. Щеше да е пълна лудост. Художникът беше неизвестен, моделът също. Не виждаше смисъл в такова съперничество. По-късно, когато Сара успее да влезе в света на изкуството като нов, признат талант, може би щеше да си струва, но не и сега. Ани кимна на аукционера.

Противникът ѝ незабавно вдигна на хиляда и сто.

Тя се извърна рязко и погледът ѝ се срещна с този на мъж в тъмен костюм. Сега вече знаеше. Това беше съперникът. Мъжът, който

искаше картината с червенокосото момиче.

Устата ѝ пресъхна. Очите му я пронизваха. Тя си пое дълбоко дъх, беше сигурна, че онзи отсреща не е търговец, нито колекционер. В изражението на лицето му не се долавяше нито борбения дух, нито обичайната настървеност, присъща на хората от занаята. Искал е картината и е очаквал да я получи за петстотин долара.

Появата на Ани Пейн не беше включена в сметките му.

Аукционерът обяви хиляда и двеста. С очи, приковани към противника си, тя кимна. Нямаше намерение да се предава. Нямаше да му позволи да я извади от контрол. Изобщо не я е грижа кой е този човек и защо толкова силно иска картината.

Изражението му остана сурово и решително, по всичко личеше, че съперникът ѝ не се забавлява. Имаше остри, привлекателни черти и гарвановочерна коса, но по някаква непонятна причина Ани реши, че очите му са светли — сиви или зелени, дори сини. Опита да си го представи в по-различна обстановка. Какво ли би го накарало да се засмее? При какви обстоятелства не би изглеждал толкова сериозен и мрачен? Една разходка в планината? Или може би яздейки кон по тучните ливади? Вероятно навсякъде другаде, но не и на този търг на Пасифик Хайтс.

Не беше дошъл заради трепета от наддаването, реши тя, обзета от тягостно чувство.

Беше тук само заради картината.

Ани извърна поглед от него и се съсредоточи върху задачата си. Дали наддаването щеше да надхвърли десет хиляди?

След още две минути цената достигна три хиляди. По гърба ѝ избиха дребни капчици пот. Стискаше здраво шала в ръцете си, започна да трепери. С известно усилие потисна желанието си да се обърне и да огледа противника си още веднъж. Не искаше той да си помисли, че е отчаяна, уплашена или ужасена от евентуална загуба. Не можеше да си позволи точно в този миг да го окуражи със слабостта си.

Трябваше да спечели.

Една възрастна жена през три редици пред нея се обърна и я изгледа гневно. Остави човека да получи картината, момиченце, сякаш ѝ казваше. За коя се мислиш?

Ала Ани кимна за три хиляди и сто. Нейният тъмнококс съперник качи на три и двеста и когато тя наддаде със сто, чу недоволното мърморене, отправено към нея.

Мъжът даде четири хиляди. Ани не разбра дори как го направи. Не беше произнесъл и звук. Тя се обърна назад и срещна погледа му.

Спокоен. Уверен. Предизвикателен.

Като хапеше нервно устни, Ани забеляза, че всички присъстващи са приковали очи в нея. Аукционерът я чакаше. Тя вдигна ръката си с разперени пет пръста, надяваше се да я разбере.

— Имаме предложение за пет хиляди долара.

Стори ѝ се, че чу недоволни гласове: „Коя е тя? Защо не го остави да получи картината? Не знае ли кой е съперникът ѝ?“.

Не, не знаеше, пък и не я интересуваше. Беше в правото си да купи картината точно толкова, колкото и всички останали в залата. Дори имаше преимуществото, че представя художника, който я е нарисувал.

Сърцето ѝ лудо биеше, чакаше мъжът да отговори на наддаването ѝ. Пет хиляди долара беше безумна цена. Хората щяха да си помислят, че е луда, но не и след като се запознаят с творчеството на Сара. Тогава биха я разбрали.

Ако се наложеше да използва всичките десет хиляди, щеше да го стори.

Ала мъжът в тъмния костюм пасуваше. Изумена, Ани се обърна към него. Той злъчно я поздрави с един пръст и се оттегли в едно от крилата на салона, затворено за посетителите на търга.

Картината беше нейна.

— Е — каза троснато възрастната жена от третата редица, — надявам се, че сте доволна.

Да, така е, помисли си Ани с чувство на облекчение и такова изтощение, от което сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Наистина беше доволна.

Сега, когато трепетът от спечелената битка отшумя, тя усети всеобщата враждебност. Не само, че хората бяха на страната на опонента ѝ, сега те бяха направо ядосани, че тъкмо тя е спечелила наддаването. Нищо чудно, че Сара бе предпочела да действа с подставено лице.

„Колко мило“, помисли си Ани. Дали щеше да успее да се измъкне, преди да разберат коя е?

Вдигна чантата в скута си и се приготви за бягство, в случай, че някой се опита да я хвърли на лъвовете. Защо всички са настроени срещу нея? В края на краищата, това беше търг и такава беше играта.

За нейно щастие в този момент извадиха следващия предмет — сервиз от рядък австрийски порцелан. Наддаването започна. Ани се изправи да си върви. Беше изнервена, чувстваше се неловко, ръцете и краката ѝ трепереха. Извинявайки се на всеки подред, тя се запрепъва към пътеката между редиците.

Един пълен мъж, седнал на крайния стол, се обърна към нея:

— Явно много сте държали да притежавате картината, след като наддавахте срещу Гарвин Макри.

— Кой е Гарвин Макри?

— Нима не знаете? Така си и мислех. Той е съпругът на червенокосото момиче.

— Какво?

Ала непознатият вече беше насочил вниманието си към търга, а и някой от задните редове ѝ изсъска да се дръпне. Ани стисна още поздраво чантата и шала си, за да не забележат колко силно треперят ръцете ѝ и изскочи на пътеката.

Значи съперникът ѝ беше съпруг на момичето от картината! Е, откъде можеше да го знае? Вероятно е възнамерявал да ѝ я подари за годишнина от сватбата или за рождения ѝ ден. Заповядай, скъпа. Спомняш ли си онази луда жена, която те нарисува, когато беше на шестнадесет? Съпругата му от семейство Линууд ли беше? Откъде ли познаваше неизвестната ексцентрична Сара? И как така художничката я беше рисувала като младо момиче? Няма значение, каза си Ани. Имаш картината. Сега трябва да я върнеш на жената, която я е рисувала. Гарвин Макри ще намери друг подарък за съпругата си.

Гарвин Макри откачи дебелото кадифено въже, което забраняваше достъпа до гостната и пристъпи вътре. Неколцина от участниците, излезли от салона за кратка почивка, му отправиха тъжни, състрадателни погледи. Познаваха го. Както, явно и всички на

търга. Изпитанието се беше оказало много по-тежко и от най-смелите му очаквания.

Не беше предвидил номер сто и дванадесет.

Тя води решителна битка и спечели само, защото Гарвин не беше заинтересован от по-нататъшно наддаване. Не го беше грижа, че парите ще отидат към фондацията, основана от него в памет на съпругата му. Беше очаквал да получи картината срещу петстотинте долара, заложен от него предварително и тайно. Искаше да остане анонимен купувач, скрит между професионалистите в дъното на салона.

Можеше да помоли Джон или Синтия Линууд да му подарят картината, но не го направи. Беше част от миналото, а не от бъдещето на фамилията. Който и да беше убил съпругата му, се беше погрижил за това.

В този момент мерна Джон Линууд, който се бе запътил към залата и разбра, че срещата им е неизбежна.

— Гарвин, за бога, нямах представа, че ще си тук днес. Много се радвам да те видя.

Въпреки приятелския поздрав, Джон изглеждаше напрегнат и сконфузен. Гарвин се досети за причината. Бившият му тъст имаше нова съпруга, умна и привлекателна, и се стремеше да избягва всички, които му напомняха за убийството на дъщеря му и баща му. А Гарвин беше един от тях.

— И на мен ми е приятно, че те виждам, Джон. — Дватама мъже се здрависаха, но Гарвин така и не успя да се усмихне. Беше изкарал една мъчителна сутрин, много по-тежка, отколкото беше очаквал. Не беше в настроение.

— Съжалявам за картината...

— Няма нищо. Забрави.

— Изобщо не предполагам, че ще я искаш. Не мога... едва понасям болката, когато я погледна.

Гарвин кимна. Самият той не можеше да си обясни защо я беше поискал. Толкова трагични спомени бяха свързани с нея. Стоеше закачена в библиотеката на Линууд, където преди пет години бяха убити Хели и дядо ѝ. Беше нарисувана от Сара Линууд, леля на Хели и сестра на Джон, за която много хора подозираха, че е замесена в

убийствата на племенницата си и баща си. Някои дори си мислеха, че тя ги е извършила.

В портрета, сякаш с невидими изрази, Сара беше уловила духа на шестнадесетгодишната Хели и Гарвин изпитваше странното усещане, че безсмъртната душа на жената, погубена от нечия жестока ръка, сега се рее из вечността в неземно спокойствие и щастие. Не можеше да си обясни това свое усещане. Дали и номер сто и дванадесет бе обзета от същото чувство?

— Мислех, че е унищожена — продължи Джон. — Наредих да я свалят, но не можех... нямах сили сам да я изгоря. Предполагам, че и никой друг не би се решил.

— И затова предпочете да я продадеш?

— Всъщност предложението беше на Синтия. — Джон бе изгубил жена си четири години преди убийствата и преди година реши, че му е време да се ожени повторно. Гарвин не присъства на сватбата му. Синтия беше със седемнадесет години по-млада от съпруга си, бе работила като брокер в една от най-видните компании за недвижими имоти в Сан Франциско и години наред обсаждаше кръга от познати на семейство Линууд. Сега вече беше част от него. — Тя уреди целия търг. Аз самият научих едва тази сутрин. Ако знаех, вероятно щях да подходя по друг начин, може би и за това тя не ми каза. — Той понечи да се усмихне, но опитът му се оказа неуспешен. — Уверен съм, че го е направила за наше добро. Може би е добре, че картината отиде при непознат човек.

— Да, може би — съгласи се Гарвин и почти си повярва. И без това какво щеше да прави с портрета? Щом чу, че се продава, пожела да го има, но защо? Вероятно виждаше в него последното издихание на отминалия му живот.

Джон плесна с ръце, сякаш за да отпрати възможния повей на меланхолия.

— Разбра ли, че имаме купувач за къщата? Една двойка от Чикаго. Синтия ги намери. — Той огледа елегантното преддверие на старото семейно имение. — Хубаво би било тук отново да заживеят хора.

Гарвин преглътна, като се опитваше да прогони спомена за онази нощ, в която завари жена си мъртва на пода в салона.

— Да.

Джон явно предугади мислите му. Лицето му помръкна и по него се изписа потисканото отчаяние.

— Не очаквах днешната сутрин да бъде толкова мъчителна. Всички тези спомени — но, предполагам, че този ден трябваше да настъпи много по-рано. Ще се радвам, когато това тук приключи.

— Разбирам те. Нямах намерение да ти причинявам болка.

— Не се самообвинявай, Гарвин, надявам се скоро отново да се срещнем.

— Аз също.

Джон Линууд се оттегли в съседната стая, а Гарвин въздъхна тежко, проклинайки се, че изобщо бе дошъл. Нито той, нито бившия му тъст споменаха името на художника. След двойното убийство семейството, както и приятелите, не знаеха нищо за Сара Линууд. От пет години никой не знаеше дори дали е жива.

Вместо да се запъти към изхода, както възнамеряваше да направи, Гарвин рязко се обърна кръгом и се отправи към масата до входа на салона. Жената, която записваше имената на купувачите и продадените предмети, го изгледа състрадателно.

— Съжалявам, че нещата не се развиха във ваша полза, господин Макри. Много хора искрено желяеха да успеете.

— Благодаря. Коя е госпожицата, която ме победи?

— Нямам право да издавам имената...

— Добре, добре. Не искам да ви създавам неприятности. — Въпреки скованите от гняв устни, Гарвин успя да се усмихне. — Ако говорите с нея по-късно, кажете й, че се надявам да е щастлива с новата си придобивка.

Жената прехапа устни и хвърли бърз поглед към салона. В момента протичаше яростно наддаване. Гарвин не му обърна внимание. Един куриер — колежанче — дотърча до масата и подаде някакъв етикет.

Жената взе етикета и в същия миг извъртя списъка към Гарвин. Той плъзна поглед към номерата и откри сто и дванадесети.

Съперничката му се казваше Ани Пейн от галерия „Ани“ на Юниън Стрийт. Значи, търговец.

Гарвин скръцна със зъби. Един нищо и никакъв проклет търговец! Беше платила пет хиляди долара за картина от неизвестен художник. Та тя не струваше и петстотинте долара, които

възнамеряваше да даде. Заради болезнените спомени, свързани с нея, дори семейството на Хели не я искаше.

Може би Ани Пейн се бе увлякла в играта и бе побесняла, когато Гарвин се изпречи на пътя ѝ. Ала щом адреналинът ѝ спадне и възбудата отшуми, сигурно щеше да съжалява.

Разбира се, Ани Пейн можеше да е и алчна изнудвачка. Вероятно е знаела с кого се състезава и е възнамерявала да му продаде обратно картината на цена, която тя определи. Макар че предположението беше твърде абсурдно.

Ами ако има някой друг купувач предвид?

Кого?

Гарвин изруга наум. Та това си беше само една обикновена картина. Дори и с цялата чувственост и дълбочина, които ексцентричната и самовглъбена Сара така тънко бе уловила в същността на Хели. Съпругата му вече я нямаше и Гарвин бе започнал постепенно да привиква със загубата, макар че никога не си прости задето не бе успял да я спаси. Само ако беше дошла при него да сподели за финансовите проблеми на Сара, за дълговете ѝ от хазарт, за онова, което я е принудило да се върне в къщата на Линууд въпросната нощ. Ала Хели не го направи и беше мъртва.

Той се измъкна през централния вход, оставяйки с облекчение дома на Линууд зад гърба си. Пълна лудост беше да идва днес. Трябваше да предположи, че нещата няма да се наредят според очакванията му. Най-малкото, трябваше да знае, че не би могъл да избегне срещата с миналото, което се опитваше ако не да забрави, то поне да остави зад себе си.

Слезе по стълбите и се запъти към улицата, смътно съзнавайки, че дъждът е спрял. Небето все още бе сиво и навъсено, а въздухът — все така влажен и студен. Малко по-надолу по улицата Гарвин забеляза Ани Пейн в люта борба с новата си покупка, която се опитваше да напъха отзад в малкото си ръждясало комби.

Той забави крачка и започна да я изучава с поглед. Не приличаше на изпечен търговец, който съзнателно и целенасочено го е надхитрил и изтласкал от надпреварата. Русата ѝ коса се беше изплъзнала от фуркетите и фибите и сега се спускаше необезпокоявана над челото и ушите ѝ на изящни светли кичури. Шал с ярки бродерии висеше праметнат през едната ѝ ръка, а пискюлите му опираха в асфалта. Една

крачка встрани и щеше да го настъпи. Тази жена определено възбуждаше любопитството му.

— Ото — каза строго Ани Пейн, явно все още не забелязала присъствието на Гарвин, — ще трябва да се преместиш. Предупредих те, че ще ми е нужно място. Така че, не проявявай ината си. — Тя погледна вътре в колата. — Ото, казах нещо. Стани!

Гарвин надзърна в комбито и с изненада забеляза големия ротвайлер, изтегнал се по царски отзад.

Не, Ани Пейн не беше такава, каквато си я представяше.

Гарвин се приближи и забеляза стройната и добре оформена фигура.

— Виждам, че имате проблем — продума той.

— Да. — Тя се извърна да го погледне и неприятно изненадана, пое дълбоко въздух. — Вие сте мъжа от търга.

Мъжът от търга? Следователно не знаеше кой е той. Или поне много умело се преструваше.

— Да. Казвам се Гарвин Макри.

Тя нито се изчерви, нито пребледня, само отметна кичур коса, паднал пред очите ѝ.

— Здравейте, аз съм Ани Пейн. Надявам се, че не ми се сърдите.

Той едва-едва се усмихна.

— Не много.

Тя отвърна на усмивката му, а очите ѝ странно заблестяха. Бяха светлосини, почти сиви.

— За миг си помислих, че тълпата жива ще ме одере. Някой каза, че момичето от картината е ваша съпруга. Надявам се да не бъде много разочарована. За подарък ли я искахте?

В гърлото му заседна буца и той успя само да поклати глава. Подарък за Хели. Ани Пейн не знаеше, че съпругата му е мъртва. Коя, по дяволите, беше тя?

Ани се намръщи, лека розовина покри страните ѝ.

— Виждам, че все още сте разстроен. Съжалявам. Не го приемайте като лична обида. Честно казано, не очаквах някой друг да наддава.

— Аз също. — Противно на очакванията му, тонът му се смекчи. — За вас това е един обичаен търг. Аз не съм много по тези неща —

наддавания, победи, загуби. Когато искам нещо, просто плащам цената и го получавам.

Кратка и ясна теория.

Ани Пейн насочи вниманието си към ротвайлера и прекара пръст през косата си, чувстваше се неловко. Пръстите ѝ докоснаха една черна фиба, която тя свали от косата си и натика в джоба на полата. Движенията ѝ бяха уверени и с нищо не издаваха, че усеща погледа му, прикован в нея. Гарвин с изненада осъзна, че жената, която го победи, беше сериозна, открита и... привлекателна. Гърдите ѝ примамливо изпъкваха под блузата, извивката на бедрата ѝ беше елегантна и женствена, а кожата на лицето и врата — млечнобяла.

„Дръж се!“, заповяда си мислено Гарвин.

Ани опря картината на бронята на колата и се пъкна вътре да се разправя с упорития Ото. Гарвин успя да хване шала ѝ точно преди да цопне на мокрия асфалт. Без да му обърне внимание, Ани Пейн продължи да пълзи навътре по лакти и колене, разкривайки пред Гарвин невероятна гледка на задните си части.

Ани Пейн, както изглежда, действаше по свой собствен начин.

Изведнъж тонът ѝ стана ласкав, сякаш придумваше непокорно малко дете.

— Претърколи се, Ото. Хайде, претърколи се. Ото! — Гласът ѝ вече звучеше рязко и заповеднически. Очевидно стопанката се беше изтощила от прекаленото търпение. — Ото! Претърколи се!

Кучето не я послуша.

Най-после се измъкна навън като внимаваше да не удари главата си в повдигнатия капак. Гарвин ѝ подаде шала, лицето на Ани се озари от усмивка и на лявата ѝ буза се появи чаровна трапчинка, която загатваше за дързост и сексапил.

Може би все пак Ани Пейн не беше толкова непорочна, колкото изглеждаше. Откритието породило у Гарвин любопитство, примесено с доза подозрение. Съдейки по изминалите събития, той не би се учудил, ако тя винаги получаваше това, което иска.

За днес особено, не можеше и да става съмнение.

— Успех — каза ѝ той на сбогуване. — Между другото, ако решите, че в крайна сметка не искате картината, обадете ми се. Живея в Мерин. Номерът на телефона ми ще откриете в указателя.

— Добре. Ще го направя, но не хранете празни надежди. Едва ли ще променя мнението си.

Гарвин присви очи и се вгледа в нея. Внезапно го обзе странното чувство, че тя крие нещо. За част от секундата беше доловил някакво смущение, което не избегна от изпитателния му поглед. Със сигурност криеше нещо.

Но трябваше внимателно да премисли подхода си, преди да се впусне в разследване.

Излъчването на тази жена го порази и възбуди чувства, които нямаха нищо общо с разни картини и съмнения. Всеки нерв в тялото му бе опънат, гърлото му пресъхнало. Е, какво друго очакваше? Надпреварата и съперничеството на търга не бяха довели до нищо друго, освен до първичното, неизбежно сексуално привличане.

Питаше се колко ли стресната щеше да е Ани Пейн, ако можеше да чете мислите му. Дори и да не се поддаде на импулса си, така неподходящ при стеклите се обстоятелства, не би могъл да отхвърли от съзнанието си желанието да се люби с нея.

„Какъв глупав порив“, помисли си той.

— Е, тогава ви пожелавам да се наслаждавате на картината — изрече на глас с все още свито от копнеж гърло.

Тя се усмихна мило, без да подозира за огъня, който бушуваше в него.

— Благодаря. О, и предайте много поздравии на съпругата си. Сигурна съм, че ще ѝ намерите друг подарък.

Тези последни думи шеметно го върнаха към действителността. Но вече се бе обърнал да си върви и не се наложи да обяснява, че съпругата му е мъртва.

— По дяволите — прошепна ядосано той и продължи надолу по улицата.

Заваля като из ведро.

Без да обръща внимание на пороя, Гарвин се извърна назад и проследи с поглед старото ръждясало комби, което се давеше, ръмжеше, докато накрая излезе на платното.

По дяволите, тази жена дори нямаше прилична кола. Как можеше да плати пет хиляди долара за картина, която едва ли струва и петстотин?

Това беше въпрос, който без съмнение се нуждаеше от отговор.

ВТОРА ГЛАВА

Ани мина с колата по Дивисадеро, изкачи се по Маркет Стрийт и се отправи по плетеницата от улици към дома на ексцентричната художничка, която познаваше единствено като Сара. Успя да паркира в тясната уличка, точно под кацналата върху един хълм къща. За да стигне дотам, трябваше да изкачи каменните стълби нагоре по склона. Все още не беше свикнала с разположението на Сан Франциско, който се простираше върху четиридесет хълма, издигащи се до океана. Всеки от тях беше обсипан с безброй къщи, сгушени във всевъзможни кътчета и долчинки.

Тъй като Ани не искаше да рискува с картината на Сара, заключи всички врати на колата. Не взе нито шала си, нито чадър. Дъждът беше спрял и през облаците се прокрадваха слънчеви лъчи. Вероятността да завали бе непредсказуема. Ани се бе отказала от опитите си да предвижда времето в Сан Франциско.

Изкачи се по каменните стълби, като взимаше по две стъпала наведнъж и се озова в малка глуха улица с къщи от двете страни. Тя правеше остър завой, след който се спускаше почти вертикално от другата страна на хълма, но за Ани бе загадка как може да се стигне дотам. Дори картата на Сан Франциско не беше успяла да ѝ помогне. В Мейн, обаче, познаваше всички кътчета и улички.

Кацналата на хълма бледорозова къщичка не би правила впечатление, ако не бяха живописните гледки към града и залива, простиращи се на изток от Голдън Гейт Бридж до Оуклънд Бей Бридж. Все още възбудена от търга на Линууд и срещата си с Гарвин Макри, Ани спря за миг, за да се наслади на красивия град, на облаците мъгла, стелещи се над равнините и долините, на внушителния залив Бей Бридж, проблясващ в далечината. Нищо не беше в състояние да помрачи великолепието на този все още непознат за нея град.

Малката къща нямаше двор, нито дори полянка с трева, веранда или стълби пред входа. Само една бетонена плоча пред вратата. „Две

бели саксии с хортензии биха освежили къщата“, помисли си Ани, после леко почука на вратата.

— Сара? Аз съм, Ани Пейн.

— Влизай, отключено е.

Заради влагата вратата заяде и се наложи Ани да я бутне с рамо.

Завари Сара в плетения стол до прозореца, откъдето се наслаждаваше на внушителната гледка и в същото време можеше да наблюдава кой идва към къщата. „Как ли бе сътворила такъв одухотворен портрет“, запита се отново Ани. Със своята светла кожа и конска челюст, с проскубаните мигли и вежди, художничката все едно не принадлежеше към рода на заможните и изтънчени Линуудови. Чупливата ѝ червена коса беше неравномерно подстригана — най-вероятно от самата нея — и тук-там се виждаха грозни посивели кичури. Ала сините ѝ очи бяха живи и проникателни, разкриващи истинската ѝ същност.

Без да става от стола, тя изучаваше Ани с поглед. Днес беше облечена с ластични панталони и широк бял пуловер с щампован ярък слънчоглед. Беше висока жена, най-малко метър шестдесет и пет, но поради някаква незайна за Ани болест се беше прегърбила и изкривила. Въпреки подутите си и изкривени стави, Сара продължаваше да работи, което будеше възхищението и уважението на Ани. Както къщата, така и облеклото ѝ напълно подхождаха на начина ѝ на живот. Домът ѝ по-скоро беше пригоден за работа, отколкото за живеене. Навсякъде по полици, бюфети, шкафове и стени — в кухнята, във всекидневната — бяха скупчени платна, бои, четки, кадастриони, картини и книги. При все това Ани не откриваше нито фалш, нито снобизъм в начина на живот на Сара. Художничката сама определяше правилата на ежедневието си.

— Купи ли картината? — попита направо тя. Ани кимна.

— Наложил се да платя повече, отколкото очаквах.

— Над десет хиляди?

— Не. Точно пет.

— Тогава всичко е наред. Къде е тя?

— Долу в колата ми. Реших първо да се уверя, че си си у дома.

— А къде другаде да бъда? Отиди и ми я донеси, ако обичаш. —

По лицето ѝ заигра самоироничната усмивка на жена, която не си създаваше илюзии относно себе си. — Ще те чакам тук.

Ани изскочи навън и забърза надолу по каменните стълби към малката уличка, пулсът ѝ се ускори. От първите две посещения в розовата къща — твърде странни според нея — си беше създала безпогрешното впечатление за таланта на тази художничка — отшелник. Дори само един поглед върху творбите на Сара потвърди мнението ѝ. Пред нея се разкриваше забележителна художествена дарба.

Ото не ѝ създаде неприятности, докато изваждаше картината. Той изглеждаше доволен, че се е отървал от нея и незабавно се разпростря в задната част на комбито.

— Дръж се прилично — предупреди го Ани и тръгна обратно към къщата. Беше леко замаяна от вълнение и уморена от изкачването на стълбите. Картината поне не беше тежка, а само неудобна за носене. Запита се дали момичето, което е било модел, само я е сложило в рамка. А дали изобщо някога е била нейна? Ще бъде ли много разочарована сега, като разбере, че съпругът ѝ се е опитал да я купи, но не е успял.

Но търгът беше честен. Ако Гарвин Макри беше платил десет хиляди и десет долара, щеше да получи картината. Нямаше причини да се чувства гузна.

— Остави я в ъгъла — каза Сара, когато младата жена се върна в къщата.

Подпря картината в ъгъла на кухнята. Така поставена между други творби на художничката, Ани още веднъж се увери в правотата на преценката си. Стилът все още не беше аморфен, ясен, но присъстваше.

С помощта на проходилката за инвалиди, Сара се изправи на крака. Очевидно днес ставите я боляха повече от обикновено, вероятно заради влажния въздух. С усилие Сара се придвижи до бюфета, където беше оставена картината.

— Беше прекрасно дете. — Очите ѝ неочаквано се навлажниха. — Не успях да пресъздам цялата ѝ прелест.

— Напротив, работата ти е превъзходна — каза Ани, а първоначалното ѝ вълнение бе потиснато от внезапно помраченото настроение на художничката.

— Благодаря ти. — Гласът ѝ едва се долавяше. Тя се опита да се изправи, но се сгърчи от болка. Обърна към Ани изразителните си очи,

сега плувнали в сълзи. — Знаех, че няма да сгреша като избира теб.

— А защо? Имам предвид — защо избра мен? И досега не мога да си го обясня.

Сара сви рамене и отговори лаконично:

— Посетих галерията ти.

— Зная, но от това не става ясно...

— Напротив.

— Не те разбирам.

Художничката се усмихна и очите ѝ се проясниха. В този миг тя приличаше на една мила, майчински настроена възрастна жена, а не на ексцентрична особнячка.

— Картината зад бюрото ти ми показва, че си човекът, когото търсех.

Картината на баба!

— Рисувана е от баба ми с акварел и изобразява къщата ми в Мейн. Повечето хора я считат за аматьорски опит.

— Това е без значение.

— И аз мисля така. Баба ми печелеше прилично като художник и наистина обичаше тази картина. Рисуваше всякакви неща: къщата, скалистия бряг, диви рози, рибарски лодки, морски фарове и какво ли още не. Всичките ѝ творби бяха нарисувани с умение, бяха обикновени, непринудени и сантиментални — точно такива, каквито хората купуваха за сувенири от почивката си.

— Онази картина в галерията ли е единствената, която имаш от нея?

Ани кимна.

— Баба ми почина преди около година и половина. Миналата есен ужасна буря отнесе къщата ни.

— Ураган?

Тя поклати глава. Пред нея изплува споменът за спокойните синоптични прогнози: буря, която ще се развихри по време на прилива, възможни наводнения на брега, но нищо необичайно; а после като изневиделица — разбунтуваният се океан, силният вятър, паникьосаният командир на пожарната, който, придвижил се с бясна скорост към дома ѝ, крещеше да излезе от къщата. — Беше просто една от онези ужасии, безименни есенни бури в Нова Англия, с които човек не може да се справи. — Тя се прокашля и се опита да отпрати

спомена за онзи кошмарен момент. — Каквито и усилия да положех, не бих могла отново да подреда живота си в Мейн. От дома ни не остана нищо. Реших, че трябва да започна живота си отначало.

— И затова дойде в Сан Франциско — довърши мисълта ѝ Сара.

— Предполагам, че не съм единствената. Не понесох чак толкова тежко раздялата с Мейн. Просто се събудих една сутрин и осъзнах, че вече съм взела решението. — Тя се усмихна. — Задържах се тук много по-дълго от предвижданията на приятелите ми. Както и да е, радвам се, че можах да ти помогна, Сара. Ще ти напиша чек за остатъка от десетте хиляди.

— Задръж петстотин за себе си.

— Бяхме се споразумели за сто, но всъщност не искам да ми плащаш нищо. Приех го като лично удоволствие. — Поне по-голямата част, помисли си Ани при спомена за пронизителния поглед на Гарвин Макри.

— Имала си известни трудности. Наложило се е да наддаваш до пет хиляди — сигурно е било по-голямо изпитание, отколкото си очаквала. Моля те, задръж петстотин долара. — Сара се запъти обратно към стола си като се подпираше на проходилката. Внезапно спря и се извърна назад към Ани. Погледът ѝ беше топъл и спокоен. — Кой наддаваше срещу теб?

— Един мъж. Казва се Гарвин Макри и е...

— ... съпругът на Хели.

Сара се спря наред стаята, извърна се и погледна отново портрета, после закуцука обратно към стола си.

Името Хели пробуди някакъв смътен спомен у Ани. Хели Макри... Не, не можеше да се сети, но нещо човъркаше съзнанието ѝ. Нещо, което не можеше да изплува на повърхността.

— Значи го познаваш? — попита тя Сара.

— О, да. Познавам Гарвин. Също и Джон Линууд и Синтия. — Стигнала до стола си, тя се отпусна върху меките възглавници и избута проходилката встрани. Над горната ѝ устна блестяха капчици пот. Прекара дългите си, изцапани с боя пръсти през косата си. Изведнъж на лицето ѝ се изписа умора и изтощение. — Познавам ги всичките.

— Заради картината ли? Тази Хели от семейство Линууд ли е?

Погледът на Сара се рееше някъде надалеч, сякаш се бе озовала в друго време и на друго място.

— Нарисувах портрета на Хели много отдавна, преди да се появят Гарвин и Синтия. Тогава ходех на курс по рисуване. Възложиха ми да рисувам нечий портрет. — Тя облегна глава на една опърпана възглавница. — Хели беше моя племенница.

Ани не успя да потисне изумлението си.

— Била си омъжена за някой от семейство Линууд?

Сара се втренчи в нея и внезапно се развесели.

— Какво те кара да мислиш така? — Ани се изчерви.

— Ами след като Хели Линууд е била твоя племенница, а вече не е, предположих, че си разведена...

Лицето на художничката помръкна и пребледня.

— Не, не, Ани, нямах това предвид. Използвах минало време, защото Хели е мъртва.

Мъртва ли? Коленете на Ани се подкосиха. Червенокосото момиче от картината е мъртво! Това обясняваше болката, изписана на лицето на Гарвин Макри, а тя, нищо неподозиращата глупачка, спомена за съпругата му. Картината не е била за подарък. Нищо чудно, че на тълпата ѝ се искаше да я разкъса. Очевидно всички са знаели, че момичето от портрета е Хели Линууд Макри и са мислели, че ще бъде справедливо мъжът, който я е обичал и изгубил, да го получи.

Сара не си беше направила труда да запознае Ани със съществените подробности около картината и тя беше отишла на търга съвсем неподготвена.

— Тя и баща ми бяха убити преди пет години — продължи тихо Сара. — Бащата на Хели, Джон Линууд, организира днешния търг. Той е по-големия ми брат. Името ми е Сара Линууд.

Тя млъкна и се загледа в Ани, която се опитваше да осъзнае чувото.

— Линууд? Ти си Линууд?

— Да.

— Ето защо си могла да си позволиш десетте хиляди долара. Но все пак не разбирам... — Ани пристъпи към Сара. — Защо не живееш като Линууд?

Възрастната жена едва доловимо се усмихна.

— Нито пък изглеждам като една от тях, вече не. Ани, съжалявам. Зная, че онзи ден не разбра коя съм, но тогава си помислих... предположих, че знаеш за убийствата.

Убийствата на Линуудови. Да, сега си спомняше, не с подробности, ала достатъчно, за да разбере, че нещо важно ѝ бе убягнало. Внезапно ѝ прилоша.

— Да, знаех. Но... не направих връзката между днешния търг и онзи трагичен случай, за който четох по вестниците преди пет години.

— Вината е моя, трябваше да ти обясня. Не исках да допускам намеса в личния си живот и вероятно съм била по-потайна в отношенията си с теб, отколкото е трябвало. Надявам се, че не се чувстваш изиграна.

Ани зарея поглед през прозореца към разстиляния се под хълма Сан Франциско, слънчеви лъчи пронизваха облаците, тук-там се забелязваше синьото небе. Меката светлина обливаше града. Гледката беше приказно красива. Не бе отпътувала на Запад, за да избяга от грозотата на живота — не беше толкова наивна — ала и не бе очаквала да бъде въввлечена в нея толкова скоро и толкова дълбоко. Бе причинила болка на Гарвин Макри, измъквайки портрета на убитата му съпруга, а сега пък стоеше тук и разговаряше с нещастната Сара Линууд, която очевидно се криеше от богатите си, прочути роднини.

— Мислех си — продължи уморено Сара, — че ще бъде полесно за теб, ако не знаеш коя съм. Нямах да се изкушиш да го споделиш, нямах да те тормози тайната ми. Повярвай ми, ако Гарвин Макри беше усетил, че криеш нещо от него, последствията щяха да бъдат твърде неприятни.

— Но защо? Да не би да те подозира, че си свързана с убийствата?

Раменете ѝ се отпуснаха уморено.

— Не зная какво мисли Гарвин. Може би, че не казах в полицията всичко, което знам, или че съм помогнала на убиеца да избяга... Не знам. Не съм го виждала от толкова отдавна... — Гласът ѝ потрепери. Бледорозовите басмени възглавници придаваха на лицето ѝ още по-сивкав оттенък. — Може би не трябваше да се връщам.

— Но защо си напуснала дома си? Ако това е предизвикало подозренията им...

Ясните ѝ очи се втренчиха в Ани.

— Тръгнах си, защото така трябваше. Не помислих за последствията. Просто знаех, че не мога да остана.

— Но сега се върна.

— В Сан Франциско, да.

Но не и в семейството си, помисли си Ани. Линуудови и Гарвин Макри не знаеха, че е в града.

— Затова ли се върна, защото си чула, че ще продават имението?

— Това е една от причините. Най-главната, предполагам. Прочетох за търга във вестниците и разбрах, че трябва да се прибера у дома. Постъпих също толкова импулсивно и решително, както когато заминавах.

— Но защо не отиде сама да купиш картината? Така семейството ти щеше да разбере, че си се върнала.

Тя поклати глава.

— Не можех. Аз... все още не съм готова.

— И все пак беше готова да минеш през всичките тези главоболия — да ме намериш, наемеш...

— Причината не е само в картината. — Тя се приведе леко напред. — Искам ти да представиш творбите ми, Ани. Когато съм готова. — Сара погледна невинното, червенокосо момиче, което се усмихваше от портрета. — Много скоро.

Новината не развълнува Ани, както бе очаквала; при създадите се обстоятелства би изглеждало проява на алчност и егоизъм. Досега не беше срещала толкова странен и обаятелен човек като тази неугледна на пръв поглед жена с мек и топъл глас.

— Когато решиш, за мен ще бъде чест. Картината... затова ли я искаше, защото е твоя творба?

— Мислех, че брат ми я е унищожил.

— Какво? Как би могъл...

— Момичето, което изгуби по такъв ужасен начин, беше единственото му дете. Портретът беше закачен в стаята, където станаха убийствата на Хели и татко. Прекалено болезнено беше за Джон да я гледа... но явно не е намерил сили да я унищожил. — Сара пое дълбоко дъх, като едва сдържаше напирещите сълзи. — Картината е всичко, което ми е останало от Хели. Искях да имам спомен от нея, Ани. Това е единствената причина.

Ани кимна замислено.

— Мисля, че те разбирам. Успяла си да уловиш нещо...

— Не да уловя. Докато Хели седеше пред мен и я рисувах, тя ми отдаде своята душа и всичко, което се криеше в нея. Предполагам — тя

прехапа долната си устна и въздъхна, — предполагам, че исках да си върна част от самата нея.

— Сара...

Тя махна с ръка, за да възпре утешителните думи на Ани.

— Сега. За уговорката ни. Ще запазиш ли тайната ми?

— Някой друг знае ли, че си в Сан Франциско?

— Не, само ти. Поне засега.

Ани погледна към платната наоколо, сетне прикова очи в червенокосото момиче. Знаела ли е, че ще има толкова кратък живот?

— Това няма да е престъпно, нали? — Сара тъжно се усмихна и поклати глава.

Ани огледа старите мебели и похабената покъщнина. Един потомък на фамилията Линууд не заслужаваше такъв живот.

— Да — каза тя, — ще запазя тайната ти.

Сара, изтощена от напрежението, беше затворила очи.

— Ще говорим отново, Ани. Много скоро. — Забелязвайки умората на художничката, Ани си тръгна, без да се сбогува. Докато слизаше по каменните стълби, вкопчена в нестабилния парапет, за да не настъпи полата си и да не се подхлъзне, Ани отново се замисли за Гарвин Макри. Надяваше се той да е разбрал, че не е действала преднамерено срещу него. За бога, не би измъкнала нарочно портрета под носа на горкия човек!

— Следващия път първо проучи нещата, а след това действай — измърмори Ани на себе си, докато вървеше към колата. Подозираше, че репутацията ѝ в Сан Франциско сериозно ще пострада, докато хората не разберат, че не е познавала мъжа, залагал срещу нея. Но в момента не беше в настроение да се защитава. Трябваше да събере достатъчно информация, преди да отиде на проклетия търг. Сега вече беше късно.

Тя въздъхна тежко и се пхна в колата. Облаците бяха закрили слънцето, небето беше мрачно и вещаеше дъжд. Ани се обърна назад и се загледа в острия хълм с малката розова къщичка на върха. Бяха изминали пет години от двойното убийство. Може би вече никой не го беше грижа дали Сара Линууд се е върнала в града.

ТРЕТА ГЛАВА

Галерията вече беше изметена и изчистена, когато Зуи Съмър пристигна с неделния вестник. Носеше още две големи чаши с кафе и две топли кифли с мармалад от боровинки. След час щяха да отворят галерията.

Зуи остави кифлите, увити в салфетки върху масивното извито бюро, което се мъдреше в левия ъгъл на галерията, после махна капачките от чашите с кафе. Тя беше висока, кокалеста, мургава жена, отдавна надхвърлила тридесетте, имаше две големи деца и съпруг лекар. Мъжът ѝ приемаше, макар да не окуражаваше, страстта ѝ към парфюмите. Зуи имаше богат гардероб, а цветовете на всичките ѝ дрехи се ограничаваха до черно и бяло. Днес тя беше облечена в черен плетен панталон и пуловер с цвят на слонова кост, в които изглеждаше стройна и елегантна. Ани, която все още не беше възстановила щетите, нанесени на гардероба ѝ от мейнската буря, се наслаждаваше на свободното си и непретенциозно облекло. Тя се стремеше да ограничава разходите си, докато подреди напълно живота си в Сан Франциско. Като се имаше предвид сутрешното чистене, Ани беше предпочела якето с шарка на антилопа, тесни джинси и боти. Единствените ѝ бижута бяха красив часовник и сребърни обици.

— Виждам, че си допринесла за днешния вестник — каза Зуи.

Ани се настани в един от двата люлеещи се столове.

— Нима?

— Аха. Попаднала си в колоната на местните светски хроники. Това ти е за урок — друг път да не купуваш картина под носа на Гарвин Макри. Защо си го направила, момичето ми? — Зуи разтвори вестника и прокара дългия си показалец по въпросния параграф. — Ето. Ани Пейн, собственичка на новата галерия „Ани“ на Юниън Стрийт потресе двеста души, присъстващи на търга на Линууд в събота, когато победи Гарвин Макри в наддаването за аматорския портрет на убитата му съпруга.

Пребледняла, Ани грабна вестника.

— Давай да видя.

Като продължаваше в същия злонамерен тон, журналистът разкриваше как Макри се признал за победен пред сумата от пет хиляди долара, а Ани ликувала над завоеванието си. Тълпата не успяла да я изгони с освиркване от елегантния салон, намиращ се до стаята, в която е била убита Хели Линууд Макри.

— Наистина ли те освиркваха? — попита Зуи и отхапа от кифличката.

Ани потрепери при спомена за враждебните погледи.

— За малко да го направят. О-о... Видя ли това? Пише, че Гарвин Макри изглеждал „бесен и разярен като бик, когато изфучал от къщата на Линууд“. Всъщност ние се срещнахме след това. Изобщо не изглеждаше гневен или сърдит. Дори се опита да ми помогне да прибера картината в колата.

— Е, за какво ти е тази картина? — попита Зуи и отпи от капучиното си.

Ани очакваше този въпрос и беше подготвена.

— Бях помолена да я купя от името на анонимен купувач.

— Без майтап? И не можеш да ми кажеш кой е той?

— Това е част от сделката.

— В доста неловко положение те поставиха, нали? Е, няма да искам от теб да нарушиш обещанието си. А и знам, че не би го направила.

— Мога да ти кажа само това — нямах представа, че портретът е на убито момиче и че жертвата е от семейство Линууд.

Зуи се намръщи.

— Значи си се впуснала в авантюрата напълно неподготвена? Ууу... Пет хиляди са доста пари за картина на неизвестен художник. Твоят анонимен купувач сигурно много я е искал. — Тя се втренчи в Ани с надежда. — Няма да го издадеш, нали? Възхищавам се на почтеността ти. Надявам се, че си получила прилична комисионна заедно с опетниха във вестника.

Ани направи гримаса.

— Дано това да не очерни репутацията ми. Наистина не знаех кой е Гарвин Макри...

— Не се тревожи, Ани. Обществото бързо забравя подобни незначителни случки. — Тя стана от стола. Разбира се, оставайки

вярна на себе си, Зуи и този път носеше малко стъклено шишенце, което Ани трябваше да помирише и да си каже мнението. Отвори го и го пъкна под носа на Ани. — Първото впечатление. Това искам от теб.

— Ще кихна.

Зуи дръпна шишенцето настрана и му сложи тапата.

— Винаги така казваш.

— Добре, добре. Замириса ми на кокосов орех.

— Кокосов орех ли?

Очевидно погрешен отговор. Ани се усмихна.

— Бадеми? — Зуи въздъхна.

— Няма значение. Кажете ми какво почувства, когато го помириша.

— В очите ѝ проблесна предупредителна искрица. — Освен, че ти се прикиха.

— Ами... не знам, приятна миризма. Успокояваща и някак носталгична. Кара ме да си представям мъгливите вечери в Мейн, предшествващи зимата. Когато за вечеря те очаква задушено и яхния, вместо пиле на грил и крехки хлебчета.

— Това е то. Източните щати.

— Отново ли сгреших?

— Не си сгрешила, но само някой от Нова Англия може да почувства носталгия по задушеното. — Тя се запъти към входната врата. — По-добре се пригответе за безпощадната атака. Може би част от нея ще връхлети и върху мен. Децата ми ще дойдат да помагат. По-добре да си затрупан с работа, отколкото да си отегчен от безделие, винаги съм го твърдяла.

Тя се изниза навън в малкия двор, зад викторианската къща на Юниън, чиято конюшня беше превърната в поредица от малки магазинчета. Към сградата водеше тясна алея, свързваща улицата с двора, вечно потънала в сянка заради викторианската къща и голямата сграда до нея. В замяна на по-нисък наем, Ани се беше договорила с хазяина да засади бръшляна покрай алеята, да мете двора и да нареди из него саксии с цветя — цветни теменуги, циклами и лобелии.

Както Зуи бе предрекла, за половин час в галерия „Ани“ се събраха повече посетители, отколкото за цяла седмица. Вътре цареше непринудена атмосфера, лишена от снобизъм и показност. В галерията се предлагаше богата гама от произведения на изкуството: висококачествени гравюри, подписани литографии, оригинални

маслени и акварелни картини, оригинални графики, произведения от керамика и стъкло, както и различни по вид и размер рамки. Посетителите, също така, можеха да получат съвети за професионалното организиране на изложби. За по-голямата част от оригиналните творби се бяха погрижили нейни приятели от Мейн, почти неизвестни в западните щати. „Това ще се промени, помисли си тя, когато представя картините на Сара Линууд.“

През този следобед трима посетители се заинтересуваха от картината, купена на търга на Линууд. Ани обясни, че не е изложена. А дали се продава? Не, беше краткият отговор на Ани. От една страна ѝ се искаше да скочи в колата, да отиде до Марин Каунти, да намери Гарвин Макри и да му се извини за своето, макар и непреднамерено, безсърдечие. Но с какво би променило това нещата? Не можеше да му продаде картината. Тя никога не е била нейна, всъщност. А и не можеше да му даде обяснение. Беше обещала на Сара.

Не, трябваше да преглътне унижението във вестника и да забрави за неловката среща с Гарвин Макри.

Когато точно преди пет и последният ѝ клиент напусна галерията, Ани забеляза няколко капки дъжд по стъклото на прозореца и отиде да внесе саксиите от двора. По това време Ото се измъкна иззад бюрото, където беше дремал през по-голямата част от следобеда, протегна се, после изведнъж наостри уши, челото му се сбръчка и той започна да лае.

Ани се сепна. Ото рядко лаеше.

— Ото?

Той започна да ръмжи срещу отворената врата на кабинета ѝ. Възможно беше съненият и не особено умен ротвайлер да беше сметнал плаката на Спайдърмен за някой непознат човек. Силното му мускулесто тяло беше напрегнато в очакване на предизвикателството.

— Ото, това е Спайдърмен, той е от добрите.

Тъкмо когато в Ани се породиха съмнения, че нещо не е наред, един мъж се показва пред плаката на Спайдърмен. Беше се появил абсолютно тихо. Ани отскочи назад, стъписана. Ото се спусна към него.

— Ото!

— Ей, кученце — каза нервно мъжът и отстъпи крачка назад.

Изглеждаше на петдесет години, беше здрав и мускулист, с гъста, къдрава прошарена коса и остър орлов нос. Носеше бял пуловер с поло яка, който елегантно прилепваше на стройното му тяло, тесни черни джинси и черни спортни обувки. Ани не го беше забелязала сред посетителите в галерията.

С прикован към Ото поглед, той я попита:

— Добър ли е?

— Зависи. — Тя не мръдна от мястото си. Беше заела позиция до предната врата, в случай, че неочакваният гост се окаже злонамерен. Ако се наложеше, в това беше сигурна, Ото щеше да ѝ осигури време да избяга.

— Кой сте вие?

Тъмните очи на мъжа все още бяха втренчени в Ото.

— Притеснява ме кучето.

— Той не би ви нападнал, освен ако не го предизвикате.

— И защо ще го правя? — попита непознатият, а на лицето му цъфна фалшива усмивка.

— Убедена съм, че нямате намерение.

Той видимо се успокои, но остана в другия край на кабинета. Така нямаше да раздразни отново Ото, който все още изглеждаше нервен.

— Вие сте Ани Пейн, нали?

Тя кимна.

— Хубаво местенце.

— Благодаря.

Дали пък не се бе вмъкнал в галерията незабележимо заедно с другите посетители? Едва ли, Ани бе огледала внимателно всеки, който влиза. И все пак...

— Самият аз не съм много вещ в изкуството — започна той дружелюбно. Ото крачеше несигурно пред него. — Въпреки това харесвам Норман Рокуел.

— Много хора го харесват. Романтичният му поглед върху американския живот привлича любителите.

— В картините му се долавя голяма доза илюзии, знам го. Не мога да се похваля, че животът ми е бил толкова розов. А и не познавам някой, който би го сторил. Може би вие...

— Не съвсем. — Ако успееш да поддържа разговора, вероятно щеше да спечели време, за да обмисли следващия си ход и да прецени дали мъжът е опасен. — Винаги съм смятала, че тъкмо заради това той е толкова популярен. Творбите му се докосват до спомените, които бихме искали да имаме. Излъчват носталгия по едно несъществуващо минало, отговарят на копнежите ни.

— Да, така е. Харесвам онази в бръснарницата.

Ани облиза устни. Ото се беше поуспокоил, но челото му все още беше набръчкано от подозрение.

В подобни ситуации той обикновено се сприятеляваше с непознатия и досега вече щеше да бъде ръката му.

— Имам нейна репродукция, ако искате да погледнете. Мислех да затварям, но не бих имала нищо против...

— Не съм дошъл за Норман Рокуел. — Съмненията ѝ се оправдаха.

— Мога ли с нещо друго да ви помогна?

Тъмните очи на непознатия се приковаха в нея. Сякаш Ото беше престанал да съществува.

— Сара Линууд.

Ани сведе поглед към саксиите с пъстри цветя. Небрежно побутна с крак една саксия с теменужки — символ на нейния нов прекрасен живот в Сан Франциско. Красив дом, преуспяваща галерия, шанс да докаже на себе си, че ще успее да реализира мечтите си. Това бе всичко, което искаше. А сега, изглежда, беше замесена в проблемите на едно известно, богато и нещастно семейство.

Тя облиза устни и погледна отново посетителя си.

— Коя?

Погледът му остана непоколебим.

— Сара Линууд. Тя нарисова портрета, който купихте вчера. Тя ви е дала и петте хиляди да го купите. Върнала ли се е в града?

— Не зная за какво говорите, господин...

— Сара я бива да наема хора да ѝ вършат черната работа. — Той говореше спокойно, без емоция, но в тона му се прокрадваше горчивина. Който и да беше този човек, той определено имаше сметки за разчистване със Сара Линууд. Ани се надяваше това да не е свързано с убийствата на племенницата и баща ѝ.

Ани си пое дълбоко въздух, благодарна на кръвожадния и непредсказуем нрав на ротвайлерите. Питаше се дали кучето усеща нарастващото ѝ напрежение.

— Покупката ми на търга е личен въпрос. Сигурна съм, че разбирате. А сега, ако ме извините, възнамерявам да затварям. Един приятел ще дойде след няколко минути. — Тя демонстративно погледна часовника си. — Всъщност чакам го всеки момент.

Натрапникът се ухили.

— Сигурна ли сте?

— Нямам какво повече да ви кажа. Моля, вървете си.

Усмивката му мигом се изпари.

— Ако си сключила сделка със Сара Линууд, малката, здравата ще си изпатиш.

— Притеснявате кучето ми — каза Ани.

— А-а, всъщност, по-скоро то ме притеснява.

Той въздъхна, видимо обезсърчен от ситуацията, в която се намираше. Искаше да измъкне от нея информация за Сара Линууд, но Ани не възнамеряваше да му съдейства, а и слава богу, че го бе страх от ротвайлера. Тя опита да си придаде вид, че няма какво да крие.

— Добре, ще си вървя — каза той накрая. — Но кажете на Сара, че двамата с нея имаме сметки за уреждане. Ще я открия. Независимо как. Няма да се откажа.

Тонът му беше равен, спокоен, напълно овладян. Ани усети някакъв хлад, който определено нямаше нищо общо с времето навън. Тя успя да заговори, макар мускулите на лицето ѝ да бяха сковани от напрежение.

— Кой сте вие?

Ото изръмжа ниско и гърлено, като мотор. Ани се стресна също толкова, колкото и нежеланият посетител.

— Мисля, че усеща притеснението ми — каза тя.

Мъжът изсумтя:

— Мразя кучета.

— Всичко е наред, Ото — успокой го, опасявайки се, че мъжът може да е въоръжен и да застреля ротвайлера. След това погледна сивокосия мъж. — Наистина не знам нищо за Сара Линууд.

Той се ухили невярващо.

— Разбира се, малката.

И без да каже и дума повече, влезе в кабинета ѝ като тръшна вратата след себе си.

Ото се спусна към затворената врата и излая силно и пронизително, сякаш беше влязъл в ролята на обучено куче пазач. Ани изчака да чуе затварянето на задната врата, която водеше към алеята зад сградата. Едва след това се осмели да мръдне от мястото си.

Приблужи се до вратата на кабинета си и допря ухо до нея. Тъй като не чу никакъв звук, отвори вратата и се обърна към Ото.

— Давай, Ото, ти си пръв.

Нетърпеливо, с няколко скока той се озова в кабинета и започна да души към задната врата, докато Ани проверяваше дали всичко в стаята е наред. Вещите ѝ си стояха непокътнати — рамките, инструментите, масата и двата проекта. Изглежда нищо не липсваше, нито пък беше разместено. Надникна в малката баня и помириса сапуна от козе мляко, който беше купила Зуи. Тук също всичко беше наред.

По металната задна врата нямаше следи от влизане с взлом. Ани спусна резето и си отбеляза на ум непременно да говори с хазяина за алармена инсталация. Странният ѝ посетител сигурно се беше промъкнал, когато тя и Ото са се занимавали с нещо друго и не са го усетили.

— Е, Ото. — Сега трепереше, а зъбите ѝ тракаха — обичайната реакция след преминаване на опасността. — Предполагам, че този е един от случаите, в който всичко е добре, когато свърши добре. Ще трябва занапред да наглеждаме посетителите си. — Ани въздъхна, като се опитваше да се успокои. — Кой беше този човек?

Очевидно не беше клиент. Той нарочно се беше скрил в кабинета и бе изчакал останалите да си тръгнат, за да я разпита за Сара Линууд. Но защо?

Тя въздъхна.

— Е, какво ще правя сега? Да се обадя ли в полицията? Онзи човек нищо не е откраднал. Дори не е влязъл с взлом. Ако повикам ченгетата, ще ме разпитат дали не съм свързана със Сара и ще настане голяма каша.

Говореше си сама, а това не вещаеше нищо добро. Най-сетне реши да разкаже на Сара Линууд за сивокосия мъж и да види реакцията ѝ.

Следобедното слънце беше отстъпило на ситния, досаден дъждец, когато Гарвин свърна от Юниън Стрийт и се запъти надолу по тясната алея, водеща към малкия двор пред галерията на Ани Пейн. Той забеляза семплия надпис над откренатата врата, пред която бяха строени няколко саксии с теменужки. Това очевидно не беше една от скъпите изтънчени галерии на Юниън Стрийт. Гарвин бутна вратата и надникна вътре. Един бърз поглед беше достатъчен, за да потвърди впечатлението му за многообразие и непринуденост в стила. Вътре до вратата той забеляза още няколко саксии с цветя. Явно беше сварил Ани Пейн точно преди да затвори галерията. Гарвин влезе и се огледа, но не откри собственичката.

Чу се злобно ръмжене и вече познатият му огромен ротвайлер изскочи от задната стая. Гарвин несъзнателно отстъпи назад.

— Хей, момче. Ото, нали така? Да-а. Добро куче.

Ото пристъпи напред и започна да души краката на Гарвин.

— Всичко е наред, Ото — чу се гласът на стопанката му. — Нали помниш Гарвин Макри?

Гарвин вдигна поглед от кучето и замръзна на място, очите му стрелкаха Ани Пейн. Тя беше преbledняла и трепереше, явно не само от изненадата, че го вижда; изглеждаше доста разстроена. Той идваше направо от яхтата, която купи две години след смъртта на Хели. Не си беше направил труда да се преоблече и сега стоеше пред нея в раздърпаната си блуза и скъсани джинси. Вярно, че видът му не бе толкова представителен както на търга, ала все пак реакцията ѝ бе необяснима.

— О-о — каза тя и се прокашля, — здравейте.

Младата жена видимо трепереше, не бе останала и следа от вчерашната ѝ жизненост и закачливост. Гарвин предположи, че е научила за Хели.

— Добре ли сте?

— Да, нищо ми няма. — Тя му отправи бегла, пресилена усмивка. — Днес имах много работа.

— Заради онази глупава статия във вестника ли?

— Тя привлече любопитните. Аз... един от тях... току-що... — Ани си пое дълбоко дъх и замълча. — Денят ми бе напрегнат.

— Госпожице Пейн?

Тъмносивите ѝ очи се втренчиха в него, тя изглежда се окопоти.

— Наричайте ме Ани. Наистина съм добре. Просто преди малко имах неприятно изживяване с някакъв непознат мъж, който се беше скрил в кабинета ми. Но той вече си тръгна. Измъкна се през задната...

Гарвин не я изчака да довърши мисълта си. С Ото по петите му той се спусна към кабинета. Стаята беше малка и спретната, служеше за склад на картини и скулптури, както и за работилница, където се правят рамки. Гарвин провери алеята зад галерията, но не забележа никого. На връщане мерна плаката на Спайдърмен — необичаен атрибут за галериите, които посещаваха с Хели по време на краткия им съвместен живот.

По страните на Ани вече бе избила руменина, но тя все още трепереше.

— Натрапникът заплаши ли те? — попита Гарвин.

— Не съвсем.

— Какво значи „не съвсем“? Какво точно ти каза?

Тя затвори очи и прекара пръсти през косата си. У Гарвин отново се надигна усещането, че Ани Пейн крие нещо.

— Беше дошъл заради картината — продума накрая тя. — Онази, която купих вчера. Нямах представа... — Очите ѝ го гледаха състрадателно. — Не знаех за съпругата ви.

— Знам.

— Съжалявам.

Той кимна в знак на разбиране. Ани въздъхна и продължи:

— Мъжът... той каза, че картината е рисувана от лелята на жена ви, Сара Линууд. Той мисли... обвини ме, че съм я купила от нейно име. Каза, че двамата имат сметки за уреждане. Не зная... — Тя замълча за момент и отклони поглед от него. — Нямам никаква представа кой е той.

— Вик Денардо — отвърна Гарвин, мускулите на тялото му се стегнаха от напрежение, мисълта му бясно препускаше.

Ани се намръщи.

— Кой?

Тя, естествено, беше в неведение. Беше дала пет хиляди долара за картина на Сара и все още не бе разбрала за убийствата, за скандала, който съсипа семейство Линууд.

Всъщност, помисли си, Гарвин, той все още не беше приключил.

— Мъжът — каза той, — опиши ми го.

Ани облиза устни. По лицето ѝ не беше останала капчица руменина.

— Изглеждаше към петдесет и седем-осем годишен. Мускулист, сравнително висок. Гъста, чуплива, прошарена коса. Тъмни очи.

Гарвин стисна юмруци.

— Това е Вик.

— Вижте, господин Макри, аз не...

— Гарвин. — Той се огледа наоколо, преценявайки ситуацията.
— Затваряш, нали?

— Да, но...

— Добре, ще те почерпя едно кафе. Заведението се намира зад ъгъла. Ото ще остане сам тук.

Ани Пейн се втренчи в него.

— Трябва да поговорим — каза меко Гарвин.

Наблюдаваше я как преглътна.

— Нямам какво да ти кажа, Гарвин.

— Е, аз пък имам няколко неща предвид.

— Този мъж... Вик Денардо... кой е той?

Без да шикалкави, Гарвин отвърна кратко и прямо:

— Вик Денардо е главният заподозрян в убийствата на съпругата ми и дядо ѝ, извършени преди пет години.

Ани залитна, краката ѝ се подкосиха и щеше да се строполи на пода, ако Гарвин не я беше сграбчил за ръката. Постепенно тя дойде на себе си. Дори през якето Гарвин усещаше топлината на тялото ѝ. Ани едва доловимо му се усмихна.

— Май идеята за кафето не е чак толкова лоша.

Независимо от дъжда в зимната неделна вечер, Юниън Стрийт беше претъпкана. Това донякъде успокояваше Ани и ѝ спестяваше неловкото чувство, че отива на кафе с Гарвин Макри. Може би не биваше да му казва всичко за неканения посетител. Порази я мисълта, че е срещнала предполагаемият извършител на двете убийства, а и загадъчната му връзка със Сара Линууд съвсем я изплаши. Но имаше вероятност Гарвин да не е разбрал правилно. За разлика от вчерашната им среща, сега той ѝ изглеждаше по-висок и по-силен. Дали причината

не бе в облеклото му или пък защото се чувстваше твърде уязвима, след като научи името на натрапника Вик Денардо. Не го бе чувала.

Двамата пресякоха Юниън. Ани забеляза капчиците дъжд, проблясващи в тъмната коса на Гарвин. Той я гледаше с дълбоките си влажни очи, които сега ѝ се струваха с някакъв зелен оттенък. Той отвори вратата на кафенето и Ани влезе първа в топлия уютен салон, пропит от упоителния мирис на кафе и сладки. Радостното бърборене наоколо разведряваше атмосферата.

Гарвин отиде да вземе кафето, а тя се насочи към дъното, за да потърси свободни места. Настани се на дървен стол до кръгла маса за двама, разположена между рафтове с книги и месингови лампи. По стените, облицовани с дървена ламперия, бяха закачени старовремски фотографии. Кафенето наподобяваше викторианска библиотека, а тълпата от посетители беше разнородна — по възраст и по стил на обличане. Ани гледаше как Гарвин Макри се провира между масите с поднос в ръка. Той наистина беше красив мъж със спокоен нрав и се чувстваше уютно във всякакви ситуации. Ала все пак тя подозираше, че Гарвин преследва определена цел и едва ли нападките във вестникарската статия бяха причината да я покани на кафе.

Той остави подноса на масата и ѝ поднесе чаша капучино с много пяна и бишкоти, залети с шоколад. За себе си беше взел черно кафе.

— Отскоро си в града, нали? — Ани кимна.

— Родом съм от Мейн. Пристигнах тук през ноември, а галерията си отворих точно преди коледните празници.

Той я изучаваше с пронизателен и смущаващо настойчив поглед.

— Защо избра точно Сан Франциско?

— Идеята ми се стори добра. Преди това бях идвала два пъти, останах запленена от града. Мечтаех да отворя собствена галерия. После, сякаш като знак на съдбата, опустошителна буря отнесе къщата ми. Единственият дом, който някога съм имала. Баща ми починал, докато съм била бебе и аз отраснах с майка си и баба си. Когато бях на седемнадесет си отиде и майка ми, а баба почина миналото лято. — С помощта на малка лъжичка Ани обра поръсената с канела пяна на капучиното. — Когато загубих и къщата, реших, че е дошъл подходящия момент да замина.

— Сега съжаляваш ли?

— Не, всъщност не. Обичам Мейн. Това е моят дом. Но Сан Франциско много ми харесва, а и ръководенето на галерията е истинско удоволствие. Мислех да отворя галерия в Мейн, но не знаех дали ще имам волята да напусна старата си работа. Бях директорка на малък морски музей. Трудно е човек да се откаже от сигурността. Но тръгнах ли на запад — тя вдигна рамене, — тогава нямаше да имам друг избор.

Гарвин се облегна назад, но Ани усещаше изпитателния му поглед и знаеше, че той преценява всяка нейна дума.

— Защо реши, че картината от вчерашния търг е подходяща за галерията ти?

— Още не мога да кажа със сигурност — бързо отвърна тя, с надеждата Гарвин да не усети, че я е хванал натясно.

— Просто те е завладяла и затова плати пет хиляди долара?

Тонът му не беше враждебен, липсваше и най-малкия намек за съмнение или сарказъм. Изключително любезен, помисли си Ани. Но не можеше да я заблуди. Гарвин вярваше, че тя е купила картината за галерията си също толкова, колкото и мъжът в кабинета ѝ. Тя отпи от капучиното си.

— Нещо подобно.

Той понечи да каже нещо, но се отказа и отпи глътка от кафето си. След малко все пак заговори:

— Когато си готова, ще ти бъда много благодарен, ако ми кажеш какво точно искаше мъжът, който се е криел в кабинета ти.

Ани потопи една от бишкотите в капучиното си и отхапа от нея, преглъщайки я с наслада. Гарвин не свалеше очи от нея. Въпреки търпеливия и благ тон, той изглеждаше твърд, непоколебим, сякаш решително изправен срещу всичко, което можеше да каже или направи тя. При все това Гарвин Макри беше предизвикал интереса ѝ. Навитите ръкави на пуловера му откриваха мускулите на потъмнелите му от слънцето ръце. Ани се улови, че изведнъж ѝ се прииска да научи всичко за него — с какво се занимава и по какво стечение на обстоятелствата беше свързал живота си с жена от семейство Линууд. Тя се загледа в мазолите на ръцете му — вчера не ги беше забелязала — и внезапно си представи как тези силни ръце я обгръщат. Засрамена, Ани извърна поглед настрани, страните ѝ пламтяха.

Колкото се може по-кратко и точно тя му разказа за срещата със сивокосия мъж. Не спести подробностите за Сара Линууд.

— Този Вик Денардо — каза Ани най-накрая, — ако е главният заподозрян, защо не са го арестували?

Гарвин се наведе леко напред.

— Той изчезна след убийствата.

Пулсът ѝ се ускори. Значи и Вик Денардо също бе изчезнал?

— Нямах представа. Не знаех. — Тя отпи голяма глътка от капучиното си, уплашена, че ще се изпусне за познанството и уговорката си със Сара. Беше обещала да мълчи и възнамеряваше да спази обещанието си. Освен ако обстоятелствата не я принудят да си признае.

— И ще рискува да го разпознаят само защото си мисли, че мога да го отведа до Сара Линууд?

— Не зная. Само мога да предполагам. Ани, прав ли е той? Можеш ли наистина да го отведеш до Сара? — Гласът му беше дълбок и настойчив, но не заставящ. — Тя ли те нае да купиш картината?

Ани неловко се изправи на стола си.

— Съжалявам, но нямам право да обсъждам каквито и да е подробности относно закупуването на картината.

— Аха. — Той остави празната си чаша на подноса, смачка салфетката и запокити и нея там. — Добре, Ани Пейн, позволи ми да ти обясня в каква коварна каша си затънала. Срещнах Вик Денардо около година преди убийството на съпругата ми. Той беше търговец на морски деликатеси, наистина колоритна личност. Един ден дойде при мен докато оправях яхтата си и се заприказвахме. След това започнахме да излизаме заедно в морето. Беше от хората, които не се притесняват от лошо време и опасни метеорологични условия. Понякога бяхме само двамата на яхтата. Друг път взимах Хели, баща ѝ, дядо ѝ, приятели на семейство Линууд или мои приятели. Той се разбираше с всички до един.

— Сара Линууд плаваше ли с вас?

— Не, а Хели идваше само, когато времето беше хубаво. Ти обичаш ли да се возиш на яхта?

Въпросът докосна у Ани съкровени спомени от миналото. Тя кимна.

— Израснала съм край океана. Баща ми е бил моряк. Не го помня, но чувствах, че мога да бъда по-близо до него, когато седя на брега или плувам. — Тя едва-едва се усмихна. — А и съм родена в Мейн — ако чаках идеални метеорологични условия, никога нямаше да се отделя от сушата.

Усмивката на Гарвин я изненада.

— Разбирам.

— Моля те — каза тихо Ани, — продължавай.

— Един ден Сара дойде на кея да вземе Хели и се запозна с Вик. Много скоро той започна все по-рядко да се появява. Предположих, че е започнал работа на някой кораб или е намерил нещо друго, с което да се занимава. Честно казано, не се замислих много. — Тонът му беше равен, сякаш се бореше емоциите да не вземат връх над това, което разказваше. — Няколко месеца по-късно разбрах, че той и Сара имат любовна връзка.

Ани едва овладя стъписването си. Жената от малката розова къщичка и мъжът от кабинета ѝ? Комбинацията ѝ се струваше невъзможна.

— В тайна ли го държаха? — попита тя.

— О, да. Бащата на Сара — Томас Линууд — имаше труден характер, а с нея се държеше прекалено сурово. Вик я въведе в света на хазарта, с което още повече утежни положението. Години наред Сара беше живяла под зоркото око на баща си. Беше добре възпитана, с чувство за отговорност, абсолютно отдадена на семейството си. Имаше изискани и приятни занимания. Но когато каруцата се обърна, тя се обърна с гръм и трясък. Сара се захване с хазарта и изобщо не мислеше за утрешния ден. Карти, коне, ротативки. Изгуби хиляди долари още преди някой да я възпре.

— Беше ли се пристрастила? — попита Ани и почувства, че пребледнява.

И да беше забелязал, Гарвин с нищо не го показва.

— Бих казал да, определено да. Щом разбра, Томас направи всичко възможно да спре издръжката ѝ и да я отдалечи от Денардо. Но тя му се опълчи, както вероятно би го направила на четиринайсет. Отказа да се подчини. Беше дяволски упорита и самодоволна. Беше станала център на внимание може би за първи път в живота си и мисля, че това ѝ доставяше наслада.

— Колко тъжно! — възкликна Ани.

— Да, а и годината се оказа тъжна. Томас и Хели бяха убити седмица по-късно. Като нагласихме парчетата от мозайката, стигнахме до извода, че Сара не желае парите на Линууд. Накара Вик да вземе заем от неколцина лихвари, за да продължи с хазарта. По-късно отказа да се разплати. Вярваше, че всеки момент ще удари джакпота. Ала Вик започна да губи търпение или пък причината бяха коварните лихвари и накрая той отиде да говори с Томас.

— Без знанието на Сара?

— Поне тя така каза на полицията. — Ани присви очи.

— Ти не ѝ ли вярваше?

— Нека кажем, че се опитвах да разсъждавам трезво. Томас и Вик се срещнаха една вечер в библиотеката на къщата. Икономката ги чула да спорят. Малко по-късно Вик изфучал от къщата. Икономката си тръгнала скоро след това. Около половин час по-късно Хели влязла в библиотеката и открила дядо си.

— Тя ли го е намерила? — Ани потрепери и се опита да прогони мисълта за зловещата сцена. — Колко ужасно! А после и тя...

— Да — каза Гарвин. — Тя също беше убита.

— Няма нужда да ми разказваш — каза тихо Ани. Той поклати глава.

— Мисля, че трябва да знаеш всичко, Ани. Полицията искаше да говори с Вик. Сара твърдеше, че този ден не го е виждала и не знае къде е. Преди полицията да успее да го открие, беше убита и Хели, в същата стая. Нямамо никой в къщата по това време.

— Но нали полицията не бива да допуска никого до мястото на престъплението. Какво е правила тя там?

— Не знам. Работеше върху свое лично разследване, проучваше финансовото положение на Сара. Мисля, че се опитваше да открие връзката с лихварите. Много обичаше Сара и искаше да ѝ помогне.

— Кой... кога са я намерили?

— Аз я открих.

Ани едва преглътна и склочи пръстите на ръцете си. Беше се срещала със смъртта. Беше до майка си, когато тя почина, години по-късно и до баба си. Ала те не ѝ бяха отнети от престъпна ръка. Не бяха убити.

— Нямахте свидетели — продължи Гарвин Макри със спокоен, равен тон. — Балистичните експертизи показаха, че тя и Томас са били убити с едно и също оръжие. От полицията разпитаха Сара, но тя отново твърдеше, че нищо не знае.

— А Вик Денардо?

— Никой не го беше виждал, нито чувал за него от нощта, в която изфучал от къщата на Линууд. Сара замина два дни след смъртта на Хели, без да каже никому нито дума. — Той замълча и впи изпитателен поглед в Ани. — Оттогава никой не знае къде е и какво прави. Имаше най-различни предположения за това, какво ѝ се е случило, какво е знаела за убийствата и до каква степен е била замесена.

Ани го погледна учудено.

— Замесена?

— Някои хора смятат, че тя е накарала Вик Денардо да убие баща ѝ.

— Но това е ужасно.

— Цялата история е ужасна, Ани. Дали е била замесена, дали е помогнала на Вик да избяга, дали е била толкова потресена и ужасена колкото всички ни, няма значение. Важното е, че двама души са мъртви.

— Съжалявам — смотолели Ани. — Но всичко, което съм сторила, е да купя една картина.

Гарвин грабна подноса и се изправи на крака. Очите му я пронизаха.

— Не, не мисля, че това е всичко. Всъщност, убеден съм, че Денардо е прав и Сара те е наела да купиш картината за нея.

— Казах ти, че не мога да обсъждам подробностите...

— Така е. Виж, ако се опитваш да спазиш обещанието си, разбирам. Но сега вече знаеш всичко. Ако този мъж наистина е бил Вик Денардо и има стари сметки за уреждане със Сара, а и мисли, че ти можеш да го отведеш при нея, той ще се върне.

— Може би просто трябва да уведомя полицията, че се е появил в галерията ми.

— Може би. Но те ще поискат да научат защо си платила пет хиляди долара за картината от вчерашния търг. А ако си свързана със Сара, ще трябва да им разкажеш всичко. По-добре първо да си

изясниш за себе си обещанията и лоялността си, преди да спестяваш информация на полицията.

— Не съм казала, че...

Той я прекъсна:

— Може би вчера си се опитвала да направиш едно добро дело. Но двама души са мъртви, а убиецът им е все още на свобода. Не се опитвам да те насилвам, Ани, но ако бях на твое място, щях здравата да се замисля.

Без да изчака отговора ѝ, той тръгна през препълненото заведение към тезгяха, където се оставяха подносите. Изругавайки наум, Ани го последва. Навън, под ситния дъждец, тя се почувства спокойна и по-сигурна. Извади един яркожълт чадър от голямата си чанта и го отвори, без да покани Гарвин Макри под него.

Но него явно не го беше грижа. Дъждът, изглежда, беше успокоил и него. Или пък се бе умълчал заради обвинението, което ѝ отпрати — очевидно съвсем основателно. Ани стисна зъби. Беше действала като пълна глупачка, без да проучи поръчителката си, без да потърси каквито и да било сведения, без да знае дори фамилията на тази жена.

— Сара сигурно е била изключително убедителна — наруши мълчанието Гарвин Макри, — щом така сляпо си се доверила.

Ани не отговори.

— Малко си ѝ сърдита, че не те е посветила в подробностите, така ли е?

— Сигурен си, че си прав, нали?

— А можеш ли да ме обориш?

— И защо? Не би ми повярвал.

Колеблива усмивка се появи на лицето му — доказателство, че е добър и внимателен мъж, напълно лоялен съюзник. Но очевидно съдбата не ѝ бе предопределила да опознае тази страна на Гарвин Макри заради твърдото му убеждение, че тя крие нещо от него.

— Имаш право, Ани Пейн.

— Е, аз не мисля, че въпросният мъж е бил този Вик Денардо — каза намусено тя. — Смятам, че е някой, когото си изпратил да ме сплаши. След това се появяваш ти, изиграваш ролята на „добрия човек“ и се опитваш да ме накараш да потвърдя теорията ти, че...

— Не, Ани. — Гласът му беше абсолютно сериозен. — Грещиш.

Сърцето ѝ лудо заби. Знаеше, че е така, знаеше го още преди да отпрати неубедителните си обвинения. Тя зави по тясната алея, която водеше между двете викториански къщи към нейния двор. Гарвин я следваше неотлъчно. Той, изглежда, не обръщаше внимание на дъжда, на появяващия хлад, на тъмнината, която ги обгръщаше. Странно, но в негово присъствие се чувстваше по-сигурна, независимо от подозренията му към нея. Тя затвори чадъра си и го облегна на вратата, после отключи. Ото нервно крачеше из салона, ядосан, че са пренебрегнали навиците му. Не бяха много мъжете, помисли си Ани, които успяваха да я заведат на кафе.

Извърна се назад и погледна човека, който го бе сторил. Той стоеше на прага и я наблюдаваше.

— Благодаря за кафето. — Тонът ѝ беше равен и официален. — Ако онзи мъж се върне — който и да е той — ще те уведомя.

— За твое добро се надявам да не го видиш повече.

Тя благодари с кимване и влезе, за да вземе каишката на Ото. Когато се върна на входната врата, Гарвин Макри все още беше там.

— Мога ли да те изпратя до къщи? — попита той.

Тя поклати глава.

— Ще се оправя. Не живея много далече. А и Ото ще се поразходи. — Тя се усмихна. — И аз също.

Гарвин отиде бързо до бюрото ѝ, откъсна един лист от бележника, взе писалка и написа нещо.

— Това са номерът на домашния ми телефон и адреса. Също телефона и адреса на яхтата ми. — Приблужи се към нея и пхна листа в чантата ѝ. — Можеш да ме търсиш по всяко време.

— Благодаря.

Гарвин стоеше толкова близо до нея, че тя усещаше влагата от дебелия му тъмносин пуловер.

— И когато видиш Сара следващия път — тихо добави той, — попитай я за историята, която ти разказах.

Ани понечи да му отвърне, но той вдигна показалец към устните си и поклати глава. Миг по-късно Гарвин вече вървеше по алеята.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В понеделник сутринта, по-късно от обикновено, Гарвин излезе от дома си в Белведере и се спусна по лъкатушещия път, който водеше към брега. Заради зимните дъждове хълмовете на Голдън Гейт бяха покрити с тучна зеленина, а заливът блестеше под лъчите на утринното слънце. Гарвин беше израснал в Сан Франциско, беше достигнал добро обществено положение, тук бе намерил любовта и пак тук бе открил болката от загубата на любим човек. Родителите му, двете му сестри и брат му, всички живееха в Сан Франциско. Беше пътувал много, но единственият му дом си оставаше този град. Замисли се за Ани Пейн, която бе взела ръждясалото си комби и предания ротвайлер и бе пресякла страната, за да отиде на другия край и да отвори художествена галерия. Дали това беше бягство от тъжните спомени или копнеж по нов живот?

След смъртта на Хели той също се изкушаваше да замине. И може би го беше направил, по свой начин. Беше се изнесъл да живее извън града и вече не се занимаваше с финансови операции. Ако Хели можеше сега да се върна в живота му, щеше да намери един напълно променен мъж, различен от този, за когото се беше омъжила. Вероятно не би го харесала, дори можеше и да не го познае.

Гарвин стисна волана и си наложи да се съсредоточи върху пътя. Тъй като беше зима, малко лодки бяха излезли в морето. Той спусна стъклото на прозореца си и видиша дълбоко хладния утринен въздух. Долови специфичната миризма на солена морска вода. Но не успя да прокуди напрежението, тормозеше го мисълта, че Ани Пейн беше много по-дълбоко замесена в проблемите на семейство Линууд, отколкото самата тя предполагаше.

Внезапно стисна зъби, ядосан на себе си. Всяко желание да закриля тази жена беше смешно и напълно неуместно, а и никой не го беше молил. Тя съвсем сама беше пропътувала цялата страна, сама бе отворила галерия. По своя воля беше дошла на търга в събота. За бога, никак не беше безпомощна!

Гарвин свърна по един тесен път към ивицата земя, където се намираше собствения му яхтклуб. След двете убийства той се беше превърнал в негова опора, утеха, в смисъл на живота му. Не приличаше на първокласните яхтклубове в Сан Франциско. Беше действащ непретенциозен клуб с двор за лодките, с навеси, със специализиран магазин и работилница, с място за отдих за онези, които не държаха на големите удобства.

Етан Конингер го чакаше на пристанището. Беше елегантно облечен, както изискваше длъжността личен финансов съветник на семейство Линууд; сините му очи гледаха проникателно зад изискани кръгли очила. Етан беше висок, привлекателен мъж с добро телосложение, който разбираше също толкова добре от финанси, колкото и самият Гарвин, макар да не бе толкова амбициозен.

— Добро утро — поздрави Етан. — Мислех, че си ранобудно пиле.

— Не и днес. — Не и след като цяла нощ се беше въртял в леглото и сънят все му бягаше. Беше го измъчвала мисълта за Ани Пейн; за бедата, в която се намираше, за тъмносивите ѝ очи и начина, по който беше облизала трохите от бишкота от долната си устна.

Етан погледна към яхтклуба.

— Семпло подредено, нали? Винаги си разсъждавал така, когато въпросът опре до плаване.

Гарвин сви рамене.

— Не всички обичат пищните яхтклубове. Както и да е, предполагам, че не си дошъл така изтупан, за да се повозиш. Какво има?

Лицето му придоби сериозно изражение.

— Тук съм заради съботния търг. Ти и тази Ани Пейн сте развълнували доста хора с борбата си за онази картина. Видя ли статията във вчерашния вестник?

— Журналистически клюки. — Опасни клюки, след като е предизвикала Вик Денардо да излезе от леговището си.

— Може би, но знаеш отношението на Джон и Синтия към клюките. И двамата страдаха достатъчно. Опитах се да разубедя Синтия, ала тя реши да проучи въпроса, защо собственичката на една съвсем нова галерия би платила такава голяма сума за картина на неизвестен художник. Тя мисли, че причината не е във възхищението

от творбата. — Етан жлъчно се изсмя. И въпреки, че погледът му остана сериозен, Гарвин забеляза онази негова непочтителност, която се появяваше доста често в отношенията му към другите. — Макар че, честно казано, ти си способен да докараш и светец до хазартна треска.

Гарвин зарея поглед в морето. Няколко лодки се полюшваха върху вълните. Много работа и никаква почивка. Това си беше обещал за днешния ден след посещениято на Юниън Стрийт. Беше решил да отиде в полицията, но след това размисли. Какво можеше да им каже, освен, че вчера Ани Пейн е била бледа и изплашена и описанието ѝ на мъжа е съвпадало с това на Вик Денардо. Какво ли биха могли да предприемат? Нима не бяха ровили достатъчно през изминалите пет години?

И все пак, тази сутрин на разсъмване, още преди да се разбуди, у него се бе прокраднало съмнението. Дали не се бе отказал да ходи в полицията, защото се опасяваше, че ще подплашат Вик и той отново ще изчезне?

— Гарвин?

— Какво? Извинявай. Мислех си за търга. Какво възнамерява да предприеме Синтия?

— Да научи подробности за жената, предполагам. Помоли ме да бъда нащрек в случай, че попадна на следа.

— Ами Джон?

— Той нищо не ми каза. Ако трябва да гадая, бих предположил, че Синтия го държи настрана. Страхува се той да не се разстрои, ако се окаже, че тази Ани Пейн е замислила нещо.

Гарвин отново насочи вниманието си към Етан.

— Като например?

Етан сви рамене неловко.

— Не знам.

Но знаеше много добре. Гарвин го разбра по смущението му, начина, по който побутна очилата си и се засмя сконфузено. В този момент чувството му за хумор се беше изпарило. Обикновено Етан Конингер предпочиташе да избягва конфликтите и да гледа от веселата страна на живота. Вярно, не беше човек, на чието рамо да си поплачеш, когато ти е мъчно, но присъствието му винаги разведряваше атмосферата. Не обичаше да говори за проблемите си, а чуждите просто не го интересуваха. Не притежаваше хъса и амбицията на

Гарвин, но изглеждаше доволен от работата си за семейство Линууд. Движеше се в техния обществен кръг, но не беше част от него. Задоволяваше се с това, което имаше.

— Мислех си... — въздъхна тежко и се сви от внезапния повей на вятъра откъм морето. — Предполагам, че е възможно Ани Пейн тайно да се е споразумяла със Сара, макар да не проумявам как и защо. Ако Сара иска картината, тя има правото да я получи. Не е било нужно да действа с подставено лице.

— Ами ако не е искала никой да разбере, че се е върнала в града?

— Така мисли и Синтия. — Етан потисна въздишката си. — Всичко това са само предположения. Доколкото знам, Ани Пейн дори не знае коя е Сара Линууд.

— Има ли нещо, с което мога да ти помогна? — попита Гарвин.

— Само се надявах, че си чул нещо, което би успокоило Синтия или че в самия теб са се породили подозрения.

О, да, и още как! Дори преди посещенията си в галерия „Ани“, той имаше причина да се съмнява в историята на Ани Пейн. Но не виждаше защо е нужно да дава каквито и да било сведения на Етан и семейство Линууд.

— Съжалявам, не мога да ти помогна. Ако науча нещо, ще се обадя.

Тъмните очи на Етан го изгледаха подозрително.

— Ти самият търсиш следа, нали?

Гарвин пъкна крака си между дъските на оградата до него и се обърна отново към Етан.

— Все още не знам. Ще поработя днес и сетне ще реша.

По красивото лице на Етан се изписа заговорническа усмивка.

— Не съм и предполагал, че Гарвин Макри ще пълни лодки с бензин, за да изкарва прехраната си. Е, поне няма да гладуваш.

Истина беше. Въпреки че отказа да вземе и пени от парите на Линууд, когато почина съпругата му, Гарвин беше спестил достатъчно от предишната си работа, за да има с какво да се издържа в началото.

— Всичко хубаво, Етан.

— Благодаря. Ще те държа в течение, ако изникне нещо. Трябва да ме повозиш с яхтата някой път.

Гарвин се усмихна.

— Разбира се.

Ала и двамата бяха наясно, че това са празни приказки. От пет години не бяха излизали заедно в морето; откакто един търговец на морски деликатеси — Вик Денардо — успя да ги спечели за приятели и след това ги предаде по възможно най-жестокия начин.

След като Етан си тръгна, на кея се появи Майкъл Юма. Той беше висок мъж, жилав и мускулист, с черни очи и черна коса. Чертите на лицето му показваха, че в жилите му тече смесена кръв — ирландска, мексиканска, китайска и Бог знае още каква. Гарвин го посвети в тайните на плаването и след това го взе на работа в яхтклуба. Честно казано, умният, двайсет и четири годишен Юма работеше като за десетима.

— Хей, Макри, имаш вид на разярен бик... Май е по-добре да стоя настрана от теб, а? — Юма се изсмя. Беше облечен с джинси, дрипава сива блуза, носеше високи гумени ботуши, подарени му след една година работа в службата за изгубени вещи. Юма определено се отличаваше от изисканите, добре екипирани клиенти на яхтклуба. — Спомням си първия път, когато ме потопи във водата. Помислих си, че идва краят ми. Водата беше толкова студена, човече, че предпочитам да скоча в съд с ледени кубчета.

Можеше да използва и още по-колоритни изрази. Майкъл Юма знаеше всички нецензурни и обидни думи, които съществуваха в английския език. Но след като започна нов живот, Юма промени и стила си. Гарвин за първи път виждаше такава твърдост и решителност.

Мислите му отново се насочиха към Ани Пейн, питаше се колко ли твърдост и решителност притежаваше тя, щом сама беше пресякла цялата страна.

Гарвин стисна зъби.

— По дяволите.

Младият му партньор все още се хилеше насреща му.

— Проблеми с жена, нали Макри?

— Юма...

— Четох за търга във вестника. Знам, че не ти харесва, когато предугаждам мислите и чувствата ти, но човече, ти мразиш да губиш. Провери ли госпожицата, която те победи в наддаването?

Очите на Гарвин го стрелнаха строго.

— Нямах ли си работа?

Юма се усмихна закачливо.

— И то много, както и ти.

— Да се захващаме тогава.

— Аха, значи все пак познах — измърмори помощникът му, когато двамата се запътиха към магазина. Там щяха да пият кафе, да си говорят за мореплаване и да работят. — Проблеми с жена.

Докато караше към красивия, отдалечен квартал, където живееше Сара, Ани имаше чувството, че е герой от филма „Улиците на Сан Франциско“. Непрекъснато проверяваше в огледалото за обратно виждане дали не я следят. Нямаше определено мнение за нежелания посетител в галерията, но беше разбрала, че Гарвин Макри е един непреклонен човек. Не би се отказал да я държи под око. В това не се съмняваше.

Не беше лесно да намери свободно място за паркиране. Накрая спря колата на няколко пресечки от каменните стълби. Следобедът беше великолепен и слънчев. Тъй като галерията не работеше в понеделник, Ани беше прекарала по-голямата част от деня в почистване на апартамента си и в размишления. Беше облечена в тесни черни панталони, широк блузон и маратонки.

Ани изпитваше удоволствие от разходката, вдишваше хладния чист въздух, а килимът от червени листа по тротоара беше наслада за очите ѝ. Щом стигна до малката къщичка на върха на хълма, хрумна ѝ, че след всичко, което знаеше за Сара Линууд, художничката може да си е събрала багажа и заминала.

Но не беше. Както и преди, вратата не беше заключена и Ани влезе направо, без да чака.

Сара стоеше до старинната печка в неподредената, претрупана с вещи кухня. На котлона свистеше чайник. Тя направи знак на Ани да седне при паянтовата маса до входната врата. На нея бяха поставени две чаши за чай, чиния с бисквити с пудра захар, малки купички със сладко от ягоди, чинийка с масло, сметана и захар. Както и при първата им среща, Сара беше извадила красивия си сервиз от китайски порцелан, украсен с нежни пъпки от рози.

Ани погледна въпросително домакинята си:

— Знаела си, че ще идвам?

Сара се усмихна.

— Винаги изваждам две чаши за чая, в случай, че някой ми дойде на гости. Досега не ми се е случвало, но все се надявам някой да се отбие в подходящото време. Имаш ли нещо против ирландската закуска?

— Не, с удоволствие ще опитам.

Подпирайки се с една ръка на края на печката, Сара изсипа врящата вода в порцеланов чайник, изрисуван с розови пъпки. Днес тя беше облечена в евтини джинси с ластик на кръста, жилетка, която вече се беше степала на места, носеше бели обувки и разноцветни чорапи — единият бял, а другият розов. Прошарената със сребърни кичури червена коса беше измита и прилежно вчесана, макар да не бе оформена в прическа.

— Как пазаруваш? — попита Ани, устоявайки на изкушението веднага да се впусне в неудобни въпроси. Гореше от желание да я попита за нейната тайна и опасна връзка с Вик Денардо, за непреодолимото ѝ влечение към хазарта.

— Не пълня много пазарската чанта. Тъй като нямам кола, използвам градския транспорт, а когато мога взимам такси. Неприятна работа. Гледам да излизам, когато съм добре и бих могла да се справя само с бастун. Понякога дори и той не ми трябва, но го взимам за всеки случай. — Тя повдигна рамене. — Не излизам много често.

Тя взе бастуна си, оставен до бюфета, а след това и чайника. Ани понечи да ѝ помогне, но разбра, че не е необходимо. Привикнала към предизвикателствата на физическото си състояние, Сара се справяше отлично и сама. Придвижи се до масата бавно, но не и тромаво.

— Трябва да изчакаме няколко минути, за да се запари. — Сара се отпусна на стола си, по лицето ѝ беше изписана едва доловима болка. — Каж ми защо изглеждаш толкова притеснена.

Ани взе една бисквита от чинията. Изведнъж беше усетила, че е гладна след тежкия ден, изпълнен с обезпокоителни мисли за Вик Денардо и Гарвин Макри.

— Един мъж дойде в галерията ми и търсеше теб.

Сара се намръщи.

— Кой?

— Не ми каза името си. — Ани реши да ѝ го опише точно, както и на Гарвин. — Беше набит, мускулест, над петдесетте, с гъста,

чуплива посивяла коса и много тъмни очи.

— Вик — прошепна Сара без и секунда колебание. Ани си пое въздух и опита да запази самообладание.

— Значи Гарвин Макри не ме е излъгал.

— Гарвин ли?

— Той също ме посети вчера.

Независимо, че новината я стъписа, Сара се усмихна язвително.

— Ден, пълен с изненади, а?

— Да.

Тя наля няколко капки чай в чинийката си, кимна удовлетворена и след това напълни двете чаши. Ръцете ѝ не трепваха. Тя беше художничка, припомни си Ани, а и Линууд. Знаеше как да владее емоциите си.

— Поставих те в опасна ситуация, когато не ти разказах всичко — каза Сара. — Съжалявам.

— Това вече е минало.

— Не съм си мислела... — тя си пое дълбоко въздух. — Не съм си мислела, че Вик Денардо ще има смелост да се появи в Сан Франциско. Разкажи ми всичко. Моля те, Ани.

Ани въздъхна. Наблюдаваше Сара как взе една бисквита от чинията, разряза я на половина и я намаза с масло и конфитюр. Движенията ѝ бяха отмерени и грациозни, въпреки изкривените стави на ръцете ѝ. Дали някой от семейството или от приятелите ѝ би повярвал, че същата тази жена е била пристрастена комарджийка и е имала любовна връзка с търговец на морски деликатеси? Можеше ли някой да я познае в момента? Имало ли е преди пет години някакви признаци на болестта, която сега беше изкривила ставите ѝ? Беше ли носила тогава различни чорапи? Ани не можеше да си представи каква е била Сара Линууд преди пет години. Можеше да я види единствено каква е сега.

Разказа на Сара всичко, спести ѝ само противоречивите чувства, които изпитваше към Гарвин Макри.

Когато накрая млъкна, пулсът ѝ биеше с бясна скорост.

— Сара, ти... вярваш ли, че Вик Денардо е убил племенницата и баща ти?

Изведнъж Сара ѝ се стори възрастна и изморена, тя се протегна за още една бисквита, ала този път ръката ѝ леко трепереше.

— Не зная.

Опасенията, че ще получи такъв отговор, бяха човъркали Ани цяла нощ. Надяваше се, незнайно защо, непознатият — дори да беше Вик Денардо, — да е напълно невинен.

— А защо смята, че имате стари сметки за уреждане?

— Мисли си, че аз съм го натопила пред полицията.

— Какво?

Дълбоките пленителни очи на Сара се напълниха със сълзи, опитваше се да се успокои, да потисне напирания плач. Ани осъзна, че за Сара убийствата на Томас Линууд и Хели Линууд Макри не са само една далечна приказка на ужасите. И след пет години раната все още бе отворена. Натрапчивите въпроси, кошмарът — всичко това все още я преследваше.

— Вик мисли, че нарочно съм го обвинила. Мисли, че... — Сара изведнъж млъкна. Гласът ѝ бе пресипнал, гробовен. От дясното ѝ око се отрониха няколко сълзи и се стекоха по страната надолу към бръчките около устните. — Смята, че съм убила баща си и... — Тя преглътна, пое си дълбоко въздух и едва-едва прошепна: — Баща си и Хели.

Ани стоеше като вцепенена. Погледна през прозореца към живописния, облян в слънчеви лъчи Сан Франциско, разстлан по хълмовете и долините пред малката розова къщичка; чуваше бръмченето на хладилника и далечния шум от уличното движение.

Може би сега седеше тук и пиеше чай с една убийца. Налудничавата идея, разбира се. Абсурдна. Ани обърна очи към картината, опряна на стената до входната врата. Градина с рози, огряна от слънчевите лъчи. Невероятно настроение, което те караше да се потопиш в света, създаден от Сара. Розови рози, жълти рози, топлина, красота. Ани беше там. Усещаше топлината от слънцето по страните си и уханието на розите.

С нежелание се върна към действителността и тихо попита:

— Щом те мисли за виновна, значи самият той е невинен.

— Не — поклати глава тя. После прочисти гърлото си и продължи, без да избърше сълзите си: — Може би се опитва да отхвърли подозрението от себе си като обвини мен.

— Но оттогава са изминали пет години. През цялото това време полицията не е успяла да го арестува. Защо сега да рискува свободата

си?

— Защото Вик е такъв — отговори твърдо Сара.

Ани колебливо се усмихна.

— Ако имам късмет вчерашният ми посетител може да се окаже, че не е Денардо. Онази статия във вестника, за която ти разказах, доведе всякакви хора в галерията. Ами Гарвин Макри? Едва ли ще се откаже от целта си?

— Не, ако смята, че можеш да го отведеш до Вик. Или до мен.

Човек с мисия, помисли си Ани. Явната му загриженост, капучиното, бишкотите, усилията, които полагаше да бъде търпелив — не означаваше, че не крои свои планове. Ани отпрати неприятната мисъл. А и влечението ѝ към него вероятно беше временно, логично следствие от напрежението и изненадите през уикенда, от самотата ѝ в Калифорния.

— Сигурно очаква от теб да му дадеш някаква информация, която ще подреди липсващите парчета от мозайката. Той ми каза, че се опитва да мисли трезво...

Сара злъчно се изсмя.

— Как ли пък не! Ако това ще те утеши, той очевидно не вярва на нито една моя дума — отвърна Ани сухо.

— А ти излъга ли го?

— Не точно. Внимателно подбих думите си и не му казах всичко.

Сара въздъхна, протегна се през масата и пое ръката на Ани в своята. Беше топла и по-нежна, отколкото Ани би предположила.

— Чуй ме, Ани. Гарвин Макри е един от най-упоритите мъже, които съм срещала. Той ще направи всичко, за да изпрати убиеца на Хели и баща ми на подсъдимата скамейка. Ако вижда в теб пътя, който ще го отведе до справедливостта, няма да те остави на мира. Той ще те използва, Ани, по всеки удобен начин. А аз не мога да твърдя, че на негово място не бих направила същото.

Преди да успее да се овладее, Ани се стъписа от картината, изникнала в съзнанието ѝ — Гарвин, с красивите си, дълбоки очи и сериозно лице, седи в другия край на масата и я изучава с поглед. Виждаше острия му нос, гъстите вежди, чувствените, предизвикателни устни; мазолестите му ръце, които държаха чашата с кафе. Гърлото ѝ

пресъхна, устата ѝ изтръпна. Дотук с временните увлечения, помисли си тя.

Сара освободи ръката ѝ и се облегна назад, сякаш я беше обзело внезапно изтощение.

— Двамата с Хели бяха толкова различни. Отначало си мислех, че тя ще придобие частица от неговата сила и решителност, а той ще се научи на нежността и радостта, които излъчваше тя. Но дали щеше да стане така — не знам. Живяха заедно само две години, после Хели беше убита.

Две години. Твърде кратък период.

— Колко тъжно.

— Да — съгласи се Сара. Тя грабна бастуна си и се облегна на него. — Наистина е много тъжно. Хели винаги е била оптимистично настроена, решена да извлича радостта от живота и да търси доброто у другите. Очарователно момиче, у нея нямаше и следа от фалш. — Сара отпусна рамене и потъна във възглавниците на стола си. — Не мога дори да си представя какво му е причинила загубата ѝ.

Ани си го спомни как вървеше надолу по Юниън Стрий, с капки дъжд, проблясващи в косата му, със сурово и решително изражение. Гарвин изглеждаше непоколебим, но не и агресивен, като че ли се беше примирил с мисълта, че никога вече няма да бъде същият.

— Господи — прошепна Сара, — изгубихме я твърде млада.

Подпирайки се на бастуна си, тя бавно се изправи на крака. Беше я обзела кротка меланхолия. А в началото, когато Ани пристигна, изглеждаше толкова ведра и спокойна. Ани се почувства виновна, задето е разстроила тази самотна и изтерзана жена. Ами ако нежеланият ѝ посетител вчера не е бил Вик Денардо? Ами ако Гарвин Макри се е впуснал да преследва него и картината единствено в отчаяния си опит да намери убиеца на съпругата си? А в същото време Сара се измъчваше от вина и съжаление заради отдавна отминалата си интимна връзка с Вик.

Сара се придвижи до стола си във всекидневната и захвърляйки бастуна си на земята, се отпусна на овехтелите сатенени възглавници.

— Не съм играла хазарт откакто убиха татко и Хели — избухна Сара, а в очите ѝ изведнъж блеснаха застрашителни пламъчета. Но след това лицето ѝ помръкна и тя с мъка потисна напирания плач, запушвайки устата си с обезформената си ръка.

— Ще тръгвам — каза тихо Ани.

— Полицията... можеш да им кажеш, ако искаш. Но от това няма да излезе нищо добро. Те не успяха да открият Вик цели пет години. И сега ще се провалят. Обади им се, ако искаш, не мога да настоявам да спазиш обещанието си.

— Сара, още не съм решила какво ще правя или...

— От тук нататък уговорката ни не важи — продума със сетни сили Сара. Потъна назад във възглавниците на стола и зарея поглед в тавана. — Започнах да се обърквам. Трябва ми време да помисля. Аз... — тя въздъхна напълно отчаяна. — Може би не беше добра идея да се върна след всичко, което се случи.

— Ще си вървя — каза Ани. — Ще поговорим по-късно.

Сара не отговори, само едва-едва махна с ръка за довиждане и Ани излезе, без да каже и дума. В началото на каменните стълби се обърна и погледна към къщата. През прозорците без завеси се виждаше как Сара Линууд, някога жизнена жена и богата наследница, се придвижва бавно към статива, поставен в един ъгъл на стаята. А долу, в подножието на хълма, се простираше Сан Франциско в цялото си великолепие.

Когато в шест и половина на входната врата се позвъни, Ани реши, че е хазяинът ѝ. Малкият ѝ апартамент се намиреше на партера в една кооперация на Ръшън Хил. Имаше си отделен вход, а тухлената стена пред него беше обрасла с невероятна зелена растителност, каквато не се срещаше в Мейн дори през лятото. На трите етажа на главната сграда, бяха разположени по-големи, по-елегантни и далеч по-скъпи апартаменти.

На вратата отново се позвъни.

В апартамента се долавяше миризмата на белина. Ани беше продължила с почистването, след като се върна от гостуването си при Сара Линууд и сега спретнатото ѝ жилище блестеше от чистота. Разбира се, нарочно си бе намерила занимание, за да не мисли за последствията от кашата, в която се бе забъркала, макар да знаеше, че няма лесно да се измъкне.

Ани спря пред вратата, Ото стоеше до крака ѝ, наострил уши.

Ами ако навън беше онзи мускулест сивокос мъж?

— Кой е? — попита тя, без да отваря.

— Гарвин Макри.

Обзе я трепетно вълнение, примесено с някакво неопределимо чувство на тревожност. Срещата ѝ със Сара Линууд я бе изкарала извън контрол, обичайната ѝ решителност отстъпваше място на страха. Ами ако кажеше нещо, което не трябва? Все още не знаеше как да постъпи — да се обади ли на полицията, да се довери ли на Сара? Сякаш събитията последните два дни бяха парализирали мисълта ѝ и разрушили способността ѝ да преценява реално положението.

— Може ли да вляза? — попита той.

Гласът му беше дълбок и настойчив. Ани усети как ръката ѝ леко потрепери. Това е абсурдно, помисли си тя и отвори вратата.

Дъхът ѝ секна. Тази вечер Гарвин Макри беше облечен в смокинг и очевидно се чувстваше също толкова удобно в него, колкото и със скъсаните си джинси. Беше изключително елегантен и мъжествен. Жизнерадостни пламъчета играеха в очите му, меката светлина разкриваше красивото му лице, на което се изписа чаровна усмивка.

— Добър вечер — поздрави той.

Ото спокойно се върна на мястото си пред дивана. Явно Гарвин не влизаше в категорията нежелани посетители. Ани отметна от лицето си кичур коса, изплъзнал се от панделката, с която връзваше косата си.

— Здравей. Ммм... малко съм изненадана. Как ме откри?

— Взех адреса ти от списъка с купувачите на търга.

— Разбирам. Е, заповядай.

Тя отстъпи назад и Гарвин влезе в спретнатата, искряща от чистота всекидневна. Изведнъж изпълни с присъствието си стаята, сякаш бе част от това място. Хвърли бърз поглед наоколо.

— За тази цена в Мейн можех да наема цяла къща — продума Ани.

— В Сан Франциско наемите са високи. Трудно е да се определят художествените ти предпочитания, нали? — добави, след като внимателно огледа плакатите по стените.

Тя сви рамене.

— Всъщност вкусът ми е разнообразен. Ще забележиш, че съм спазила стриктно инструкциите за безопасност при евентуално

земетресение. Не съм закачила нищо, което може да падне на главата ми и да ме убие.

Той се усмихна, явно развеселен, в очите му проблеснаха закачливи пламъчета.

— Много разумно.

— Не си правя илюзии относно природните бедствия.

— Да, убеден съм.

Ото въздъхна тежко и се облегна назад полузаспал. Следобед Ани го води на хубава дълга разходка с надеждата, че ще успее да подреди обърканите си мисли. Но нищо не се получи. Дори и след основното почистване на апартамента, все още не беше наясно със себе си.

— Да ти предложи нещо за пиене? — попита тя.

— Не, благодаря. Отбих се на път за една изложба, която открива галерия Уинслоу.

— На Савюр ли?

Гарвин присви очи и впери изпитателен поглед в нея. Тя се беше опитала да скрие интереса си, който предизвикаха думите му. За миг ѝ се стори, че Гарвин Макри чува как лудо бие сърцето ѝ при мисълта да присъства на премиера на една от най-престижните галерии.

— И ти ли ще ходиш?

— Аз? Не, но чух за това. Знам, че галерия Уинслоу е известна с премиерите си в понеделник вечер.

— Ти Джей Уинслоу обича да плава срещу течението.

— Е, притежава прекрасна галерия. Посещавала съм я няколко пъти. А Савюр... познавам творбите му. Той е някъде от крайбрежието на Канада. Стилът му е нещо като пародия на школата на Хъдсън Ривър от деветнайсети век, но пречупва тенденциите през индивидуалния си поглед. Рисува огромни, наситени с драматизъм пейзажи...

Гарвин вдигна ръка, за да спре словоизлиянията ѝ.

— Обличай се. Можеш да дойдеш с мен.

Неочакваната покана я накара въпросително да повдигне вежди.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

— Но не това беше причината да дойдеш, нали?

Той въздъхна.

— Ани, ако искаш да дойдеш с мен, облечи се и да вървим. Ако не искаш, просто ми кажи. — Гарвин изговаряше всяка дума бавно и отсечено, сякаш да се увери, че иска да я покани. Постепенно изражението на лицето му се смекчи. Той въздъхна и добави: — Виж, не съм дошъл да те тормозя. Отбих се, за да разбера дали Вик Денардо се е появил пак.

— Той не знае къде живея.

Зелените му очи помръкнаха.

— Може да те открие, ако поиска.

Побиха я тръпки, но тя опита да не им обръща внимание.

— Е, все още не съм убедена, че вчерашният ми посетител не е някой луд, който се представя за Вик Денардо.

— Оптимистична мисъл, но безпочвена.

— Може би. — Тя се втренчи в него. — Ако дойда с теб, ще продължаваш ли да ме разпитваш?

— Нима ще излезе нещо добро от това?

Ани ведро се усмихна.

— По никакъв начин. Справяла съм се както с раздразнителни рибари, така и със свадливите членове на управителния съвет на музея. Освен това жените от нашия род са доста своенравни. Мисля, че ще мога да понеса подозренията ти за една вечер, ако... ако предложението още е в сила.

Гарвин кимна, без нито за миг да сваля очи от нея.

— Дай ми десет минути да се приготвя.

— Нека бъдат двайсет. Не бързам. — Раменете му се отпуснаха и той небрежно скръсти ръце, демонстрирайки странното съчетание от изисканост и непоколебимост, което възхити Ани за пореден път. — Имаш ли нещо против да погледна картината на Сара, докато те чакам?

Ани едва преглътна. Беше се проявила като пълна глупачка, щом го остави да я подведе. Гарвин не беше изминал целия този път дотук, защото се е притеснявал от повторното появяване на Вик Денардо. Целта му е била да я улови в лъжа!

Но тя се овладя, изпъна решително рамене и срещна погледа му, без да трепне.

— Тя не е тук.

Гарвин я изгледа победоносно.

— А къде е?

— В дома на един приятел. Не исках да я оставям тук след случилото се вчера в галерията. А и цялата тази публичност... — Тя смъкна панделката от главата си, като успя да преодолее вълнението от безочливата си лъжа. — Реших, че ще е по-разумно да не я държа тук.

— Мислех, че си отскоро в Сан Франциско.

Ани се намръщи. Това какво общо имаше с всичко останало?

— Да, така е, но...

— Но вече си намерила толкова добър приятел, на който можеш да повериш картина за пет хиляди долара.

— Точно така — не отстъпваше тя и се шмугна в спалнята и затвори плътно вратата след себе си. Спалнята ѝ беше точно толкова голяма, колкото да побере двойно легло и малък гардероб. Но Ани ѝ беше придала уют с купата сушени розови листа от Зуи, няколко ярки евтини възглавници и една картина, на която бе изобразен великолепия изгрев в Мейн. Предстоеше ѝ една вечер с подозрителния хитър Гарвин Макри. Е, все пак щеше да присъства на първото голямо откриване на изложба в Сан Франциско и възнамеряваше да се забавлява.

Тя набързо съблече домашните си дрехи и сграбчи рокля от малкия гардероб. Ако Гарвин не беше достатъчно почтен, щеше да претърси дома ѝ, да намери чековата книжка и да види прилежно вписаната вноска от десет хиляди долара. Тогава щеше да разбере, че го лъже безочливо.

— Не че вече не го знае — измърмори Ани на себе си и се вмъкна в удобната черна плетена рокля, която прилепна по тялото ѝ. Един копринен шал и тоалетът ставаше достатъчно изискан за предстоящото откриване.

Обу черни дълги чорапи и черни обувки с ниски токове, след което се запъти към банята, без да обръща внимание на Гарвин.

Ани използва малко лак, за да придаде на косата си форма, сложи си безцветна пудра, непретенциозни сенки и спирала и довърши тоалета си със слой тъмнолилаво червило.

— Хей, не е зле — каза си тя, доволна от образа в огледалото.

Само дето ръцете ѝ трепереха, за да ѝ напомнят, че не излиза със Зуи, а с пленителен и интересен мъж, който обаче всеки миг можеше да ѝ заложи коварен капан. Ани се напръска с любимия си парфюм и излезе от банята.

Гарвин отмести лапата на Ото от скута си и се изправи. Погледът му беше непроницаем.

— Готова ли си?

— Да. Не мириша на белина, нали?

Той бе застанал толкова близо до нея, че сърцето ѝ лудо заби.

Внезапно в очите му проблеснаха шеговити пламъчета, които подсказваха, че малцина познават истинския Макри, който умело прикриваше мислите си.

Ани последва Гарвин навън в хладната вечер.

ПЕТА ГЛАВА

И двата етажа на галерия Уинслоу бяха ярко осветени и претъпкани с елегантно облечени хора от всички райони на залива. Някои от тях Ани беше виждала по телевизията или във вестниците. Забеляза, че докато си проправяха път през тълпата Гарвин се движеше плътно до нея.

— Обзалагам се, че на Ти Джей Уинслоу не му се налага да отглежда цветя и да мете фасове и окапали листа, за да плаща по-нисък наем — измърмори тя.

Гарвин я погледна.

— Искаш ли да бъдеш като него?

Тя поклати глава, не изпитваше и капчица завист.

— Не, но не крия, че мечтая да направя галерията си преуспяваща и то по свой собствен начин. — Обходи с поглед огромното помещение, в което царуваха снобизмът и показността и махна с ръка. — В края на краищата, не искам да изневерявам на стила си.

Обзе я трепетно усещане при мисълта за картините в ателието на Сара Линууд. И други биха се впечатлили, биха доловили странната смесица от благоговение и носталгична тъга и надежда. Сара Линууд наистина умееше да внуши всички тези противоречиви чувства.

Тъй като подозираше, че Гарвин би могъл да отгатне мислите ѝ, Ани насочи вниманието си към заобикалящия я лукс и екстравагантност, макар да усещаше натрапчиво и неотменно присъствието на красивия непредсказуем мъж. Независимо от интересните личности, които срещаше, и невероятните платна, които привличаха вниманието ѝ, Ани се улови, че често поглежда към Гарвин, отбелязвайки с възхищение изправената атлетична фигура, широките рамене, беглите сдържани усмивки. Гарвин беше загадка, мъж, когото не можеш да отминеш с безразличие. Някои от посетителите изпитателно повдигаха вежди, показвайки, че знаят за нелепия развой на търга, а тълпата шепнешком обсъждаше появата на

Ани Пейн и то придружена от Гарвин Макри. Поведението му най-вероятно нажежаваше любопитството. От време на време той докосваше рамото ѝ, ръката ѝ и шепнеше на ухото ѝ имената на присъстващите. Макар и да се стараеше да бъде нащрек, Ани усети, че се отпуска в приятната му компания, искаше ѝ се да му вярва и, което беше по-опасно, да спечели доверието му.

Двама мъже приближиха Гарвин и го дръпнаха настрана, увличайки го в разговора си. Ани използва момента и се промъкна през тълпата от елегантно облечени гости, като се отправи към помещението, където бяха изложени творбите на Савюр. Огромните платна със скалистия, добре познат северноатлантически бряг извикаха в мислите ѝ спомени от живота в Мейн. Докато Сара Линууд наблюдаваше на душевността и чувствата, то от пейзажите на Савюр лъхаше суровата сила на природата — скалите, необятната шир, океана и небето над тях.

След известно време, не можеше да определи с точност кога, Ани усети присъствието на Гарвин.

— Този пейзаж ми напомня творба на Томас Коул — каза тя, без да го погледне. — Казва се „Гранд Манана“. Това е канадски остров в залива Фюнди.

— Била ли си там?

— Да. — Посочи към скалите. — Стоях точно на тази издатина и наблюдавах прииждащия прилив. Заливът Фюнди има най-бурните приливи в света. Гледката е невероятна. Гранд Манана се намира на югоизток от родния ми град.

Ани забеляза, че Гарвин изучава нея, а не картината.

— Мейн ти липсва, нали? — попита той.

— Да. Не мога да го отрека. Но сигурно е в реда на нещата.

— Защо?

Той изглеждаше заинтригуван, но не ѝ се искаше да избегне темата.

— За да зная, че мога да живея и без него, предполагам. Че смисълът на живота ми не се определя от парцел земя. — Споменът за родния дом, за музея и приятелите я накара да усети самотата, която я преследваше в Сан Франциско. И все пак, избрах сама да живея тук — каза си тя и насочи вниманието си към картината. — В творбите на Савюр сблъсъкът между идеал и действителност е осезаем, нали?

С крайчеца на окото си Ани забеляза ироничната усмивка на Гарвин.

— Мислех си, че картината е прекалено голяма и няма да стои добре над канапето в гостната.

Тя се засмя, но го изгледа язвително.

— Защо имам чувството, че не си искрен с мен? Подозирам, че си чувал за школата на Хъдсън Уивър, а дори и за Томас Коул. Аз самата не претендирам, че съм много запозната с историята на изкуството, но — усмихна му се — недей да скромничиш.

Някакъв странен и необясним блясък се появи в очите му и Ани се скова, сякаш някой неочаквано я бе стиснал за гърлото.

— Ще поговорим някой друг път. Слушай, има един човек, с когото трябва да се видя. — Той леко докосна рамото ѝ и се наведе към нея. Ани усети парещия му дъх. — Ще ме извиниш за две минути, нали?

— Разбира се. Не бързай да се връщаш. Сигурна съм, че сама ще ми е приятно.

Гарвин изчезна в тълпата. Ани въздъхна тежко и си взе чаша шампанско от подноса на минаващия сервитьор. Гарвин Макри пробуждаше у нея трепетно, непознато досега чувство. Дългите му пръсти, дълбоките очи, чувствеността на устните му, всичко това неимоверно я омайваше. Ала я и плашеше, защото би я разсеяло от главната ѝ задача — да бъде предпазлива и внимателна. Не биваше да се поддава на опасния му чар. За бога, единственото, което Гарвин Макри искаше от нея, бе да го отведе при убиеца на жена му.

Някаква стройна, привлекателна жена се приближи към нея и застана пред платно, изобразяващо бруления от вятъра бряг на Нова Скотия. Изглеждаше към четирийсетте, с тъмна коса в стила на Жаклин Кенеди. Беше облечена в сепла класическа черна рокля, носеше дискретни диамантени обици, а около нея се носеше лекия аромат на скъп парфюм. Жената се усмихна.

— Извинете, вие сте Ани Пейн, нали? Аз съм Синтия Линууд. Видях ви на търга в събота. Искрах още тогава да се запозная с вас, но ви изпуснах.

— За мен е удоволствие.

С острите си черти и матова кожа, Синтия много се различаваше от Сара и по-големия ѝ брат Джон, когото Ани беше зърнала отдалеч в

салона на семейното имение. Може би тя не беше от рода Линууд, а бе женена за някой от тях. Дали Хели е имала брат? Или пък Синтия им е братовчедка?

— Не беше лесно да се решим да продадем картината. Съпругът ми... — Приятната ѝ усмивка се стопи. — Сигурна съм, че можете да си представите.

— Съпругът ви?

— О, извинете ме. Предположих, че знаете. Съпруга съм на Джон Линууд.

По-големият брат на Сара. Сигурно имаше около двацет години разлика между Джон и Синтия. Ани се усмихна неловко.

— Не знаех. Отскоро съм в града. Опасявам се, че не познавам много хора в Сан Франциско.

— Разбрах, че идвате от Мейн.

Ани кимна с облекчение и беше доволна, че смениха темата за сложните взаимоотношения в семейство Линууд.

— Пристигнах точно преди Деня на благодарността.

— Сама?

— Да.

— Познавахте ли някого в Сан Франциско, преди да се преместите тук?

Ани поклати глава.

Прекрасно оформените вежди на Синтия се повдигнаха в учудване.

— Наистина? Лично на мен би ми се сторило... страшно. Да се преместиш в съвсем непознат град, да отвориш галерия. Започнали сте съвсем отначало.

— С такова намерение дойдох — отвърна мило Ани, спомняйки си за тихия спокоен залив на Мейн в деня, когато замина. Колко самотна и в същото време изпълнена с надежди се чувстваше тогава. Дори да беше останала в Мейн, там също щеше да започне отначало. Не по същия начин, може би, но със същите стремежи и желания.

Ани бързо пропъди носталгичните спомени и с усмивка се върна в реалността.

— Сан Франциско е красив град. Впечатлена съм от историята, архитектурата, гледките. Представата ми за града се свеждаше до

моста Голдън Гейт. Малко е скъпичко тук, но ми харесва. А и с галерията се справям добре.

— Прекрасно. Много би ми се искало да я посетя. Опасявам се, че не съм достатъчно веща в изкуството, но в момента се уча. Съпругът ми има далеч по-големи познания.

Последните ѝ думи нямаха за цел да възвеличат съпруга ѝ, нито пък прозвучаха като самозащита, бяха само непринудено упоменаване на фактите. Ани започваше да харесва тази жена.

— А, ето го и Джон — каза Синтия и широко се усмихна на съпруга си, който се беше приближил до тях. Изглеждаше енергичен, строен и в добра форма. Очевидно и в много по-добро здравословно състояние от сестра си, отбеляза Ани наум. Имаше същите изразителни устни и светла кожа, но бе лишен от прямотата и ексцентричността на Сара. Костюмът му беше безупречен и елегантен. А и със сигурност Джон Линууд не носеше различни чорапи.

След като съпругата му ги представи един на друг, той здраво стисна ръката на Ани и топло я поздрави.

— Ани Пейн, разбира се. Току-що видях Гарвин. Той ми каза, че двамата сте изгладили противоречията си.

Нима? Ани се опита да скрие изненадата си. Та нали Гарвин все още си мислеше, че го лъже.

Синтия хвана под ръка съпруга си и се облегна на него някак си покровителствено.

— Ани тъкмо ми разказваше за галерията. Възнамерявам тези дни да я посетя. — Усмихна се дипломатично и добави: — Следващите няколко дни тя ще бъде претъпкана с посетители. Всички умират от любопитство да се запознаят с вас.

„Както и ти“ — помисли си Ани. Изведнъж се почувства благодарна за опита си със стиснатите безцеремонни спонсори на морския музей в Мейн. Тази любезна изтънчена Линууд беше кротко агънце в сравнение с тях.

— Елате, когато ви е удобно. С удоволствие ще ви разведа из галерията.

Джон Линууд разсеяно се усмихна и плъзна поглед към посетителите наоколо, преди да насочи живите си сини очи — същите като на Сара — отново към Ани. Дали и той искаше да намери убицеца на дъщеря си? Дали и той предполагаше, че Ани е свързана със Сара.

— Бихте ли ме извинили — каза той любезно. — Трябва да отмъкна за малко съпругата си от приятната ви компания. Нали не възразявате?

— Разбира се. За мен беше удоволствие да се запозная с вас.

Щом Джон и Синтия Линууд се оттеглиха, Ани разгледа още няколко пейзажа на Савюр, ала мислите ѝ препускаха в друга посока. Романтизмът и суровата природа, така странно преплитаци се в творбите, ѝ напомняха за собствената ѝ противоречива същност. С крайчеца на окото си Ани виждаше Гарвин Макри, който се забавляваше сред група мъже и жени. Златни часовници, скъпоценни огърлици и обици проблясваха на ярката светлина. Тя се загърна поплътено с шала си, не си правеше илюзии, че принадлежи към подобно общество.

Гарвин долови погледа ѝ, усмихна ѝ се и се запъти към нея. Ани не откъсваше очи от него. Уж си бе все същият — смокингът, изискаността, тъмната коса и проникновенията тъмнозелени очи. И все пак тя не можеше да откъсне поглед от него, наблюдаваше го с трепетно очакване, обзета от непреодолимо привличане, което, добре съзнаваше, само можеше да я потопи още по-дълбоко в мочурището на проблемите на семейство Линууд.

— Извинявай, че те изоставих — каза той, когато я приближи.

— Не съм се чувствала изоставена.

— Така ли?

— Не е в стила ми.

Очите му я изучаваха, явно не го бе грижа за поразителните пейзажи или елита на Сан Франциско. Притежаваше изключителната способност да оставя събеседника си с впечатлението, че е сляп и глух за всичко останало, извън кръга на техния разговор. Нямахше да е лесно да крие дълго време от него истината, помисли си Ани. А и вероятно не беше разумно да опитва.

Той пристъпи още по-близо до нея.

— Свикнала си да си сама, нали?

Ани му се усмихна приветливо.

— Предполагам, че важи и за двама ни.

— Да. — Гарвин се взираше в очите ѝ и сякаш се опитваше да проникне дълбоко в душата ѝ. Тя посрещна погледа твърдо и

предизвикателно, без да се притеснява, че ще се разкрие пред него. Гарвин я дари с кратка усмивка и отместа поглед встрани.

— Видях те да говориш с Джон и Синтия Линууд.

— Да, запознах се с тях. Много приятни хора. Казал си на Джон, че сме изгладили противоречията помежду си.

— По-скоро, че сме стигнали до споразумение, което е вярно до известна степен. — Устните му се изкривиха в иронична усмивка. — Знам, че не си ми казала истината докрай. А и ти знаеш, че те подозирам.

— Нима?

— Без съмнение.

Ани не отговори и отиде до последната картина — малък за стила на Савюр пейзаж на Нова Скотия с блато, над което се стелеше мъгла. Внезапно Гарвин я хвана за лакътя и я придърпа към себе си, достатъчно близо, за да я притесни, но без да привлече вниманието на околните.

— Почтената, искрена Ани. — Гласът му беше нисък и дълбок и донякъде съблазнителен. Изведнъж Ани осъзна, че той е наясно с чувствата ѝ към него. — Много добре знам, по дяволите, че си купила тази картина за Сара.

— Гарвин...

Той докосна с пръст устните ѝ.

— Не сега. Ще говорим за това по-късно.

Кратката интимна близост я беше зашеметила. Шалът ѝ се плъзна по раменете и краищата му опряха пода. Тя бързо го издърпа нагоре, загърна се плътно и притисна двата му края със студените си, треперещи ръце.

— Моля те, опитай се да ме разбереш...

— По-късно, Ани.

Устните му почти докосваха нейните, а очите му, придобили цвета на мъглата от картината, я пронизваха с хладния си взор. Той не се отдръпна назад и двамата бяха глухи за глъчката наоколо.

Преди Ани да се окопити, Гарвин я хвана за ръка и я поведе през тълпата. Тя не беше на себе си и не можа да събере сили да хукне навън, да хване такси и да се прибере. Към тях приближиха две двойки към тридесетте и Гарвин я представи с усмивка, без следа от неудобство.

— Хората са изненадани, че те виждат тук — прошепна Ани, докато той я развеждаше насила из галерията и я запознаваше с посетителите.

— Така е.

— Защо?

— Обикновено не ходя на подобни приеми.

— Тогава защо дойде тази вечер?

Гарвин не си направи труда да отговори. Но Ани знаеше причината.

— Не се отби в дома ми, за да се увериш, че съм добре — уверено каза тя. — Искал си със сладки приказки да ме склониш да дойда с тебе. Защо? Какво целиш? Мислиш, че ще получиш своето, като злоупотребяваш с уязвимостта ми?

В погледа му нямаше и намек за извинение.

— Реших, че като те доведе тук, ще осъзнаеш срещу какво си се изправила.

— Ти се изпречи на пътя ми.

— Не става въпрос за мен, а за две неразкрити убийства. За едно минало, което все още тягостно витае наоколо. — Тонът му беше неочаквано мек. — Ани, ако работиш за Сара Линууд, знаеш, че тя няма защо да се страхува от тези хора. Те са нейното семейство, приятелите ѝ...

Но тя отказа да слуша по-нататък и се стрелна през тълпата към елегантния вход на галерията. В очите ѝ напиреха сълзи. Забеляза любопитните погледи и мигом осъзна колко самотна всъщност беше. Поддала се бе на заблудата, че поканата на Гарвин Макри е съвсем импулсивна, отправена в знак на внимание, защото е знаел, че е самотна и копнее да се запознае с хора. Искал е да се възползва от желанието ѝ да посети галерията Уинслоу. Беше манипулирал чувствата ѝ.

Сара Линууд. Вик Денардо. Гарвин беше обсебен от мисълта да ги открие. Само те го интересуваха.

А не тя. Нито приятелството ѝ, нито доверието ѝ.

— Ани — извика Гарвин, като я догони.

Тя рязко се извърна към него. Негодуванието ѝ беше заличило всякакво чувство за вина.

— Мога и сама да се прибера вкъщи.

Във втренчения му поглед се четеше състрадание.

— Знаеше, че си играеш с огъня, като се появи на онзи търг. Не се учудвай, че накрая се изгори.

— Аз само... исках да прекарам една приятна вечер. Не съм те молила да идваш у дома. Можех да си остана в къщи с Ото и да гледам телевизия.

Очите му я пронизваха.

— И защо не го стори?

— Защото ти се доверих.

— Не, Ани — каза уверено той. — Направи го, защото ти се е искало да излезеш суха от водата. Мислела си да се позабавляваш, да играеш ролята на запалена галеристка, без да даваш обяснение за постъпката си на търга. Е, съжалявам. Доверието изисква взаимност. Поне аз така разбирам нещата.

Гарвин говореше тихо, макар че никой не би могъл да го чуе. Ани понечи да каже нещо в своя защита, но се отказа, завъртя се и излезе навън. Гарвин изруга и я последва.

Той си има своя мисия, разсъждаваше наум Ани, а тя се беше поддала на фалшивото усещане за сигурност. И на всичкото отгоре, имаше наглостта да твърди, че доверието изисква взаимност. Тя потрепери, по-скоро от отчаяние и унижение, отколкото от студ. Очакваше я доста път до дома, но можеше да го извърви. Внезапно тя усети ръката на Гарвин на рамото си и чу нежния му глас:

— Ще те закарам до къщи.

— Не, благодаря. — Беше твърда и безкомпромисна. Искаше й се да не беше усетила онази слабост в коленете си, когато я докосна, но уви. Непоколебимостта й се стопи от съжалението, което се прокрадваше в тона му.

— Май че не избрах най-подходящият начин да ти изложа мнението си.

Тя му хвърли хладен поглед, без да се притеснява от напирещите в очите й сълзи.

— Така е. Аз... Опитвам се да постъпя по най-правилния начин.

Той въздъхна.

— Може би, но...

Някакво раздвижване пред входа на галерията го накара да замълчи и в следващия миг двамата съзряха Синтия Линууд, която

изскочи навън.

— Гарвин, исках да говоря с теб, преди да си тръгнеш. — Тя забърза към тях, без да показва дали е доловила спора им. — Исках да ти напомня за петък. За Джон ще означава много, ако дойдеш.

Сякаш някаква маска се спусна пред лицето на Гарвин. Изражението му стана непроницаемо.

— Благодаря, Синтия — каза с безстрастен тон.

Жената се направи, че не забелязва отношението му.

— Всички ние много ще се радваме да си сред нас. И моля те, доведи Ани със себе си. — После се обърна към нея. — Ще ни бъде много приятно, ако дойдеш, Ани. Наистина.

Преди Ани да успее да попита за какво става въпрос, Гарвин се намеси:

— Радвам се, че се видяхме тази вечер, Синтия, с теб и Джон. Ако мога да дойда в петък, ще ти съобщя. Лека нощ.

Синтия кимна, известно раздражение се прокрадна в тъмните ѝ очи.

— И за мен беше удоволствие да се срещнем, Гарвин. — Тя отпрати към Ани неискрена усмивка. — Радвам се, че се запознахме. С нетърпение очаквам да посетя галерията.

Синтия се отдалечи, а Гарвин закрачи мълчаливо към колата си. Любопитството накара Ани да го последва.

— За какво, всъщност, става въпрос? — попита накрая, когато стигна до лъскавата му спортна кола.

Той се извърна към нея, погледът му се губеше в сенките на нощта.

— В петък ще се състои годишния прием, даван от фондация Хели Линууд. Бях го забравил.

— О, разбирам. Съжалявам.

— Недей — срязва я грубо той. — Вече не съм влюбен в съпругата си.

Ани отстъпи назад, потресена от жестокостта в думите му и се препъна в бордюра. Гарвин бързо протегна ръка и я хвана, от допира му сякаш електрически ток мина през тялото ѝ.

— Добре съм — смотолеви тя. — Ще се оправя.

— Такава си ти, нали, Ани? — Гласът му беше дрезгав. — Винаги се справяш. Но понякога няма да можеш, знаеш ли? Понякога

животът е прекалено суров.

Тя кимна мрачно, усещайки обземащата я слабост от тъжните спомени — блестящия бял ковчег с тялото на майка ѝ, разпръснатите розови рози и тя, седемнадесетгодишна, без родители.

Гарвин шумно си пое въздух. Ани усети нежните му ръце, които оправиха шала върху раменете ѝ. Пръстите му докоснаха врата ѝ, съпротивата ѝ се стопи. Тонът му сега беше нежен, успокоителен:

— Хайде, ще те закарам у дома.

Гарвин мълчеше, втренчил поглед в пътя, докато колата изкачваше стръмната улица, която водеше към апартамента на Ани. Откакто напуснаха галерията Уинслоу, младата жена не беше отронила и дума. Докато я наблюдаваше по-рано същата вечер, беше усетил някакво странно сладко вътрешно напрежение, което нямаше нищо общо със Сара Линууд, нито с Вик Денардо. Причината, разбира се, беше в Ани Пейн. Усмивката ѝ, смехът, непринуденото ѝ държание и мечтите, прозиращи дори в погледа ѝ. Беше пленителна жена.

И лъжкиня.

Той паркира колата пред дома ѝ. Внезапно го връхлетя спомена за онези времена, когато живееше с оскъдни средства и работеше с всички сили, за да постигне мечтата си. Тогава не го беше грижа за нищо друго.

Ани отвори вратата.

— Благодаря ти, че ме докара.

Тонът ѝ беше любезен, но сдържан. Гарвин присви очи и я загледа съсредоточено. Тя отмести поглед. Вина? Или може би гняв? Той изучаваше сенките на устните ѝ под ярката светлина на уличните лампи. Забеляза как нервно преглътна.

— Ани... Сара Линууд имаше сериозни проблеми преди пет години, а двама души бяха убити. Не бих го забравил, ако бях на твое място.

Тя отново го погледна.

— Благодаря за съвета.

Сякаш на гърлото му беше заседнала буца. Ани понечи да излезе от колата, но той се наведе леко към нея, въздържайки се да сграбчи ръката ѝ, да я докосне. Поддадеше ли се на импулса, щеше да е загубен. Съзнаваше го съвсем ясно. Ако само за миг се отпусне, цялото

напрежение щеше да изригне като вулкан и той щеше да изгуби контрол над себе си.

— Защо напусна Мейн? — попита шепнешком.

По лицето ѝ се изписа изненада.

— Моля?

— За Мейн. Разкажи ми. За какво си мислеше, когато си събра багажа и потегли на Запад? За какво си мечтаеше, докато пътуваше насам?

В първия момент Гарвин реши, че тя няма да му отговори, но се излъга.

— Исках... нуждаех се от възможността да откроя себе си, да разбера с какво ме е променила загубата на всичко, което имах. Не зная дали ме разбираш.

Той кимна и усети, че някаква вътрешна струна у него се изпъва до крайност.

— Разбирам те.

— Трябва да вървя.

— Ани, Сара може да бъде много убедителна. Прекрасно умее да използва добрите си обноски, възпитани у всеки от фамилията Линууд. По невероятен начин може да изтръгва от хората обещания, за които те по-късно се разкайват. — Млъкна в очакване Ани да изскочи от колата и да се втурне към апартамента си. Но тя не го стори. Седеше, хванала дръжката на вратата и го слушаше. — Хели вярваше в Сара. Но отказваше да проумее, че тя сама носи отговорност за своя избор — Вик Денардо и хазарта. Хели до последния си час се надяваше и вярваше, че един ден Сара ще се откаже и ще излезе от играта. Според нея, леля ѝ беше жертва на деспотичния си баща.

Ани се намръщи.

— Но нали и бащата на Сара е бил убит...

— Томас Линууд беше строг и властен мъж, с когото трудно се общуваше. Когато разбра, че Сара рисува, побесня от гняв. Нямахше нищо против аматьорските ѝ опити в изкуството. Намираше, че това е подобаващо за една дама хоби. Но когато тя заговори за собствена изложба, той категорично се възпротиви. Твърдеше, че се опитва да я предпази от разочарованието и унижението.

— Но ти не вярваш това да е причината — каза тихо Ани. Той поклати глава.

— Мисля, че Томас беше един лицемерен стар негодник, зъл човек. Не би позволил Сара да прави нещо, което е извън негов контрол.

— И как реагира тя?

— Изгори картините си.

— Какво? — Ани пребледня от ужас, ръката, която стискаше дръжката на вратата, затрепери. — Тя се е самоунищожила.

— Сара имаше склонност да вреди на себе си.

— Ами портретът на съпругата ти? Как е оцелял?

— Хели го беше взела. Показа го на дядо си, след като всички други картини бяха унищожени и настоя той да го закачи в библиотеката си. Заплаши го, че ако не се съгласи, няма да му проговори. Томас безумно я обичаше и знаеше, че не преувеличава. — Гарвин замълча, спомняйки си колко се смя Хели, разказвайки му за разговора им. Беше толкова горда със себе си, по дяволите. — И така, той склони.

— Навярно е била невероятна жена — каза Ани.

Гарвин кимна.

— Беше, наистина. Сара успя да улови силния ѝ дух. Не мога да обясня...

— Няма нужда. Виждала съм портрета.

— Ани... — Той си пое дълбоко дъх, опитвайки да се успокои, да се освободи от емоциите си. — Кажете на Сара, че сме се срещали, ако вече не си го сторила. Убеди я да се види мен. Нека тя избере мястото на срещата.

— Моля те, аз...

— Искам само истината, Ани, нищо повече.

Тя блъсна вратата и изскочи навън.

Гарвин въздъхна. Би могъл да тръгне след нея, да я притисне до стената и да я застави да му каже истината. Би могъл да я стресне, да я заплаши. Да я накара да говори, по дяволите.

Или поне да опита.

Независимо от мрачните мисли, Гарвин се усмихна. Излезе от колата и извика след нея с ръце, свити във формата на мегафон:

— Няма да се предам, Ани, да знаеш.

Тя дори не се обърна да го погледне.

— Ако ти потрябвам, можеш да ме намериш в яхтклуба или в дома ми. Имаш адреса и номерата на телефоните ми.

Никакъв отговор. Тя отвори високата порта на алеята, която водеше към апартамента ѝ.

Преди да се усети, Гарвин вече стоеше зад нея. Напрежението го беше сграбчило в лапите си. Задъхваше се. В съзнанието му бясно препускаха картини, в които той носеше Ани Пейн към леглото ѝ.

Тя се обърна към него със сбърчено чело. Не отстъпи назад, но и нищо не каза. Очите ѝ се впиваха в неговите.

И той разбра.

— Ани.

Придърпа я към себе си, изстенвайки при допира на стройното ѝ топло тяло. Устните му страстно се впиха в нейните в отчаян опит да освободи напрежението, натрупано в душата му.

И все пак някъде в дълбините на съзнанието му, въздържанието владееше емоциите му. Внезапно той рязко се отдръпна назад. Дишаше тежко, целият трепереше, беше обзет от непозната досега всепоглъщаща страст. Втренчен в нея, той отърка брадата си с опакото на ръката си. Съзнаваше, че стореното преди малко щеше да му донесе само неприятности.

Дори една нощ с Ани не би го задоволила.

— Съжалявам — каза рязко. Тя повдигна вежди.

— Така ли? А аз не. Ако не исках да ме целунеш, Гарвин Макри, щях да ти го кажа. А ако все пак го направеше, така щеше да си изпатиш, че щеше да съжаляваш, задето не си ме чул. Много добре владее удара в слабото място на мъжа. — Тя посочи с ръка към въпросното място. — Свят ще ти се завие.

— Ани, кълна се...

Обви ръка около врата му и го целуна горещо и нежно. Той чу сподавения ѝ стон. Езикът ѝ пламенно разтвори устните му. Гарвин се питаше дали тя си дава сметка какво усилие му струва да потисне порива си да я вдигне на ръце и да я отнесе в апартамента ѝ.

Ала мисълта за Сара го възпираше.

Възпираше го и неискреността на Ани Пейн.

И все пак целувките и вкусът на устните ѝ го оставиха без дъх. Когато най-накрая се отдръпна, очите ѝ потърсиха неговите, усмихваше се, като че ли напълно владееше желанията и на двамата.

— Е, сега вече знаеш.

Гарвин не беше сигурен дали изобщо знае нещо.

— Исках тази целувка колкото и ти самият, Гарвин Макри. И двамата се наслаждавахме на този миг интимност.

Беглата му усмивка само загатваше за силните противоречиви чувства, които бушуваха в душата му.

— Това е твоето мнение.

Тя се сепна и отстъпи назад. Единият край на шала опря в земята.

— Зная къде мога да те намеря. Ако ми потрябваш, ще те потърся. Лека нощ.

— Много поздрави на Ото — каза Гарвин и се запъти към колата си, преди желанието му да обладае Ани Пейн да надделее над здравия разум.

Преди тя да го предизвика отново.

ШЕСТА ГЛАВА

Ани помириса бурканчето, чието съдържание приличаше на мокър памук. Беше вторник следобед и тъкмо се канеше да затваря, когато Зуи се появи с едно от нейните изобретения.

— Нищо не усещам.

— Но как се чувстваш, след като го помириса?

— Потисната, но така се чувствах и преди да дойдеш.

Зуи изпуфтя и грабна бурканчето от ръцете ѝ.

— Невъзможна си.

— Извинявай. Нека пак да опитам.

— Само ако ми кажеш дали жената, която беше тук следобед, е Синтия Линууд.

Ани направи гримаса.

— Кой на кого прави услуга, всъщност?

— Тя е била! — възкликна Зуи и бутна отново бурканчето под носа ѝ. — Гарвин Макри, Синтия Линууд. Ти определено си се прочула, моето момиче.

— Ябълков пай.

— Какво?

— Мирише ми на ябълков пай.

— Глупости!

Ани се засмя.

— Защо непрестанно ме тормозиш с твоите експерименти, а после ме опровергаваш?

Зуи затвори бурканчето с капачката.

— Защото винаги се забавлявам от непрофесионалния ти усет за миризми. Ябълков пай. Невъзможно, боже господи!

— Е, какво е тогава?

— Екстракт от хвойна с малко ванилия. Напоих едно парче памук с него ей така, защото ми беше забавно. Сигурно ванилията те е подвела за ябълковия пай. Но как, за бога, е възможно миризмата на ябълков пай да те потисне?

— Не е от това. Целият ми ден беше лош. А и в ябълковия пай няма ванилия.

— Да, но има почти същия носталгичен аромат. — Зуи се отпусна на високия въртящ се стол. Във вторник, обикновено, нямаше много посетители в галерията. — Тя купи ли си нещо?

— Коя тя? — попита Ани, но след тежката многострадална въздишка на Зуи, бързо каза: — О, Синтия Линууд ли? Не, просто се отби, за да разгледа галерията ми. Запознахме се снощи на откриването. — Тя вече беше въвела Зуи в преживяванията си на изложбата в галерия Уинслоу. Зуи, разбира се я обвини, че съзнателно скрива любопитните подробности около отношенията им с Гарвин Макри, което си беше самата истина. — Изглежда ми приятна жена. Мисля, че гори от любопитство да научи повече за картината, която купих от търга на Линууд.

— Та кой не иска? — Зуи стана сериозна. — Синтия Линууд може много да ти помогне, трябва да го знаеш. Достатъчно е само да те препоръча на приятелите си и тогава вече няма да се притесняваш за наема. Дори можеш да принудиш нашия стиснат хазяин да наеме някой, който да се грижи за двора. — Тя се наведе напред и се втренчи в Ани. — Имаш тъмни кръгове под очите, малката. Будувала си до късно с мисли за Гарвин Макри, нали?

Много си права, помисли си Ани.

— Зуи, това снощи не беше любовна среща.

— И все пак не си мигнала цяла нощ. — Тя скочи от стола и взе бурканчето с буламача си. — И тъй като си потисната, ще те оставя сама. Отиди си вкъщи и се потопи във вана с гореща вода и цвят от портокал, трябва малко да поспиш.

— Мислех да взема Ото и да отидем да потичаме на плажа.

Зуи се ухили.

— Добра идея.

Тя си тръгна с мокрия памук, а Ани позвъни по телефона на двама клиенти, за да ги осведоми, че поръчаните от тях рамки са готови. И на двете места се включи телефонен секретар, на който тя остави кратките си съобщения. През последните четиридесет и пет минути не бяха влизали почти никакви посетители. Е, скромната ѝ галерия не можеше да се мери с тази на Уинслоу, особено във вторник.

Ани почеса по гърба Ото.

— Мъчно ми е за дома, Ото — продума тихо тя.

Но само защото с цялата си душа копнееше Гарвин Макри да е до нея — сега, днес, утре... Сама не можеше да си обясни откъде се появи това безразсъдство у нея. Чувстваше, че губи почва под краката си. Но бе неспособна да спре чувството, което я изяждаше, гореше, караше я да крещи от самота. Беше време да стане отново предишната Ани Пейн, сякаш не беше целунала мъжа, който искаше само да я използва, за да постигне целта си.

Внезапно пред бюрото ѝ изникна някакъв мъж и я изтръгна от вцепенението. Тя подскочи и едва успя да се задържи да не падне от стола.

— Извинете ме — сърцето ѝ лудо биеше, — не ви чух да влизате.

Той беше тъмнокос, с приятен външен вид, към четиридесетгодишен. Облечен бе в строг сив костюм и червена вратовръзка. Носеше очила с елегантни, скъпи рамки. Очевидно не беше очаквал такава бурна реакция от нейна страна и затова ѝ се усмихна нерешително:

— Не е необходимо да се извинявате. Нямах намерение да ви плаша. Не предположих, че не сте ме чули. — Тъмните му очи сякаш също се усмигнаха и Ани постепенно започна да се успокоява. — Не мислех, че стъпвам толкова тихо.

Ани махна с ръка в знак, че всичко е наред.

— Вината не е ваша. Просто се бях унесла в мисли.

Ани остави Ото, който изобщо не се беше помръднал и продължаваше да лежи мързеливо на пода и заобиколи полукръглото си бюро. Днес беше облечена в едни от най-хубавите си дрехи: кремава копринена блуза и елегантна черна пола, а обиците ѝ бяха сребърни халки. Семпъл тоалет, наистина, но в него изглеждаше изключително привлекателна.

Новият ѝ клиент огледа набързо галерията и прикова очи отново в нея.

— Вие сте Ани Пейн, нали? Казвам се Етан Конингер. Работа за семейство Линууд. Аз... — Млъкна, защото в същия момент Ото изскочи от мястото си зад бюрото. Внушителните му размери биха могли да впечатлят дори някой запален почитател на ротвайлери.

— Всичко е наред — бързо каза Ани. — Той е дружелюбно куче. Казва се Ото.

— От Ото фон Бисмарк ли?

Тя поклати глава.

— От онзи рибар, който го забеляза във водата. Ото Милър. Но това е дълга история.

Непринудеността не напусна Етан Конингер.

— Разбирам. Значи не притеснява клиентите ви, така ли?

— Все още никой не се е оплакал.

Той ѝ се усмихна някак непочтително.

— А и кой би посмял. Отбих се само да ви се представя, тъй като имах път насам — смени темата Етан. — Синтия Линууд спомена, че сте се запознали снощи в галерията в Уинслоу. Самият аз не успях да дойда.

— Тя беше тук днес по обяд.

— Нима? Знаех, че възнамерява да ви посети. — Той се усмихна неловко, но някак чаровно. — Вижте, за да съм напълно искрен, трябва да ви кажа, че доста ни заинтригувахте след съботния търг. Картината, която купихте... честно казано, мислех, че е унищожена още преди години. Така когато се появихте изневиделица и платихте такава висока цена... — Той сви рамене. — Възбудихте любопитството ми.

Ани се усмихна.

— Разбирам. Не очаквах реакция като онази в събота, когато купих картината. Нямах никаква представа за предисторията ѝ.

— Трябва да е било голям удар за вас, когато сте научили.

Той се загледа в една картина с маслени бои, изобразяваща поляна с лупини, чийто автор беше един от приятелите на Ани в Мейн. — Взехте на всички акъла с тази цена. С Гарвин дълги години бяхме добри приятели... много преди и двамата да се обвържем със семейство Линууд. Той е изключително упорит мъж. Всъщност, бях изненадан, когато се отказа на пет хиляди.

— Радвам се, че го направи. — Тя се опита да прозвучи искрено, като жена, която няма какво да крие. Не можеше да заблуди Гарвин, но може би щеше да успее с Етан Конингер. — Аз самата не зная дали щях да дам повече от пет хиляди.

Той отново извърна поглед към нея.

— И не съжалявате?

— Не бих казала. Ако тогава знаех за... ако знаех защо Гарвин държи на тази картина, вероятно изобщо нямаше да наддавам.

И това беше самата истина, помисли си тя. Тогава не знаеше за убийствата. В противен случай може би щеше да се противопостави на Сара и да откаже да я представлява. Най-малкото, щеше по-точно да прецени риска на това, в което се въллича.

Етан Конингер насочи вниманието си към керамичните и стъклени съдове, като се преструваше на обсебен от заниманието си.

— Синтия спомена, че двамата с Гарвин сте се помирили — подхвърли.

— Не знаех, че е имало нужда.

Той повдигна учудено вежди и се усмихна ехидно.

— Тогава вие сте единствената, която мисли така.

Ани почувства как лицето ѝ поруменява и се запита дали той е забелязал.

— Имате ли намерение да изложите картината? — попита небрежно Етан.

— Не, не веднага. — Може би, помисли си тя, когато Сара реши да направи собствена изложба. — Не желая да пробуждам тъжни спомени...

— Много спомени бяха прогонени завинаги този уикенд, Ани. — Той изведнъж стана сериозен и пристъпи към нея. Ото незабавно се изправи на крака. — Джон и Синтия искаха да махнат от къщата всички ненужни вещи. Картината не беше единственият горчив спомен, от който искаха да се отърват. Самата къща... — Млъкна, тъмните му очи гледаха мрачно зад очилата. — За всички ни това беше тежък ден, но поне беше в името на една добра кауза. Фондация „Хели Линууд“ доби истинска мощ в обществото.

— Сигурна съм, че е така — смотолеви неловко Ани. Сети се за реакцията на Гарвин, когато Синтия Линууд го подсети за годишната вечеря на фондацията в петък. Може би той беше започнал живота си отначало след смъртта на Хели, но не беше превъзмогнал загубата ѝ. И си мислеше, че само когато открие убиеца ѝ, ще затвори напълно тази страница от живота си.

— Вижте, вече ви отнех достатъчно много време — каза Етан Конингер. Беше възвърнал предишната си небрежност и свойски маниери. — Имате много хубава галерия, Ани Пейн. Желая ви успех.

— Благодаря.

Той се обърна и понечи да си върви, но картината на баба ѝ привлече погледа му. Ани реши, че Етан Конингер има известни познания в изкуството.

— Интересна творба — каза той. — Не е лесно да се определи стила, нали? Събужда носталгия у мен, а дори не съм бил в подобна къща.

— Баба ми я е рисувала. Живяла е в тази къща през целия си живот.

— Удивително. Предполагам, че и тя не се продава.

Ани се усмихна и поклати глава.

— Не.

Той се засмя.

— Трудно ще се задържите в този бизнес, ако продължавате да държите най-добрите картини за себе си.

— Е, малко са хората, които биха сметнали картината на баба ми или онази, която купих в събота, за професионални творби...

— Но вие сте една от тях.

— Тези картини имат душа, дълбочина, която ме трогва. Не твърдя, че някога ще си върна петте хиляди от портрета на Хели Линууд Макри, а за картината на баба ми... — Тя погледна към нея и изведнъж придоби увереност. — Не бих я дала и срещу един милион.

Етан Конингер премигна срещу нея.

— Интересно ми е как ще оцелеете в Сан Франциско с подобни виждания. Но ви се възхищавам. Радвам се, че се запознахме, Ани Пейн. Следващия път, когато реша да си купя някоя творба, ще ви потърся.

— Много мило от ваша страна.

След като той си тръгна, Ани прекара един изтощителен час в подреждане и прибиране, преди да затвори. Отказа се от джогинга на плажа и вместо това заведе Ото на разходка по хълмовете, преди да се прибере в апартамента си. Вече у дома, Ани грабна една ябълка от купата и закрачи нервно из всекидневната. Пет минути по-късно, без да се замисля дали има достатъчно време, сили и здрави нерви, тя реши, че няма какво повече да се направи относно убийствата на Линууд и се запъти към библиотеката.

Гарвин тръгна нагоре по пристанището. Яхтите, катерите и проблясващата на слънчевите лъчи вода оставаха зад него, сградите и тревните площи на яхтклуба се намираха от лявата му страна, а пред него се ширеше тучна полянка с пейки и паркинг. Беше сряда следобед и Гарвин се връщаше от двадесетчасово пътешествие в открито море. Току-що бе закотвил яхтата си на пристанището. Сега се нуждаеше от душ, солидна храна и от някой, който да го заключи с белезници за бюрото му, за да не отиде при Ани Пейн.

Майкъл Юма му помахаше от магазина на яхтклуба, малко бяло здание, което се нуждаеше от боядисване. Както обикновено, Юма изглеждаше сякаш цял ден е стъргал малки рапанчета, полепнали по дъната на лодките.

— Хей, Макри, закъсняваш с цели двадесет минути. Опечалената девойка тъкмо си тръгна.

— Коя?

Майкъл присви очи под лъчите на следобедното слънце.

— Е, добре. Ти не чу как те нарече тя, човече, направо бълваше мълнии, беше толкова побесняла.

— Опечалена девойка, означава потиснатата...

— О, забелязах го, макар да не искаше да го покаже. Личеше си, че е потиснатата. Русокоса жена. С голямо грозно куче. Каза само да ти предам, че ще ѝ паднеш в ръцете като див заек на ловджийско куче.

— Това ли бяха думите ѝ?

— Аха. — Той се ухили, но в тъмните му очи се четеше приятелска загриженост. — Чудех се защо излезе в морето. Сега вече разбирам.

Гарвин прокара пръсти през косата си и се загледа във водата, искаше му се да беше останал в открито море още двадесет часа. Юма идеално се справяше с яхтклуба и без него. Вчера отново го беше доказал, когато Гарвин отиде на Юниън Стрийт. Целта му беше да наблюдава галерията като се преструваше, че обикаля магазините и ресторантите, за да не го забележи Ани, макар да копнееше да се срещне с нея. Видя Синтия Линууд, Етан Конингер, странната собственичка на парфюмерийния магазин, дори нейните клиенти.

Ала от Вик Денардо нямаше и следа. Единственият, който следеше Ани Пейн, беше самият той. В късния следобед Гарвин беше толкова отвратен от собственото си поведение, че хрумването да излезе

в открито море дойде като спасение за душата му. Остана с лодката цяла нощ и до обяд на следващия ден.

— Каза ли й къде съм? — попита той Юма.

— Аха. Казах й, че ще се появиш преди свечеряване, предложих й кафе и я поканих вътре да те изчака; дори й обясних къде живееш, в случай, че реши да те намери там. Тя си тръгна, но се обзалагам, че е отишла до вас.

— Значи не мислиш, че се е върнала в Сан Франциско.

— Не. Много държеше да те намери. — Юма го потупа по рамото. — Няма нищо по-лошо от това след пътуване в морето, вкъщи да те чака ядосана жена. Ако ти потрябвам, Макри, само кажи.

— Хубаво е, че мога да разчитам на теб, Юма.

Като се кикотеше, хлапето го остави и се върна в магазина. Но Гарвин знаеше, че Майкъл Юма говори сериозно. Ако имаше нужда от него, Юма щеше да му помогне. Но какво би могъл да направи той или който и да е друг, за отношенията им с Ани Пейн?

Гарвин се пъкна в колата си. Ще отиде до дома си да разбере дали Ани го чака там. Ако я нямаше, щеше да тръгне към Сан Франциско. Щеше да я намери по един или друг начин.

Или пък тя него.

Ако беше бясна заради това, което си мислеше Гарвин, не би могъл да я обвини.

Ани се загуби три пъти, преди да намери къщата на Гарвин Макри на един от хълмовете на Сан Франциско. Обясненията на Майкъл Юма се оказаха почти безполезни. Тъй като не познаваше тесните криволичещи пътища на изящния Белведере, нищо чудно, че на няколко пъти зави в погрешна посока. Улиците представляваха истински лабиринт, а скъпите, красиви къщи, сгушени в подножието на хълма, много често изобщо не се забелязваха от пътя.

На всичкото отгоре нервите й бяха изопнати до крайност. Стискаше силно кормилото, дишаше тежко и безуспешно се опитваше да мисли трезво.

Иначе досега щеше да е в Сан Франциско, а после щеше да отиде при Сара Линууд, която не беше виждала от неделя. Намали пред една къща от дърво и мазилка, кацнала на върха на стръмен хълм, с изглед

към залива. Въпреки че не беше толкова отдалечена, колкото домът на Ани в Мейн, къщата изглеждаше изолирана от света. Беше обградена с дъбове и вечно зелени растения, а в малкия ѝ преден двор растяха бръшлян, мирта и сладка лазаркиня.

Това трябва да е къщата на Гарвин, реши Ани, отби пред нея и спря, без да гаси мотора. Предният вход се намираше над приземния етаж и не се виждаше, тъй като склонът на хълма бе почти вертикален. Ненатрапчивата красота на къщата напълно контрастираше на яхтклуба на Гарвин.

— Е — измърмори Ани, загледана в засенчената от дърветата къща, — май няма никой въкъщи?

Измъкна се от колата и вдиша с удоволствие свежия въздух. След това си напомни, че е време да доведе до край плана си. Може би в крайна сметка Гарвин си беше у дома. Или пък щеше да го изчака пред вратата.

— А може би си се побъркала — укори се тя. Забеляза го миналата вечер, когато я последва към градската библиотека. Нямаше представа кога бе тръгнал по петите ѝ. Ако е имала късмет, може би Гарвин не я беше проследил до малката розова къща на Сара Линууд. В библиотеката случайно погледна назад и го мерна в другия край на фойето. Но когато успя да си проправи път през тълпата и стигна до мястото, за да му откъсне главата, той беше изчезнал.

Беше бясна. През целия ден ли я е следил? Да не би си е въобразил, че след като я е целунал, има право да се лепне за нея? По-голямата част от деня Ани прекара в галерията в борба със себе си, но накрая не издържа, обади се на един човек да дойде да я замести и тръгна по петите на Гарвин.

От дърветата се чуваше тихото цвърчене на катерички, а въздухът наоколо беше пропит от упойващия аромат на зеленината. Лек ветрец шумолеше в клоните. Ани се изкачи по двете широки стъпала пред вратата, натисна звънеца в случай, че в къщата има икономка или някой друг.

Никой не отвори.

Тя въздъхна и се огледа наоколо.

Ами ако се наложи да си тръгне, преди той да се е прибрал? Щеше да изпусне възможността да му поиска обяснение. Но и не можеше да чака вечно.

Тъй като нямаше парапет, Ани можеше безпрепятствено да надникне през прозореца. Без много да му мисли, пристъпи към действие. Мушна се през един голям рододендрон, надигна се на пръсти и долепи чело в стъклото на прозореца.

Помещението, в което се влизаше от входната врата, беше дълго и тясно с няколко практични мебели в неутрални цветове. Стъклени врати водеха към тераса, от която се откриваше прекрасна гледка към залива и града.

На Ани ѝ бе трудно да свърже подреденият и семпъл дом, с непредсказуем мъж като Гарвин Макри. Проучването ѝ в библиотеката съвсем я обърка. Той се беше оженил за богатата наследница на Линууд. Десет години беше работил като проницателен и амбициозен специалист по финансите. Беше отказал да вземе и цент от парите на съпругата си, а вместо това бе основал фондация в нейна памет. Пет години след смъртта ѝ Гарвин ръководеше собствен яхтклуб.

От улицата се чува спирачките на кола и Ани приклепна до рододендрона. Надзъртайки през пъпките и листата на растението, тя видя черната спортна кола на Гарвин да спира зад нейната.

Тя изпуфтя, чувстваше се като престъпник.

— Прекрасно, няма що.

Гарвин слезе от колата намръщен. Ото изляя тихо и Макри погледна към колата. Дори и скрита сред папрати и мирти, сгушена зад рододендрона, Ани разбра, че той е в лошо настроение. Беше облечен с черна карирана риза, разкопчана върху черно поло, изтъркани джинси и спортни обувки. Изглеждаше изтощен, раздразнен, сексапилен и определено не бе в настроение да завари жена, скрита зад рододендрона му.

Колата ѝ и Ото в нея издаваха, че тя е някъде наблизо. Ани реши, че трябва да посрещне удара открито, затова си проправи път между рододендроните и храсталака и се озова в малкия двор.

Гарвин тръгна по пътеката към къщата. Изглеждаше крайно напрегнат и гневно я наблюдаваше, докато вървеше към нея. Ани си помисли, че при срещата си с Майкъл Юма се беше държала доста рязко и невъздържано.

— Разбрах, че ме търсиш — каза Гарвин.

Тя взе една залепила се за крака ѝ клонка и я хвърли зад себе си.

— Точно така. Дойдох да те обезглавя, задето ме следи онази вечер.

— Така и предполагам.

Тя пристъпи напред. Гарвин спря на около метър от нея. Полото му беше избеляло, а брадата по лицето набола. Излъчваше някаква първична и неустойима мъжественост.

— Не обичам да ме следят.

— А аз пък не обичам да ме лъжат. — В зелените му очи нямаше и капчица вина. — Съжалявам само, че отиде в библиотеката, а не в дома на Сара Линууд.

Ани изсумтя възмутена.

— Я чакай малко. Ти сгази лука, а не аз. Просто прекара един спокоен ден в галерията си и в опознаване на Сан Франциско...

Сега беше негов ред да изсумти възмутен.

Ани постави ръце на кръста си и го изгледа кръвнишки, макар и не толкова злобно, колкото ѝ се искаше. Близостта му я обезоръжаваше. Все пак кипеше от негодувание и язвително подхвърли:

— Вчера всичко мина спокойно, наистина. Нямаше непознати в кабинета ми, нито упорити и раздразнени мъже, които да ме разпитват като на подсъдимата скамейка. Синтия Линууд се отби да види галерията...

— Също и Етан Конингер.

Тя се намръщи и го изгледа подозрително. Струваше ѝ се прекалено самодоволен.

— Откъде знаеш?

— Защото те наблюдавах през целия ден.

Ани се втренчи в него невярващо.

— Какво?!

Гарвин нехайно сви рамене.

— Започнах сутринта и продължих, докато не ме забеляза в библиотеката. — Мина покрай Ани с високомерно изражение и се запъти към входната врата. Чак когато стигна до прага се извърна и отново я погледна. — Имаш късмет, че не съм Вик Денардо.

Изгубила и ума и дума, Ани успя само да изсъска нещо, докато той отключваше вратата. Гарвин отвори и се обърна към нея, погледът му се губеше в сянката на дърветата.

— Ако това ще те успокои — добави по-меко, — през голямата част ми беше дяволски скучно, а и определено не се забавлявах.

— Къде стоеше?

— Първо в кафе-сладкарницата, а после в магазина за бебешки дрехи.

— Сигурно си бил голяма атракция там — каза сухо тя. Нещо смътно наподобяващо чувство за хумор, проблесна в очите му.

— От задния прозорец много добре се вижда двора ти. Преструвах се, че се подготвям за изпитанията на бащинството.

Внезапно, противно на желанието му, Ани си го представи в ролята на баща, с едно изпоцапано от игра детенце на раменете му. Бързо отпрати от мислите си нежелания образ.

— Е, радвам се, че поне малко си страдал.

Гарвин се засмя.

— Сигурен съм в това. — Потърка с длан брадата си и в този момент Ани долови умората, изписана на лицето му. — Изглеждаш съсипана, Ани. Явно преследването по хълмове и долини не ти се е отразило добре. Защо не влезеш и не изпиеш чаша студен чай?

— Преследването си беше много забавно — каза тя духовито, но като видя лукавото изражение на лицето му, разбра какво беше казал. — Имах предвид...

— Знам какво имаше предвид. — Той се ухили, застава встрани от вратата и с жест я покани да влезе. — След теб само.

Събирайки останките от достойнството си, тя бързо изкачи стълбите, профуча покрай него и влезе в дома му. Вътре беше хладно и сумрачно, с дървени мебели в пастелни цветове. Брегът сякаш започваше непосредствено след стаята, сините води проблясваха и искряха под последните лъчи на следобедното слънце. Вдясно от Ани имаше тъмен диван, а над камината до него висеше картина със сокол. В другия край на стаята, на малка стена бяха небрежно закачени множество мореплавателни карти. В ъгъла до френския прозорец бе поставен шкаф с телескоп и няколко бинокъла.

— Ще донеса чая — каза Гарвин и се оттегли през някакъв коридор, който се намираще до голяма, лакирана и очевидно отдавна неизползвана маса.

Все още напрегната и колебаеща се дали не сгреша, като прие поканата му, вместо да скочи в колата и да си отиде в къщи, Ани отпусна юмруците си и разтри скованите от стискане пръсти.

— Напрегната си — промърмори тя на себе си. — Напрегната, напрегната, напрегната.

Закрачи нервно из стаята, като накрая се спря пред стената с картите. Тъй като беше дъщеря на моряк и бивша директорка на морски музей, Ани безпогрешно се ориентираше по морска карта. Тези тук изглежда бяха на залива Франциско.

Гарвин се появи изневиделица зад нея и ѝ подаде висока чаша със студен чай. Той отпи от своя и посочи към някаква точка на една от картите.

— Тук се намира къщата ми. — Показалецът му се плъзна надолу към океана. Тя наблюдаваше мускулите на китката му, забеляза белезите и мазолите по ръката му. — Тук е яхтклубът ми.

Ани отпи от чая си, усещайки болезнено близостта му.

— Не очаквах, че това е напълно функциониращ яхтклуб.

— Много хора мислят като теб.

— Заради миналото ти ли?

— И заради мястото. Това е скъп район. Но има много хора като мен, които са запалени само по плаването и пет пари не дават за снобските увлечения на разглезени собственици на яhti.

— Баща ми беше такъв. Занимаваше се с много неща — риболов, лов на омари, понякога плаваше като моряк на различни кораби — изобщо правеше всичко, което може да го изведе в открито море. Там намери и смъртта си.

— Какво се случи?

Изведнъж на Ани ѝ се стори напълно естествено да се впусне в миналото и да му разкаже за себе си.

— Откликна на един сигнал за S.O.S. Някакви колежанчета излезли в открито море и претърпели злополука, щели да измръзнат. Когато баща ми издърпвал последния на борда, самият той паднал във водата. Не могъл да се спаси. Изпаднал в хипотермичен шок.

— Съжалявам.

— Майка ми каза, че ако не се бил опитал да спаси онези деца, никога нямамо да намери покой.

— Тя обвиняваше ли тях за случилото се?

Ани поклати глава: спомни си как майка ѝ разказваше случката и се опитваше да разкрие пред дъщеря си истинския образ на баща ѝ.

— Не е трябвало да излизат в морето онзи ден. Не са знаели как да се справят с лодката при такива атмосферни условия, но и не са предполагали какво може да се случи. Баща ми би могъл да изчака бреговата охрана. Но ако го беше сторил, вероятно и трите момчета щяха да са мъртви. Така той поел риска и направил онова, което сметнал за правилно.

— И майка ти го е разбрала — каза тихо Гарвин.

— Да.

— Ами момчетата?

— Били са от Бостън. Днес вече са зрели мъже, разбира се. Много преди да стана директор на местния морски музей, те финансирани създаването на ново крило, в памет на баща ми. Животът им сега е белязан от последствията на онзи ден, също както и моят.

— Умееш да прощаваш на хората, Ани Пейн.

— Младежите са сгрешили като са излезли в открито море онзи ден, но има хора, които твърдят, че и баща ми постъпил безразсъдно. Че е трябвало да си спомни за съпругата си и невръстната си дъщеря, които могат да останат без закрила. — Тя отпи от чая си, не беше лесно да облече в думи чувствата за онзи ден, които не беше споделяла дори с баба си. — Но според мен е помислил за нас и точно затова е отишъл да помогне на трите момчета.

За миг Гарвин се загледа в нея, след това едва-едва добави:

— Заради вас двете е трябвало да постъпи по правилния начин.

Гарвин извърна поглед към картите на стената.

— Трудно е да отсееш кое е правилното.

— Понякога. Невинаги. Казаха ми, че баща ми не се е поколебал нито за миг.

Погледът на Гарвин беше прикован в някаква точка на една от картите. Стоеше втренчен натам с безизразно, неразгадаемо изражение. Ани се замисли за светлината в очите му, която беше видяла миналата вечер. Този, който стоеше пред нея днес, беше един напълно различен Гарвин Макри. Някога е имал млада съпруга, преуспяваща кариера и изгледи за бъдеще, от което сегашният му живот коренно се различаваше. Всичко — душата му,

чувствителността му, мечтите му — явно се беше променило след убийствата на Томас Линууд и Хели Линууд Макри.

— Разбирам защо искаш да намериш Вик Денардо — каза Ани с треперещ глас. — Но ние дори не сме сигурни, че човекът в неделя е бил той.

— Аз съм сигурен.

— Ако можех да видя негова снимка...

— Помоли Сара за това. — Той отпи от чая си, поглеждайки към нея. Тъмната сянка от наболата брада подсилваше мъжественото му излъчване. — Тя може да има.

Ани го изгледа косо.

— Няма да се откажеш, нали?

Той изруга тихо, стрелна се към френския прозорец, отвори го с трясък и излезе на тясната тераса. Студен въздух нахлу в къщата. Сигурно температурата навън беше паднала. Или пък Ани беше толкова развълнувана, че ѝ се струваше по-студено, отколкото беше в действителност. Подвоуми се дали да не си тръгне точно в този момент. Гарвин можеше да остане на терасата цяла вечер и цяла нощ в компанията на своите подозрения.

Разбира се, те не бяха безплодни.

Ани на свой ред изруга наум.

Само след миг колебание остави чашата чай върху сандъчето с биноклите и го последва навън. Беше смела жена, а вчерашните проучвания в библиотеката я накараха да прозре с колко рисковано начинание се е захванал Гарвин Макри. Тя не пропусна да отбележи широкия му гръб, както се беше облегал на парапета, и едрите мускули. Целувката от онази вечер може и да беше напълно безсмислена, но Ани си признаваше, че не съжалява за нея.

— Не си мисли, че за мен е по-лесно да ти се доверя, отколкото ти на мен — каза тихо тя.

— Знам. — Стоеше с гръб към нея.

— От търга насам... — не можеше да намери подходящи думи. Общуването с този мъж беше истинско предизвикателство за чувствата ѝ. Но беше крайно необходимо да го постигне. Дори започваше да се плаши от тази необходимост. — Когато взех Ото и потеглих на Запад изобщо не очаквах, че ще попадна в подобна бъркотия.

Гарвин извърна поглед към нея — пронизителен и безпощаден.

— Това не е мой проблем, Ани, съжалявам.

Тя захапа долната си устна и отклони поглед встрани. Усещаше как раздразнението му нараства от упоритото ѝ мълчание за това, което искаше да научи.

— Виж — каза Ани накрая. — Аз също се опитвам да постъпя правилно.

— Каза ли на Сара за Вик Денардо? Тя трябва да знае. Ако Вик реши да те следи...

— Гарвин, моля те.

Той се отблъсна от парапета и изруга, преди да се обърне рязко с лице към нея.

— Ако Сара Линууд не е убила баща си и в последствие Хели и не е замесена по никакъв начин в убийствата, няма защо да се страхува от мен.

Пулсът на Ани се ускори, дишаше тежко и учестено. Тя се вкопчи в перваза с такава настървеност, че кокалчета на ръката ѝ побеляха. Не се страхуваше, че Гарвин ще направи нещо, ако откаже да говори и не му се сърдеше, ако продължава да настоява. Просто не знаеше как да постъпи. Липсваше онази увереност, която е притежавал баща ѝ онзи ужасен ден преди тридесет години.

Тя облиза устни и се прокашля.

— Заради самия спор нека предположим, че знам къде е Сара Линууд.

Усмивката му бе бегла и иронична.

— Да предположим, че е така.

— Нека кажем, че си имам собствени причини, поради които искам да я защита. Да кажем, че... — Ани се поколеба, като внимателно подбираше думите си. — Да кажем, че тя е онази Сара Линууд, която някога си познавал. Променила се е. Много се е променила.

— В какъв смисъл?

— Във всякакъв.

— Това са недомлъвки — каза Гарвин. — Но ще се задоволя с тях.

— Тя самата, както и аз, не е имала представа, че покупката на картината ще причини толкова неприятности. — Ани се облегна на парапета, завладяна от прелестната гледка пред очите ѝ. Водата

изглеждаше гладка като огледало, а тук-там по нея се забелязваха малки лодки. Погледна към мъжа до себе си. — Тогава защо трябва да я притеснявам допълнително?

— Сара не е толкова крехка, Ани. — Тонът му беше по-благ. — Независимо от това, което ѝ се е случило през последните пет години. Не я оставяй да те заблуди.

— Аз не гледам толкова скептично на всичко, както ти. Впуснах се в тази покупка с най-добри намерения, а какво получих — зала, пълна с негодуващи хора, които ме освиркват, вероятен убиец по петите ми, навсякъде около мен членове на семейство Линууд и накрая Гарвин Макри. — Тя си пое дъх. — Не бях подготвена за всичко това.

— Ами...

— Ще ти кажа истината. Цялата. Ако това ще...

Той я спря като постави пръст на устните ѝ.

— Не. Недей да казваш нищо.

Гласът му беше дрезгав от изтощението и непосилното напрежение, които го бяха завладели през последните часове.

Ани нямаше представа какви са намеренията му. Щеше ли да я помоли да си отиде? Или пък щеше да запише думите ѝ, в случай, че по-късно се отрече от тях?

Но вместо това, Гарвин прекара пръст по долната ѝ устна. Трепетни вълни, една след друга стопиха съпротивата ѝ, сдържаността изчезна. Вчера, днес, утре се сляха в едно и изгубиха значението си.

— Ани, Ани.

Гласът му беше дрезгав и уморен, но без капчица упрек или раздражение. Сложи длани на страните ѝ, целуна я нежно и чувствено, после плъзна ръце по раменете и гърба ѝ. В тази целувка нямаше онази груба, първична страст от миналата вечер. Беше сдържана, премерена. Този път няма да изгубя контрол, помисли си Ани. Ала грешеше.

Желанието замъгли разума, кръвта ѝ закипя. Усецаше вкуса на устните му, ръцете, които нежно я прегръщаха. Езикът му докосна устните ѝ и ги разтвори. Контрол, желание, всичко беше там. Той знаеше какво прави. С нея. Със себе си. Някъде дълбоко в нея се надигна сладостен стон, тръпка на блажено мъчение. Той откликна като я притисна до себе си в страстен копнеж.

В един миг Ани си помисли, че всичко това ще свърши като разкъсат дрехите си и се хвърлят, опиянени от страст на твърдия под на терасата, под милувките на студения бриз.

Но точно, когато я завладя мисълта за тялото му, проникващо в нейното, той рязко се отдръпна назад.

Ани се вкопчи в парапета и впи поглед в Гарвин.

Той прокара пръсти през косата си и изруга през зъби.

— Говори със Сара, Ани. Предай ѝ нашия разговор. После можеш да излееш душата си пред мен.

И той се обърна отново към залива.

Ани понечи да каже нещо, но се отказа. Той ѝ беше казал, че трябва да си върви. Незабавно. Въпреки че все още усещаше вкуса на устните му.

Без да продума, тя с несигурна походка мина през всекидневната и се запъти към колата си. Сега вече бе добре. Ще запомни веднъж завинаги, че Гарвин Макри е човек, който би я смачкал, би смачкал всекиго, за да получи онова, което търсеше.

СЕДМА ГЛАВА

Ани реши да мине по заобиколен път до къщата на Сара Линууд, което не беше трудна задача в Сан Франциско. На няколко пъти се отделяше встрани и пропускаше колите пред себе си, като продължаваше да си повтаря, че го прави от предпазливост, а не от мания за преследване. Но проклета да е, ако днес позволи на някой да я проследи.

Веднъж отби в един малък парк, за да разходи Ото и на два пъти едва се възпря да не обърне колата и не се прибере вкъщи. Можеше просто да забрави за Гарвин Макри и за Линуудови, за картините на Сара и за Вик Денардо, за двете неразкрити убийства от преди пет години. Щеше да преуспее в Сан Франциско и без да открие Сара Линууд като талантлива художничка.

За първи път Ани пое по пътя, който водеше чак до къщата на Сара, без да се налага да оставя колата преди каменните стълби. Не беше за вярване, но там дори имаше паркинг. След като обеща на Ото обилно угощение, ако за последен път я изчака послушно в колата, тя се запъти към входа на къщата.

На почукването ѝ не отговори никой. Ани се намръщи. Студеният вятър я пронизваше и тя съжали, че не беше взела мекото си вълнено яке. Но хладният въздух я освежи и отрезви мислите ѝ, че в крайна сметка не е първата жена, целунала неподходящ мъж. Гарвин Макри просто умееше да възпламени желанието ѝ.

Ани почука още два пъти, но напразно.

Изгуби търпение и допря лице до стъклото на предния прозорец. Малката маса беше чиста. Нито в кухнята, нито в онази част от помещението, която Ани можеше да види, се забелязваха признаци за присъствието на ексцентричната художничка. Дали не спеше? Или просто не се виждаше от прозореца? Дали пък не бе слязла в града?

Но къде би могла да отиде една куца жена, без кола и никакви приятели?

Сигурно до магазина, глупачке — упрекна се наум Ани. Въздъхна и с нежелание си призна, че една обикновена целувка беше размътила мозъка ѝ. След това си спомни колко малко я делеше от възможността да прави любов с Гарвин Макри.

Е, може би целувката му не беше чак толкова обикновена.

Сара вероятно беше отишла до магазина или до аптеката. Може би имаше час при лекаря. Или пък е решила да пие чай в японската градина в Голдън Гейт Парк. Дори би могла сама да е отишла при Гарвин Макри. Сара Линууд не беше безпомощна жена. Беше свикнала да се справя сама.

Но все пак Ани не можа да потисне породилите се съмнения. Ами ако Вик Денардо я беше открил?

Проклинайки обзелата я параноя, Ани се върна при колата, взе голямата каишка на Ото, закачи я за нашийника и го поведе нагоре по хълма, за да подреди мислите си на спокойствие. Притесняваше се, че това, което ѝ хрумна, бе желанието да позвъни на Гарвин. Значи все още не се беше отървала от влиянието му, тъй пагубно за здравия разум.

Ото душеше ствола на едно дърво. След като една минута не ѝ обърна внимание, накрая неохотно се подчини на подръпванията на каишката и тръгна след нея.

Върнаха се при малката розова къща и Ани почука на вратата. Отново никой не отвори. Тя реши да слезе по каменните стълби до малката уличка с магазини и да се отбие в сладкарницата. Не беше яла почти цял ден, може би мозъкът ѝ се нуждаеше от малко захар.

Точно преди да тръгне, едно такси спря пред къщата толкова близо до предната врата, че едва не се вряза в кухнята. Ани отстъпи назад, придърпа Ото към себе си и му нареди да седне.

Шофьорът излезе от колата, заобиколи я и приближи към Ани, но при вида на Ото рязко спря.

— Не хапе — каза бързо Ани.

Поглеждайки от време на време към кучето, той отвори задната врата и помогна на Сара Линууд да излезе. Беше около пет-шест сантиметра по-нисък от Сара и не по-млад от нея, но я държеше здраво за лакътя.

Сара се движеше бавно, с явно усилие и болка. Беше бледа и дори живият пламък в очите ѝ беше угаснал. Тя бръкна в джоба на

старото си рипсено яке в керемиден цвят, извади няколко смачкани банкноти и ги подаде на шофьора.

— Имате ли нужда да ви придружа до стаята ви, мадам? — попита той и дори не преброи парите. Очевидно бяха повече от достатъчно.

— Не, ще се оправя.

Той явно си отдъхна, че няма да се наложи да минава покрай Ото.

— Ще ѝ помогнете ли? — обърна се шофьорът към Ани.

Тя кимна.

— Благодаря.

Той помахна за довиждане, стрелна се към колата си, мушна се вътре и офейка. Видът на Ото понякога оказваше подобен ефект върху хората.

Сара се загледа след него намръщена. Вятърът развяваше краищата на обезформената ѝ прическа. Носеше стабилни черни мъжки обувки до глезените и обичайните си различни чорапи. Докуцука до вратата, мърморейки по-скоро на себе си, отколкото на Ани.

— Не искам да се отнасят с мен като с изкуфяла баба.

Ани не успя да потисне усмивката си.

— Ами какво очакваш, като се обличаш като бездомна старица?

— Към бездомните старици трябва да се отнасят с уважение.

— Шофьорът изглеждаше много загрижен за теб.

Тя изсумтя.

— Държеше се прекалено покровителствено.

— Не, просто беше внимателен с теб.

— Не съм в настроение да гледам на живота откъм добрата му страна — измърмори тя и отключи вратата.

— Притеснявах се за теб — каза Ани. Не беше сигурна дали ще бъде поканена вътре.

— Първо шофьорът на таксито, а сега и ти. — Тя стрели Ани с поглед. — Да не би да си очаквала да ти оставя бележка?

Обидчива дама. Но Ани не се отказваше, беше успяла да възвърне търпението си. Тя самата бе имала тежък ден.

— След като има вероятност Вик Денардо да е по петите ти, хубаво е някой да е загрижен за теб.

— Вик — тя се изсмя ехидно и влезе вътре.

— Е, мен той ме притеснява.

Сара се облегна на бастуна си.

— Ще влезеш ли най-накрая или не?

Ото я затегли напред, изгаряйки от желание да влезе в къщата, но Ани дръпна рязко каишката и го задържа.

— Не изглеждаш в настроение за компания.

— И не съм. — Сара въздъхна и изражението ѝ се смекчи. — Много мило, че се тревожиш за мен, Ани. Опасявам се, че съм се превърнала в една стара мърморана. Не съм свикнала някой да го е грижа за мен, а и аз самата от дълго време не се грижа за никого.

Поне от пет години. Според вестниците, тя и племенницата ѝ са били доста близки. Но баща ѝ е пречел на щастието ѝ. Сара Линууд е изпълнявала ролята на покорна и всеотдайна дъщеря много по-дълго, отколкото би могло да се очаква от нея. И, разбира се, имало го е Вик Денардо, но Ани все още не си беше изяснила какви точно са били взаимоотношенията му със Сара.

— Ако искаш, мога да ти направя чаша чай — предложи тихо Ани.

— И сама ще се справя.

Този следобед в държанието на Сара нямаше и следа от аристократичното ѝ възпитание. Ани стисна зъби и последва мърмораната в къщата.

— Ако си много изморена, ще намина утре.

— Нищо ми няма. Чаша вода и няколко бисквити ще ме освежат.

— Ото може да остане навън...

— Не, доведи го. Няма да ми пречи.

— Наистина няма проблем, ако...

— Ани, моля те. Нищо няма да ми направи. Нито пък на картините ми. Хайде, влизайте.

На Ани ѝ хрумна, че Сара може би е гузна от лошото си държание към нея. Придържайки Ото плътно до себе си, тя го въведе в дома на художничката.

Сара си наля чаша вода, взе шепа солени бисквити и като се облегна на мивката, изпи водата и изяде бисквитите, без да каже нито дума. След това, подпирайки се на бастуна си, се запъти към плетения

стол със сатенените възглавници. Ани остана близо до входната врата, като наблюдаваше с едно око Ото, в случай, че му хрумне нещо.

— Предполагам — каза Сара, отпусвайки се на стола си с изкривено от болка лице, — че се чудиш къде съм била.

— Не ми дължиш обяснения. — Думите ѝ сякаш не бяха чути.

— Ходих до къщата на Пасифик Хайтс. Както знаеш, с изключение на последните пет години, прекарала съм целия си живот там. Някога си мислех, че ще умра в нея. Просто... предполагам, че исках да я видя за последен път, преди да изнесат мебелите, преди да я лишат от нейната душа.

— Влизала си вътре? — изуми се Ани, пренебрегвайки мъката, която се криеше в думите на Сара.

— Все още имам ключ. — Вдигна поглед към гостенката си, по безкръвните ѝ устни имаше трохи от бисквитите. — Брат ми не е сменил ключалките след моето заминаване.

Или иначе казано, след убийствата, помисли си Ани. Но ако убиецът е бил Вик Денардо, не му се е налагало да влиза с взлом, за да извърши пъкленото си дело. А дори и да не е бил той, според публикациите, които беше прочела, по ключалката не е имало следи от насилствено проникване. Онази нощ влизането в къщата е било съвсем безпроблемно.

— Не се ли страхуваше, че ще те видят?

Сара мрачно се усмихна.

— Кой би ме познал?

Имаше право. Нейните снимки по страниците на вестниците показваха една напълно различна жена. Тогава Сара Линууд е носела перли и се е обличала в кашмир, подобаващо за една от наследниците на богатството на Линууд. Днес роднините не биха могли да познаят тази обезформена от болестта жена с червено кадифено яке и евтина щампована блуза.

— Нямах никой — продължи тя. — Стъпките ми отекваха в тихата къща. Сякаш самите стени се опитваха да ми кажат нещо. Не зная как да го обясня... — Сара замълча за момент. — Предполагам, че ти звучи нелепо.

— Сара, аз нямам право да те съдя. Не бих...

— Все си повтарях, че това е само една къща. Не бях стъпвала отдавна и се надявах, че времето е притъпило болката ми. Ала

спомените ме връхлетяха — кошмарните, заедно с приятните. Тези изгубени години, в които не знаех коя съм и през които ме смазваше мисълта за смъртта на двама души, които обичах. — Очите ѝ плувнаха в сълзи, от които синият цвят изглеждаше още по-ярък. — Зная, че много хора не ми вярват, но аз наистина обичах баща си.

— Сара...

— Да се върна там... — Гласът ѝ трепереше, но тя всячески се опитваше да не се разплаче. — Сякаш някой беше откъснал парче от душата ми.

— Мисля, че разбирам — каза тихо Ани.

Внезапно Сара изправи глава, погледът ѝ се избистри и присъщата ѝ твърдост, появяваща се в решителни моменти, я изтръгна от мрачното самовглъбение.

— Разбира се. Ти също си се срещала със смъртта, преживяла си загубата на любими хора.

— Различно е, но...

— Но ти помага да усетиш какво чувствам аз в момента. Разхождах се из тихите стаи и...

Тя преглътна, потушавайки всяка възможност да се поддаде на емоциите си. Беше жена, която много трудно показваше чувствата си пред другите. Освен в творбите си. Погледът на Ани се насочи към картините, облепени на евтиния кухненски шкаф. В тях Сара Линууд разкриваше цялата си душа.

Когато продължи, гласът ѝ беше спокоен, тих и тъжен:

— Изведнъж възприех семейството си в съвсем различна светлина. Празните стаи, петте години раздяла, баща ми, майка ми, Джон. Хели. Дори дядо ми, който построи този дом. Спомням си, че бе огласян от радостна глъчка. Дядо ми се смееше твърде гръмогласно. Майка ми го смяташе за груб и неприличен, а баща ми го презираше. Всички те сякаш бяха днес около мен. Усещах присъствието им. — Тя отново преглътна. Погледът ѝ се рееше в празното пространство. — Повече няма да стъпя там.

Ани се приближи плахо към тази странна жена, която в един миг ѝ се струваше толкова пленителна, твърда и силна, а в следващия — тъжна и изпълнена с противоречия.

— Защото е продадена ли?

— Това няма значение. Сега вече зная коя съм. Онази Сара, която живееше в къщата, която смяташе, че там е мястото ѝ, вече не съществува. Но аз... — Затвори очи, за да възпре сълзите си. Независимо от усилията ѝ обаче, една сълза се отрони по бледата ѝ буза. Тя повече не би могла да намери покой, да се примири с новия си живот. — Господи, иска ми се да бях намерила себе си, без да наранявам хората, които обичам. Аз докарах трагедията и ужаса в техния живот.

— Но ако не си убила никого...

Сара отвори очи и се втренчи в Ани.

— Не съм.

Ани кимна.

— Знам. Следователно убийствата не трябва да тежат на съвестта ти.

— Вик. Аз въведох Вик Денардо в живота им.

— Всъщност — каза предпазливо Ани, — от това, което разбирам, не си ти, а Гарвин. Той го е поканил да плава с него. Вик Денардо се е познавал с Гарвин, Етан Конингер с брат ти и дори с баща ти, преди вие двамата да се срещнете.

Сара се намръщи.

— Не съм възприемала нещата по този начин.

— Кое то не означава, обаче, че трябва да виним и тебе. Ако Денардо е извършил убийствата — ако от самото начало е бил решен да направи нещастен живота ви, — все едно, той щеше да достигне до вас.

— Може би. — Вече успокоена, Сара известно време изучаваше с поглед Ани. — Стига празни приказки. Дошла си с някаква цел, нали? Каква е тя?

— Май по-добре да не те притеснявам...

— Заради Вик ли?

Ани поклати глава.

— Гарвин — каза уверено Сара. — Седни. Ще поръчаме китайска храна и ще поговорим.

— Виж, не искам да ти се натрапвам, ако си изморена.

Сара прекъсна протестите ѝ.

— Ти си чаровна и проникателна млада жена, Ани. Нуждая се от компанията ти. Не искам да заприличвам на намусена стара

мърморана. И зная, че не мога да избягам от проблемите си. Миналото носи своите последствия далеч в бъдещето. А сега, поръчай вечерята. — Усмивката ѝ беше блага, дори красива. Сара се беше преборила с тъгата си. — След това ще поговорим за Гарвин Макри и защо смята, че аз съм накарала Вик Денардо да убие баща ми и племенницата ми.

— Е, тя е загазила здравата, нали? — попита Майкъл Юма.

Гарвин сви рамене, като изломоти нещо под носа си.

Юма беше прекарал последните двадесет минути в безуспешни опити да изкопчи нещо от шефа си относно Ани Пейн. Гарвин му помагаше да оправи закърпената и изтормозена моторница, която бе почнала да пропуска вода. Утрото беше хладно и свежо, идеално за излизане в открито море. Но Гарвин имаше работа в яхтклуба, а бягството му само би отложило неизбежното изясняване на отношенията му с Ани.

— Заради косата е — каза Юма. — Знаеш ли какво имам предвид?

Гарвин въздъхна.

— Не.

— Тези руси кичури. Правят я да изглежда уязвима, нали? А големите ѝ сини очи...

— Юма, тази е упорита и смела.

— Е, и?

— Също така е израснала в Мейн. Баща ѝ е бил рибар, починал е, когато тя е била още бебе. Ани Пейн може да се грижи сама за себе си.

Юма се ухили.

— Кого се опитваш да убедиш?

— Майкъл, ти си истински...

— Сексист — помогна му той.

— Да, това щях да кажа.

— Е, само наполовина съм сериозен. Дори и да беше мъж, пак щях да твърдя, че е в беда, независимо дали може да се справи сама или не. Прав ли съм? Тя е в беда, а ти изгаряш от желание да ѝ помогнеш.

Гарвин гневно хвърли на пода парцала, който едно време е бил тениска. Не само му се искаше да разбере какво знае Ани за Сара Линууд, ами копнееше за целувките ѝ. По дяволите, дори не искаше да се задоволи само с целувките.

— Стига, Юма, ако си мислиш, че съм се забъркал в нещо само заради русите коси на Ани Пейн, значи си по-луд, отколкото си мислех.

— Добре де, щом казваш. Но все пак за това, което си мисля, нищо не можеш да направиш.

— Още една думичка, Юма, и кълна се...

— Какво? Нали се съгласих?

— Предизвикваш ме.

Юма сви рамене. Гарвин се намуси и млъкна. Майкъл Юма се опитваше да му влезе под кожата и да го принуди да признае чувствата си към Ани Пейн. Е, Гарвин нямаше намерение да се предава. Все още усещаше устните ѝ върху своите, все още си спомняше изпълнения с изненада и желание поглед. Не можеше да забрави завладялата го паника, когато осъзна колко много я желае. Но тя наистина си беше беля.

— Какво си мърмориш? — попита Юма.

— Знаеш ли, все още има време да те хвърля във водата.

Юма изглеждаше невъзмутим.

— Не си се срещнал с Бю, нали?

— Бю?

— Новият. Наех го вчера на непълен работен ден. Ще помага в ремонтите. Висок е метър и деветдесет и тежи с дрехи четиридесет килограма. На изпитателен срок е, нуждае се от работа, за да няма време за глупости.

— И ние му я осигурихме.

— След като от всички други места му отказаха.

— И сега той те харесва — помогна му Гарвин.

— Ако ме хвърлиш във водата, след две минути и ти си при мен. Разбира се — продължи той потапяйки една бяла четка в кутията с боя, — така като те гледам, едно плуване в леденостудената вода ще ти дойде много добре.

Този следобед Гарвин отказа да се занимава с Юма и новия работник Бю, качи се в колата и отиде на Юниън Стрийт, като паркира няколко пресечки по-надолу от галерията.

Ани. Когато влезе в двора, Ото тичаше наоколо, а свободният край на каишката му се влачеше след него.

— За него няма почивка — каза Ани, която заключваше вратата с гръб към Гарвин. — Сега му трябва една хубава разходка.

— Разбирам го.

Тя се обърна, закопчавайки черното си вълнено яке, с което му напомняше за родния ѝ град. Беше облечена с къса, тясна рокля в тъмночервено, а косата ѝ беше привързана отзад с ярък шал, който се спускаше по гърба ѝ. Гарвин усети, че го обзема горещото, непреодолимо желание да я обладае. Ани Пейн полагаше големи усилия да подреди новия си живот, а за нейно нещастие беше въввлечена в дяволска бъркотия. Но той знаеше, че бъркотията няма да е по-малка, ако стои далече от нея. Вик Денардо все още представляваше опасност.

И нямаше да се откаже да преследва Ани.

— Щях да ти се обадя, когато се прибера вкъщи — каза тя със свойствения си безгрижен тон.

— Нима?

Ани изхлузи черните си велурени обувки, обу спортни чорапи и се намъкна в някакви гуменки. Той беше облечен в работните си дрехи — кафяви панталони, поло и дочено яке. Тя не обърна внимание на скептичния му тон.

Гарвин шумно си пое въздух, раздразнен от собствения си инат. Може би тя се опитваше да изглади отношенията им и беше решила да се държи искрено с него, дори да му се довери.

— Доста път има до апартамента ти.

— Денят е приятен, но малко студен. Гледах прогнозата за времето за Мейн. Ако бях там, тази вечер щях да ям топла супа, сгушена до печката.

Гарвин долови тъгата в тона ѝ.

— Носталгия по дома?

— Домът ми вече не съществува.

Никакво самосъжаление, само нотка на смирение в гласа. Тя тръгна по пътеката, без да се обръща назад. Гарвин въздъхна през зъби, но не успя да потисне внезапната топлина, която изпита към нея. Ани Пейн беше жена, която не обича да бъде слаба и уязвима, нито пък

издаваше чувствата си пред другите. Човек трудно можеше да проникне душата ѝ, ала точно това го привличаше най-много.

Той тръгна след нея и я настигна, когато излизаше на улицата.

— Синтия Линууд днес отново намина да ме види — започна сговорчиво Ани. В гласа ѝ не се усещаше никакво неудобство или нерешителност. — Донесе ми една стара карта на Сан Франциско и ме покани на обяд следващата седмица.

Гарвин се усмихна.

— Синтия и обяд? Това е интересно преобразяване.

— Отдавна ли я познаваш?

— Запознахме се малко преди аз и Хели да се оженим, тя ни помогна да си намерим къща. След смъртта на Хели, Синтия ми помогна да я продам. Щом се отнася до мен, тя знаеше как да постъпи. Беше дискретна, знаеше какво да говори и за какво да мълчи.

— Но тогава не е имала връзка с Джон Линууд.

Гарвин поклати глава. Двамата вървяха в посоката, дето се намираще колата му. Може би желанието ѝ за разходка щеше да се изпари.

— Не знам точно кога започнаха да се виждат. Не поддържах много близки отношения с тях. Двамата с Джон изглеждат щастливи заедно — продължи Гарвин. — Мисля, несправедливо я оприличават на жена, която служи единствено за трофей на съпруга си. Синтия определено не е такава. Ако той е щастлив със Синтия, другите нямат право да ги осъждат.

— Сигурно е неприятно хората да те мислят за трофей? — Ани направи гримаса на негодувание. — Самата аз по-скоро не бих се омъжила, отколкото да понеса подобно отношение. — Изведнъж се усмихна и му хвърли лукав поглед. — Не че съм голяма стока.

О, Ани. Гарвин едва не се препъна в собствените си проклети крака. Големи усилия му струваше да отхвърли мисълта да я грабне и отведе някъде на тихо и спокойно място, далеч от Линуудови и натрапчивите спомени. Ако изобщо съществуваше подобно място.

— Не остави ли някой мъж с разбито сърце, когато напусна Мейн?

Тя му се усмихна и на бузата ѝ разцъфна трапчинка.

— Възможно е, но ако има такъв, не го познавам.

Но Гарвин не можеше да сподели доброто ѝ настроение. Щом стигнаха колата му, той леко докосна ръката ѝ, припомняйки си разговора с Етан Конингер.

— Ами... относно Синтия Линууд. Нея също я интересуват онези неща около теб, които интересуват и останалите.

Ани отдръпна глава назад, учудена и в същото време обезпокоена.

— Няма да ми е приятно, ако се заблуждаваш, че тя иска да те вземе под крилото си, да ти помогне да се установиш в Сан Франциско. Не забравяй, че целта ѝ е друга.

Погледът ѝ стана остър и пронизателен.

— Ти знаеш нещо.

Той въздъхна и бръкна в джобовете си за ключовете на колата.

— Нищо, което би те изненадало. В понеделник при мен в яхтклуба се отби Етан Конингер. Той ми каза, че Синтия се интересува от теб и е решила да разбере защо си купила картината на Хели. Той също проучва въпроса.

— Ясно — каза Ани и стисна устни.

Ани омота каишката на Ото около китката си и го дръпна към себе си, когато двойка мъж и жена с два мопса минаха покрай тях.

— Винаги съм си мислела, че хората са открити и искрени. Самата аз съм такава. — Тя вдигна поглед нагоре и въздъхна, загледана в небето. — Господи, каква седмица.

— Ани...

Тя сведе очи към него, ясни и решителни.

— Ако ме закараш, ще те заведе при Сара Линууд.

Дъхът на Гарвин спря, но той не каза нищо.

Ани се настани отпред с плътно събрани крака и ръце, склучени в скута ѝ. Не беше нервна, само се чувстваше неловко.

Когато Гарвин седна от другата страна до нея, тя приглади роклята си и каза:

— Карай към Туин Пийкс. — Тонът ѝ беше равен и тих. Очите ѝ гледаха право напред. Гарвин се колебаеше.

— Ани, ако не си сигурна...

— Сара е сигурна. Това е важното.

Той се впусна в трафика на Юниън Стрийт. В съзнанието му напиреха куп въпроси, но не ги зададе. Къде бе живяла Сара през

последните пет години? Какво е правела? Защо се е върнала в Сан Франциско? Да не би през цялото време да е била тук? Ами Вик Денардо...

Ани го упъти за посоката. Когато излязоха на Маркет, колата си проправяше път през оживеното улично движение. Ани говореше с дрезгав и равен глас. Тя имаше своите собствени проблеми. Бизнес, който тепърва трябваше да установява, нов живот, спомени, с които трябваше да свикне.

— Виж, Ани, можеш просто да ми кажеш адреса ѝ. Ако не искаш да се въвличаш в това...

— Не. Казах ѝ, че ще дойда с теб. — Тя го погледна. — Когато в събота купих тази картина от името на Сара, нямах представа, че ще бъде въвличена в центъра на две неразкрити убийства. Може би трябваше тогава да бъда по внимателна, но не бях.

— Сара не ти ли е казала?

— А и аз не попитах.

— Защо...

— Останалото ще чуеш от нея, Гарвин. Аз ще ти кажа само едно — според нея си убеден, че тя е накарала Вик Денардо да убие баща ѝ.

— Исусе — Гарвин си пое дълбоко въздух, като не сваляше очи от пътя.

— Дори си мислиш, че Денардо е извършил второто убийство на своя глава, когато е разбрал, че Хели... че съпругата ти е знаела какво се е случило. Това е сложило край на тяхната връзка и двамата са избягали, но не заедно.

— И това, според Сара, е сценарият, който аз съм съставил.

Ани кимна, без да го поглежда.

— Тя отрича ли?

— Да.

— И ти ѝ вярваш — каза Гарвин.

Ани се обърна към него, изражението на лицето ѝ с нищо не издаваше мислите ѝ.

— И ще разбереш защо само след няколко минути.

ОСМА ГЛАВА

Ани заведе Гарвин до малката задънена уличка с редицата спретнати къщи, по много заобиколен маршрут. Кръвта пулсираше в слепоочията му.

— Тя живее в розовата къща — посочи младата жена. Гарвин извърна поглед към нея. Дишаше тежко, сякаш огромна желязна маса притискаше гърдите му.

— Можеш да ме чакаш тук, ако искаш. Тези неща засягат само нас двамата. Може би колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

— Вероятно две седмици по-рано би имал право, но не днес.

Тя излезе навън и го изчака да мине от нейната страна. Шалът ѝ се беше развързал и Ани го омота около врата си. Беше напрегната и нерешителна. Дори в здрача очите ѝ проблясваха и докосваха една болезнена струна в душата му. Той нежно сложи ръка на рамото ѝ.

— Ани, зная, че се намиращ в дяволско положение.

— Изпросих си го. Не обвинявам нито теб, нито Сара. Моя е вината, че не проучих нещата, преди да отида на търга. Но всичко ще ти се изясни след малко.

Тя тръгна към къщата, но Гарвин я хвана за лакътя и завъртя обратно към себе си. На фона на отиващия си ден, той виждаше по лицето ѝ последиците от напрежението. Тъмни кръгове под очите, бледи страни, решително стиснати устни. Искаше му се да я успокои, да я накара да се усмихне, да чуе смеха ѝ.

Той я прегърна през кръста, придърпа я към себе си и нежно я целуна.

— Забрави за Сара, Ани. Ще те заведе у дома.

Тя поклати решително глава.

— Не, всичко е наред. Ти си тук, а Сара те очаква. — Отскубна се от него, обърна се и се запъти към малката розова къщичка.

— Сара сама може да ми се обади и да ме извика. Няма нужда да ѝ служиш за посредник — упорито настояваше той.

Тръгна към шофьорската врата, оставяйки Ани сама да реши как да постъпи. Тя въздъхна.

— Не правя всичко това само заради Сара. Правя го и за себе си.

— Господи, какъв инат си.

— Сара няма телефон, а и е... По дяволите, Гарвин, Сара е инвалид!

Той рязко спря, кръвта нахлу в главата му. Инвалид. Сара Линууд? Обърна се, силуетът на Ани се очертаваше на фона на смрачаващото се небе. Целият Сан Франциско блестеше в краката ѝ.

— Предполагам, че има остър артрит на ставите. Движи се, но трудно. Тя... — Ани си пое въздух и нежно добави: — Мислех да не ти казвам нищо, преди да я видиш сам. Тя сигурно много се различава от жената, която помниш.

— Ани...

Тя не го изчака да продължи и се запъти към къщата. Стъпките ѝ отекваха в тишината. Сякаш в гърлото му заседна буца. Беше свил ръцете си в юмруци и чувстваше цялото си тяло като навито на пружина.

Най-накрая я последва, знаеше, че няма друг избор.

Малката къщичка светеше в здрача, очевидно всички лампи бяха запалени. Ани почука на вратата и погледна бързо назад, за да се увери, че Гарвин е зад нея. Той прибра няколко непокорни кичури коса зад ухото ѝ. Пръстите му бяха сковани и ледени.

— И на теб не ти е лесно, нали? — Тя едва доловимо поклати глава. — Зная, че ти извадих душата, за да получа това, което исках. Може би е прекалено късно, но държа да знаеш, че съжалявам за всичко.

Тя преглътна.

Отвътре се чу глас, вратата беше отключена. Ани влезе първа, а Гарвин я последва със затаен дъх.

В малката всекидневна седеше бледа жена с посребряла коса, на лицето ѝ бе изписана болка.

Проницателните ѝ сини очи се плъзнаха по него. Гарвин бе втрещен от гледката.

— Здравей, Гарвин. — Гласът ѝ беше ясен и отчетлив.

— Сара.

Едва не се задави докато произнасяше името ѝ. Ако не беше Ани, не би повярвал, че жената срещу него е Сара Линууд. Беше облечена с широка блуза на цветя, провиснали джинси, два различни чорапа и евтини гуменки, пробити при палците. Ноктите на изкривените ѝ пръсти бяха отрязани съвсем несръчно, също както и косата ѝ. Това не беше онази спретната и прилежна жена, която той някога познаваше, дори покварена от хазарта любовница на Вик Денардо, тогава бе запазила присъщата си изтънченост и достойнство.

Ала и Сара бе изумена, сякаш за първи път виждаше Гарвин, оженил се някога за племенницата ѝ.

Две убийства, помисли си Гарвин, които коренно бяха променили и двама им.

Бавно, погледът му се плъзна по разпръснатите из стаята картини — натюрморти, пейзажи, портрети. Изумлението му само се засили при вида на внушителните и дори хипнотизиращи платна. В творбите ѝ не се долавяше предишната детска сантименталност и невинност, те бяха далеч по-зрели, преминали границата на хоби на една богата жена. Нищо чудно, че Ани се беше съгласила да представя Линууд на съботния търг. Ако откриеше изложбата на тази брилянтна художничка, това щеше да я отличи от всички останали, борещи се за популярност галерии. Така Ани щеше да се прочуе в света на изкуството в Сан Франциско.

Ани се беше оттеглила в кухнята, за да не пречи на и без това мъчителната и за двамата среща. Внезапно сякаш някой го прободде с нож. Тя му се стори толкова дяволски сама.

— Доста време мина, Гарвин — продума Сара. — И все пак, понякога... понякога ми се струва, че само един миг ме дели от времето, когато държах бебето Хели в скута си. А ти изглеждаш съвсем различен.

Той отмести поглед от Ани към болната жена, потънала в плетения стол. Беше се състарила много повече, отколкото предполагаша петте години неизвестност. И все пак, днес изглеждаше по-свободна от всякога и някак си удовлетворена. Не заради непринудената обстановка наоколо. Сякаш нещо истинско бликаше от самата нея.

— И ти си се променила — каза той.

— О, да. През по-голямата част от тези години живях в югозападните щати. Учих изобразително изкуство, пътувах много. Живеех тихо и икономично. Дори не ми минаваше през ума, че някой ден мога да се прибера у дома.

— А защо го направи?

— Заради къщата. Съвсем случайно разбрах, че ще я продават. Прочетох го в един вестник, който възнамерявах да използвам за подпалки. И така, върнах се. Намерих тази къща, а след това и Ани. — Явно предугаждаше чувствата му, защото вдигна поглед към него и добави: — Няма зъл умисъл в нашата уговорка, Гарвин. Просто исках да задържа портрета на Хели. Това е всичко.

— А защо беше нужна тази потайност?

Погледът ѝ остана все така твърд.

— Не намерих сили сама да отида на търга.

— Можеше просто да се обадиш на Джон...

— И това не можех да направя.

— Така че нае една жена, която не знаеше нищо за теб, нито за нашето минало. — Тонът му беше по-суров, отколкото той самият очакваше. — Изпрати я на онзи търг, като не си очаквала цената да се вдигне толкова високо и хората да се усъмнят, че тя е истинският купувач.

— Не хората, а ти, Гарвин — каза твърдо Сара. — Ти не ѝ повярва.

— Вик Денардо също.

Тя рязко си пое дъх.

— Не сме сигурни, че...

— Напротив, Сара — прекъсна я Гарвин и поклати глава.

— Нямах представа... тези последни седмици. — Тя се поколеба и нерешително прокара трепереци пръсти по лицето си. — Не мога да очаквам от теб да ме разбереш. Дори не те моля за такова нещо. Мисълта да се прибера в къщи и да осъществя плановете си беше толкова вълнуваща, толкова завладяваща. Но действителността, която се изправи срещу мен, когато се върнах... — Тя тъжно поклати глава. — Просто не бях готова да продължа докрай.

— Сара...

— Казах на полицията всичко, което знаех за убийствата, Гарвин — продължи уверено тя. — Всичко. Та нали се отнасяше за баща ми и

единствената ми племенница. Можеш ли да си помислиш, че бих скрила нещо? Господи, Хели и аз, ние...

— Не се съмнявам, че много си обичала Хели — каза меко Гарвин.

Но тя поклати глава и продължи да говори, без да се поддава на емоциите.

— Ако знаех нещо, което би довело полицията до убиеца, за да възтържествува справедливостта, незабавно бих им съобщила. Ако мислех, че нещо от последните пет години би помогнало, не бих се поколебала и днес да го кажа.

— Полицията проучваше финансовото ти положение.

— Гарвин, никога не бих задържала в тайна и най-малката полезна информация или доказателство. Това е истината, ти решаваеш дали ще ми повярваш.

— Защо избяга тогава?

— Защото не знаех какво друго да направя. Обвинявах се, че съм изложила на опасност татко и Хели. Не съм сигурна, че Вик ги е убил. Но връзката ми с него и начинът ми на живот по онова време... причиниха болка и разногласия в семейството ми и доведоха до смъртта на двама души. Не можех да остана. Вярвах, че присъствието ни би означавало още болка и насилие. Тогава виждах в заминаването си единственият правилен изход. — Тя се облегна назад. Умората беше изписана на лицето ѝ наред с годините и натрупаната болка. — И аз просто си тръгнах, Гарвин, не съм бягала.

С крайчеца на окоето си той видя Ани, която се разхождаше из кухнята с кръстосани пред гърдите си ръце. Не се съмняваше, че тя попива внимателно всяка казана от тях дума и го обвинява, задето разстройва Сара.

— Нищо не можем да направим за миналото, Сара — каза той. — И не затова съм тук.

Тя се наведе напред.

— Искаш да хванеш Вик.

— Той явно има сметки за уреждане с теб. И очевидно иска да изплаши Ани — дори да я нарани, за да стигне до теб.

— Но той не се е върнал...

— Ще го направи.

Сара отчаяно се отпусна назад.

— Знам. — Тя потисна сълзите си и Гарвин долови частица от предишната Сара Линууд, която мразеше дори мисълта, че може да се разплаче пред други хора. — О, Господи. Как е възможно Вик да си помисли, че го обвинявам в убийствата. Искам само истината...

Гарвин пристъпи към нея.

— Ти ли го изпрати да ги убие, Сара?

Тя рязко се надигна.

— Не.

— Какво би могла да знае Хели, което да предизвика убиеца й? Не откриха нищо нередно в документите ти — нищо, което да не знаем от страстта ти към хазарта — но все има някаква причина. Мисля, че се е натъкнала на нещо.

— И така да е, не ми е споменавала.

— Мислиш ли, че Вик е убиецът?

— Не знам — прошепна тя с дрезгав глас и затвори очи, ръцете й се свиха в безформени юмруци. По лицето й бяха изписани дълбока болка и отчаяние, — не мога да повярвам.

— Сара — настоя Гарвин, — трябва да ми кажеш всичко, което знаеш.

— Добре, добре.

Ани му хвърли изпепеляващ поглед, който означаваше, че знае докъде може да се разпростре нахалството и тормозът му спрямо една болна възрастна жена и то в собствен й дом. Той не искаше да бъде груб, но ако това би го приближило до убиеца на Хели и баща й, би жертвал душевното спокойствие на Сара Линууд.

— Искан ми се да знаех нещо важно. — Тя отново бе отворила очи и го гледаше съсредоточено. По страните й се беше появила известна руменина. Ще издържи, помисли Гарвин. Сара Линууд винаги се справяше. Чудеше се дали накрая е започнала да вярва в себе си. Баща й не вярваше в нея, но не и Хели. Тя винаги бе усещала силния дух и находчивостта на леля си. — Искан ми се да щракна с пръсти и пратя убиеца на Хели и баща ми на подсъдимата скамейка, но не мога.

Ани влезе обезпокоена при тях.

— Ото не е излизал цял следобед. Трябва да го разходя.

— Отивай тогава — сопна й се Гарвин.

Тя стисна юмруци.

— Искам да се прибирам у дома, Гарвин. — Гърбът ѝ беше изправен като струна, а лицето ѝ изключително бледо. Гарвин знаеше, че тя няма да се откаже така лесно. Ани беше още една жена, чиято сила и находчивост не бяха за подценяване.

Той изсумтя и се обърна към Сара.

— Картината тук ли е?

— В спалнята.

— Синтия Линууд, вероятно Етан Конингер, а очевидно и Вик Денардо подозират Ани. Не съм много сигурен, че знаеш нещо за това. Ако някой от тях помоли Ани да им покаже портрета и тя не го направи...

— Както самият ти направи — сопна му се Ани.

Той не ѝ обърна внимание.

— Така само ще се разпалят още повече подозренията им.

— Нека им каже, че я е купила от мое име. Искала съм да остана анонимен купувач и съм се споразумяла с нея.

Гарвин я изучаваше с поглед известно време. Сара Линууд беше решителна жена, но това беше единственото нещо, което ѝ е останало. Същата тази непоколебимост той беше виждал у Хели стотици пъти. Независимо дали беше щастлива от намеренията си, дали ги мислеше за правилни, необходими или благородни. Веднъж решен на нещо, един Линууд винаги го постигаше, както сигурно се беше случило и с Хели в нощта на убийството ѝ.

— Не твоята сигурност е изложена на опасност — каза той на Сара.

Тя злобно се изсмя.

— Какво значение има? Изплашена съм, Гарвин. Не знам дали съм готова да... се покажа пред брат ми, съпругата му и приятелите ми. Такава е самата истина. Но това не променя нещата и ти го знаеш.

— Права си.

Ани изсумтя.

— Ако двамата искате да се покажете колко много сте загрижени за мен, забравете го. А сега — тя хвърли безпощаден поглед към Гарвин, — трябва да видя Ото.

Сара понечи да каже нещо, но Гарвин вдигна ръка, за да я спре.

— Няма смисъл, Сара. Ани няма да се откаже. — Той се обърна към нея. Изражението му не беше на щастлив и доволен мъж. —

Добре, да вървим.

Ани заговори на Сара, сякаш Гарвин не беше в стаята.

— Ще се справиш ли?

— Да. Благодаря, скъпа.

Скъпа! Това вече беше върхът, помисли си Гарвин.

— Ако се нуждаеш от нещо — каза Ани, — имаш телефонния ми номер. Обади се от съседите. Ще се върна веднага щом мога. По-добре да останеш сама и да размислиш.

— Благодаря ти.

— Почини си, Сара, и не се притеснявай за нищо. Вик Денардо не се появи повторно, а Синтия Линууд се държи много мило с мен. Срегнах Етан Конингер само веднъж. И той беше крайно учтив и внимателен. Може и да изгарят от любопитство, но не вярвам да опрат пистолет в главата ми, за да им покажа картината. Така че, моля те, не се тревожи за мен.

Сара се усмихна и се облегна назад на сатенените възглавници.

— Много си мила, Ани.

Нямаше нищо мило в нея, помисли си Гарвин, когато го изгледа свирепо и излетя навън.

— И все пак, радвам се да те видя отново — обърна се той към Сара.

— Аз също. — Бегла усмивка се появи на лицето ѝ.

— Но ще се върна.

— Не се и съмнявам.

Ани подтичваше след Гарвин, докато той крачеше бързо към колата си, но не му позволи да избърза напред.

— Готов си на всичко, само и само да получиш своето, нали? Би стъпнал нечии чувства в калта, би измъчвал една изтормозена възрастна жена...

— Сара не е възрастна.

— Физически е.

Гарвин я погледна, без да забавя крачка.

— Мислиш, че бях прекалено груб с нея?

— Много е изстрадала.

— Ти не я познаваше преди пет години.

— Но сега я познавам.

— Нима? — Гласът му беше уверен и спокоен. — Ани, преди пет години тя би продала и дъщеря си за една добра игра на покер. Не я интересуваше нищо и никой, освен собствената ѝ мания.

— Може би се е променила.

— Господи, колко си наивна!

Тя мълчеше, нетърпеливо потропвайки с крак зад него, докато той отключваше вратата. Защо ли не си отиде пеш до къщи? Наистина, пътят беше дълъг, но и на двамата с Ото щеше да им се отрази добре една разходка.

Гарвин отвори вратата и ѝ направи път да влезе.

— Виж, Ани, аз също видях онази жена. Не съм безсърдечен човек, но трябва да бъда нащрек.

— Сара не се издирва от полицията.

— Това не означава, че им е казала всичко, което знае. Те смятат, че семейството ѝ я е отлъчило заради хазарта, Вик Денардо и трагедията, която им донесе. Аз не съм сигурен, обаче, че това има значение. Ако Вик Денардо е все още по петите ѝ, ще я открие.

Той затвори вратата ѝ. Ото показа, че е забелязал присъствието ѝ само с един кратък поглед, в който не се четеше голямо желание нито за разходка, нито за храна. Но Ани не се изненада. Тя спокойно изчака Гарвин да седне зад волана, ни най-малко не съжаляваше за рязкото си държание към него.

— Не, че не бях предупредена — каза Ани. — Дори Сара ми каза, че би притиснал всеки, за да получиш каквото искаш. Не се изрази по същия начин, но...

— А това по-лошо ли е, отколкото да не я оставям на мира?

Тя го изгледа кръвнишки.

Гарвин срещна погледа ѝ с изражение, което имаше за задача да я сломи. Но постепенно очите му се проясниха, изопнатото му лице се успокои. Тонът му стана по-мек, но все така самоуверен.

— Много мило от твоя страна, че ни прекъсна, преди да успея да чуя това, което ме интересуваше.

Раменете ѝ се отпуснаха и тя въздъхна.

— Предполагам, че се държах малко лицемерно и нямам право да те съдя след всичко, което си преживял. И все пак можеше да бъдеш малко по-мил с нея.

— Да, права си.

Тя не каза нищо повече и Гарвин подкара колата по тесните криволичещи улички. Взимаше прекалено рязко завоите и караше с голяма скорост. Ани остана мълчалива и невъзмутима, загледана в прелестния изглед на Сан Франциско. Сините сливи с техните розови и бели цветчета, редиците от къщи в кафяви пастелни тонове и различни нюанси на бялото. Майка ѝ почина, без някога да е виждала Сан Франциско, през последните години беше живяла в тъга и самота.

— Права си за мен, Ани. — Дрезгавият глас на Гарвин я изтръгна от унеса ѝ. — Аз съм един безсърдечен кучи син. Не залагай големи надежди на мен. Не съм способен да те защитя.

Тя се вгледа в лицето му, върху което бяха паднали сенките на сумрака.

— Не си спомням да съм молила за помощта ти и не мисля, че си безсърдечен. Щеше да ти бъде много по-лесно.

— Искаш ли да вечеряме някъде? — неочаквано смени темата той.

Изборът ѝ се спря на популярен карибски ресторант. Беше пълно с хора и доста шумно — място, където държаха особено на уединението. Отведоха ги на малка масичка до прозореца. Сградата с форма на кутия вероятно някога е била гараж или бензиностанция. Днес, с наситените си цветове, зеленината и веселата музика, тя преливаше от жизненост и енергия.

Ани се мръщеше на менюто, докато чакаше своя коктейл „Маргарита“. Гарвин ѝ предложи да си вземат различни порции и поръчаха: пържени калмари в пикантен сос, червени картофи с лук с два различни соса и задушени миди.

Когато донесоха нейната „Маргарита“, Ани отпи голяма глътка и близна малко сол от ръба на чашата. Усещаше погледа на Гарвин върху себе си. Беше си поръчал бира, но тя все още стоеше пред него недокосната.

— Може би бях прекалено рязка с теб — каза Ани. — Сигурно не ти е било лесно да се срещнеш със Сара след всичките тези години.

— Така е.

— Много ли се е променила?

Той взе бирата си и отпи.

— Да.

— Запознах се със Сара преди около две седмици. Един ден дойде в галерията ми. Не беше облечена толкова ексцентрично, както обикновено, но стилът ѝ пак си личеше. Наистина трудно биха я познали така. Очевидно ѝ допадна галерията ми, защото след няколко дена ми се обади по телефона. Покани ме на гости и каза, че иска да ми направи някакво предложение във връзка с работата. И така, аз се съгласих. След това видях картините ѝ и...

— ... те са те пленили.

Ани отпи от нейната „Маргарита“ — силно питие с остър вкус. За миг изпита вина, че е оставила Ото сам в колата, но бързо прокуди неловкото чувство.

— Толкова силно, че не зададох и половината въпроси, които трябваше, преди да се съглася да я представям на търга.

Поднесоха им ордъворите, което моментално промени настроението на разговора... както и темата. Ани изгледа съмнително пържените калмари, но взе един, обилно напоен със сос и го прехвърли в чинията си.

— Какви странни малки животинки, нали?

— Не обичаш ли калмари?

— Та аз съм от Мейн. Любимата ми храна са омарите. Притесняват ме само малките крачета и това, че са пържени.

Гарвин широко се усмихна.

— Е, добър апетит.

— Благодаря.

Вкусната пикантна храна и веселата глъчка наоколо ги накараха да се отпуснат. Тя опита малко от калмара и след като реши, че не е много по-различен, от който и да е пържен морски деликатес, се нахвърли лакомо на останалата част.

— Сара наистина ли е толкова добра?

— Така мисля. Вярвам, че талантът ѝ ще бъде оценен само от критиците, но ще завладее и публиката. Това е неминуемо за жена, чиито стил в облеклото се характеризира с различни чорапи и широки като торба джинси.

Ъгълчетата на устата му се изкривиха в усмивка.

— Но тя може да реши да опакова багажа си и да замине от Сан Франциско също толкова внезапно и импулсивно, колкото е дошла.

— Да, би могла. — Ани боцна с вилицата един мек червен картоф, потопа го в оранжевия сос и промърмори: — Ще трябва да ходя пеша по хълмовете на Сан Франциско, за да смъкна калориите от тази храна. Виж, не познавам Сара толкова добре, че да предугаждам настроенятията и хрумванията ѝ. Точно в момента не съм сигурна дори дали все още желае да види семейството си, да не говорим това, дали ще направи собствена изложба. Предполагам и се надявам, че няма да изчезне яко дим.

Гарвин присви очи и се загледа в нея. В един миг престана да чува радостните гласове и жизнената музика, престана да усеща вкуса на храната. Когато Гарвин заговори, гласът му беше нисък и равен, но тя усещаше напирещите в душата му чувства.

— Много ще изгубя, Ани, ако тя изчезне.

При тези думи сърцето ѝ се сви от мъка. Нима бе забравила, че си остава само наблюдател на цялата тази трагедия и трагедията на Линуудови — за нея не беше тежко бремене, каквото бе за всички тях.

— Все още имаш възможност да сложиш край на всичко и да започнеш отначало.

— Погребах Хели преди пет години. Това беше краят.

— Грещиш. — Гласът ѝ звучеше уверено и бодро. Кичур падна пред лицето ѝ и Ани нехайно го отметна настрана.

Усещаше ударите на сърцето си, защото съзнаваше, че стъпва по несигурна почва.

— Всеки на твое място би искал справедливост. Стоиш притиснат между живота, който си щял да споделиш с Хели и живота, с който трябва да свикнеш, защото нея я няма.

— Знаеш много за мен, нали?

В тона му не се долавяше упрек. При все това Ани се засегна, но не го показа. Той се предпазваше по единствения познат нему начин: като я държи на разстояние, далеч от болката му, сякаш така самият той няма да я усеща.

— Понякога си вадя заключения и действам прибързано, ръководена от интуицията си, но мисля, че в този случай съм права.

— А ти си винаги права, нали?

Гарвин се засмя и двамата се заеха отново с храната, спокойни и отърсени от напрежението. Ани облиза пръстите си, усещайки неотменния му поглед.

Разприказваха се на по-приятни и безобидни теми. Ани отново се върна към миналото си, когато Гарвин изневиделица подхвърли:

— Разкажи ми за мъжете в твоя живот.

— Имах няколко връзки. За да бъда честна, по-голямата част от мъжете, които познавах, не ми бяха интересни. Чувствах ги по-скоро като братя.

Гарвин се наклони напред. Музиката, смехът, потракването на приборите — всичко се завъртя около нея. А той изглежда бе глух за врявата наоколо.

— Нямам намерение да ти ставам като брат.

— Добре — каза духовито Ани, запазвайки самообладание, — защото и аз не те искам за брат.

Той се облегна назад и поръча кафе.

Ани с удоволствие изпи ароматното кафе, тази „Маргарита“ беше развързала доста езика ѝ. Не трябваше да пие алкохол след такъв ден и то в компанията на Гарвин Макри, който я пронизваше с пронизателния си поглед.

— Познаваш Сара отскоро, Ани — продума той. — Тя те въвлече в една заплетена история, а сега не знае какво всъщност иска да прави. Моля те, внимавай. Не искам никой да ти причини зло.

— Риск, който трябва да поема — отвърна язвително тя.

Той кимна и отпи от кафето си, като продължаваше да я изучава над ръба на чашата си.

— Щом го осъзнаваш...

Разделиха си сметката по настояване на Ани. Това нямаше нищо общо с парите, а само с решението ѝ да се държи на разстояние от него. Вече пред дома ѝ, Гарвин паркира колата и се обърна към нея.

— Ще те изпратя до вратата.

— Няма нужда. Не мисля, че Вик Денардо ще...

— Ще се чувствам по-спокоен, Ани.

Тя сви рамене.

— Както искаш.

Ани слезе от колата и отвори задната врата. Ото се хвърли навън, но тя успя да хване кайшката му. Усещаше ускорения си пулс, докато двамата с Гарвин вървяха близо един до друг по алеята към входната врата. Ото подскачаше достойно пред тях. Пред вратата, тя бръкна в чантата си и затърси ключовете.

— Така и не свикнах с тези безбройни ключалки. — Ала ръцете ѝ трепереха не заради ключалката на вратата. Радваше се, че Гарвин не беше паркирал на подходящо място и имаше оправдание да не го покани вътре. Усещаше нежеланието му да си тръгне, но събитията през този необикновен ден бяха изчерпали силите му.

— Ани...

Наведе се към нея и нежно докосна бузата ѝ. После бавно прокара пръст по долната ѝ устна. Тялото ѝ беше изопнато като струна, Ани си пое дълбоко въздух, оставяйки ключа да виси от ключалката. Понечи да каже нещо, но той притисна устните си към нейните. Ръката му се плъзна надолу към кръста ѝ и двамата се озоваха в гореща сладна прегръдка.

— Лека нощ, Гарвин. Ще се видим скоро — най-сетне пошепна тя.

Той я целуна леко и нежно.

— Разчитам на това.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ани донесе пресни, топли канелени кифли за сутрешното угощение със Зуи. Бяха решили да се поглезят, преди да се впуснат във вътрешността на деловите ангажименти. Може би това щеше да я върне към дребните радости на живота. Ето това си бе представяла, за това бе мечтала по време на дългото пътуване на запад — кифли, приятели, приятни разговори, слънчево утро в Сан Франциско. А не престъпления, не стари семейни вражди. Е, разбира се, нямаше нищо против да се влюби в мъж, сексапилен и интересен, макар и твърде упорит, какъвто бе Гарвин Макри.

Докато кафето се вареше, Ани изнесе саксиите си с теменуги, циклами и бръшлян, измете двора и хвърли едно око на растенията от двете страни на тухлената пътечка. Бе оставила вратата на галерията широко отворена, но Ото остана да чака Зуи вътре, застанал близо до кифлите.

— Явно сте добра градинарка — каза мъжки глас зад нея. Ани рязко се извърна и мъжът, който се бе вмъкнал в галерията в неделя — Вик Денардо — й се ухили.

— Хубави цветя — добави той. — Изглеждат прекрасно.

— Благодаря — промърмори тя.

Отново бе облечен с черни дънки и бяло поло, и Ани мигом осъзна защо Сара Линууд бе хлътнала по него. Бе здрав и мускулест и излъчваше някаква животинска чувственост, на която не можеш да устоиш. Ани си избърса ръцете, забелязвайки, че посетителят я оглежда. Бе облечена с панталони от габардин и светлосиня блуза от пясъчна коприна, бе се напръскала с няколко капки от един парфюм, който Зуи й бе подарила. Уж действал успокоително и тонизиращо.

Тя се изкашля, опитвайки се да не се поддаде на вцепенението.

— Ами... какво мога да направя за вас?

— Същото, както и преди. Кажете ми къде мога да намеря Сара Линууд?

Тъмният му, безизразен поглед противоречеше на любезния тон. Ани приглади косата си назад, като се успокояваше, че той може би се опитва да я накара да проговори, използвайки единствения познат нему метод. Но не би я заплашил — физически или с думи — на публично място. Зуи щеше да дойде скоро. Или клиенти. Или минувачи. А и Ото беше вътре.

— Съжалявам — каза тя. — Не мога да ви помогна.

Той поклати глава и сви устни в отказ да ѝ повярва.

— Глупости. Тя е тук. Трябва да е тук. Сигурен съм. Проверих във всички квартали, в които ми е казвала, че би искала да живее, ако не беше от семейство Линууд. Не открих нищо. — Той вдигна рамене. — И ето ме тук.

— Казах ви, съжалявам. — Без да обръща внимание на треперещите си колене, Ани мина бързо през двора към галерията. Погледна назад към посетителя си. Със сигурност бе Вик Денардо. Той дори имаше вид на морски пехотинец.

— Това не е мой проблем. Наистина не мога да ви помогна.

Той я последва, без дори и следа от раздражение или търпеливост — или каквото и да било — в тъмния му поглед.

— Искате да кажете, че не желаете — спокойно каза той. Усети как я побиват тръпки от страх, но Ото се появи на прага на галерията, с дръпнати назад уши и сбърчено чело. Изръмжа ядосано, докато проучваше посетителя. Излезе на двора и започна да го души. Непознатият не помръдна от мястото си. Пое си въздух и след това изтърси:

— От деня, в който дойдохте тук все се питам... не сте ли Вик Денардо?

Погледът му остана непроменен.

— И какво, ако съм?

— Полицията ви търси, за да ви разпита.

— Да виждате полицаи наоколо?

Тя се зае със саксиите с теменуги, само и само да прикрие нервността си. „Зуи ще дойде скоро. Този човек, който и да беше той, не би ме нападнал посред бял ден.“ Тя се изправи, усещайки все още погледа на Вик Денардо. Изведнъж ѝ се прииска Гарвин Макри да се появи изневиделица на пътеката.

— Вижте какво — каза тя, — не знам защо смятате, че знам нещо за Сара Линууд. Само купих портрет, който тя е нарисувала.

Той се изхили.

— Наистина сте самата невинност, докато се скъсвате от лъжи. И как така се мотаеете с Гарвин Макри? И той ли иска да го заведете при Сара?

Ани преглътна нервно, без вече да ѝ пука дали издава тревогата си. Ръцете ѝ се разтрепериха, дори и коленете ѝ, когато осъзна значението на думите му.

— Откъде знаете, че познавам Гарвин Макри? Да не сте ме следили?

— Не, иначе щях да знам къде се е покрила Сара. Само проучвам отгук-оттам.

Ани извика Ото до себе си и го накара да седне.

— Настоявам да напуснете. Нямам какво да ви кажа. Ако ви хвана да ме следите, ще извикам полиция.

Той се ухили.

— Не се плашиш лесно, а? Добре, малката, както искаш. Но кажи на Сара, че все някога трябва да се изправи пред мен. Тя си знае какво е направила.

Ани прехапа устни. Той направо си бе признал, че е Вик Денардо, главния заподозрян в две жестоки убийства. Ще се наложи да съобщи на полицията, няма как. Това бе единственият разумен ход. Казваш им всичко и ги оставяш да се оправят със семейство Линууд и с Вик Денардо.

Както и с Гарвин Макри.

— Никого не съм убивал — каза Вик Денардо.

— Не мен трябва да убеждавате.

— Двамата с теб, малката, се забъркахме в една голяма каша, когато се хванахме със Сара Линууд.

Ани прокара език по устните си.

— Не съм казвала, че я познавам.

Той се залюля на пети и в тъмния му, безизразен поглед проблесна шеговитата искрица.

— Не се отказваш, признавам. Добре, скъпа, но ако не си купила картината по поръчка на Сара, тогава къде е тя?

— На безопасно място. Не е нито в галерията, нито в апартамента ми. — Тя си пое дълбоко дъх, проклинайки ситуацията, в която бе изпаднала. — Местонахождението ѝ всъщност изобщо не е ваша работа.

Той се канеше да продължи разпита, но в двора се появи Зуи, наскривен от черна и слонова кост.

— Здравей, Ани. Вече усещам кафето. Купи ли кифли? Какви са? Не, не ми казвай. Нека да отгатна. — Тя притвори очи и си пое дълбоко дъх. — Не. Ще трябва да вляза вътре — оттук усещам само цветята и кафето.

Ани успя да се усмихне вяло. Не желаше да въвлича Зуи Съмър в една непрекъснато задълбочаваща се, дори опасна ситуация.

— Канелени са. Сложих ги на бюрото, където Ото не може да ги стигне. Идвам след минутка.

Вик Денардо дори и не погледна към Зуи, която се беше навела, за да огледа един току-що цъфнал хибискус. Бе приковал поглед в Ани.

— Предай на Сара, че ще се видим.

Ани не каза нищо от страх, че още едно упорито отричане — още една лъжа — би го изкарала извън контрол. А пък ако той не избухнеше, то бе съвсем възможно тя да го направи.

— Предай ѝ.

Без предупреждение, той се завъртя и с маршова стъпка мина по пътеката и излезе на улица Юниън. Би изглеждал не на място сред скъпите магазини и красивите сгради във викториански и едуардски стил, но явно не му пукаше.

Единственото, което го интересуваше, бе да открие Сара Линууд.

Зуи застана на вратата и погледна назад, сбърчила чело от загриженост.

— Това пък какво беше?

Ани направи гримаса.

— Нищо особено.

— Сигурна ли си? Бледа си като платно, Ани. Трябва да се видиш...

— Добре съм.

— Глупости — тихо каза Зуи.

Ани сви треперещите си ръце на юмруци, а сега, когато заплахата от присъствието на Вик Денардо премина, от адреналина ѝ

се размекнаха колената. За момент ѝ се стори, че дори може да припадне.

— Ани... — Зуи ѝ докосна ръката.

Не бива да се предавам, каза си тя. Не трябва. Събра сили и се обърна към Зуи.

— Трябва да свърша една работа. Вземи си кафе и кифла. Ще се върна.

— Кога?

— Не знам. След час може би.

— Виж, нямам навика да изкопчвам информация от приятелите си, но имам усещането, че това има връзка с проклетата картина, която купи на търга. За бога, Ани — та ти се разпадаш. — Когато Ани започна да я успокоява, Зуи я прекъсна с рязко поклащане на главата, и в миг на прочувственост Ани осъзна, че бе открила първата си истинска приятелка в Сан Франциско. — Не ми обяснявай. Отивай и си свърши работата. Недей да бързаш. Днес имам кой да ми гледа магазина. Мога да наглеждам галерията за няколко часа.

— Зуи, не бих могла...

— Знам, че не би могла. А сега тръгвай. — Тя съумя да се усмихне, въпреки че погледът ѝ бе разтревожен. — Просто се опитвам да се докопам до кифлата ти.

Ани се опита да ѝ отвърне на усмивката, но знаеше, че не беше съвсем убедителна.

— Можеш да я вземеш. Благодаря, Зуи. Длъжница съм ти. Ще оставя Ото тук, в случай, че онзи се върне, стига да нямаш нищо против. Ако пак се появи, просто пусни Ото срещу него — и се обади на полицията, нали?

— Речено, сторено — безизразно каза Зуи, а в погледа ѝ се четяха хиляди въпроси.

Ани трябваше да се върне пеша до апартамента, за да вземе колата, но раздвижването ѝ помогна да се успокои. Беше слънчево и ясно, бе пленително да се кара по моста Голдън Гейт, и тя усети, че едвам сдържа сълзите си — прииска ѝ се живот, различен от нейния. Тесният ѝ апартамент, малката ѝ галерия, тънките корени, които бе пуснала в Сан Франциско. Бе положила толкова усилия, за да се задоволи с тези неща. Но сега, когато слънцето блестеше по повърхността на залива, когато човек, търсен за две убийства от преди

пет години я тормозеше, тя сякаш не можеше да се въздържи да не ѝ се прииска нещо повече от това. Съпруг, дете, усещане, че принадлежи някъде — неща, които не бе и помисляла да признае, че желае.

— По дяволите — промърмори тя под носа си, докато минаваше през живописните улици на Марин. Тя подсмръкна и избърса сълзите от страните си с ръка. Толкова мразеше да се самосъжалява. Това никога не ѝ помагаше да напредне, а само я връщаше там, откъдето бе започнала. Беше оптимистка и прагматически настроена по душа. Не се оплакваше и не хленчеше.

Обаче, докато караше по красивия, облян в слънце булевард, който извеждаше от Саусалито, не можеше да си спомни друг момент, когато да е била толкова самотна.

Тя сви по тесния, дълъг път към кея на Гарвин и видя лодки, мъже и няколко жени, две просеци черни кучета, ято чайки. Гарвин, обаче, не се виждаше. Ани сви на паркинга, стиснала здраво кормилото, докато търсеше неговата кола. Ала така и не я откри. И представа си нямаше дали Гарвин си бе вкъщи или бе излязъл с лодката. Мина ѝ през ум, че всъщност не бе наясно как Гарвин Макри прекарва дните си.

Тръгна си от кея, без дори да е убедена, че желае да го види, без да проумява защо бе дошла тук, вместо да се обади на полицията веднага след посещението на Вик Денардо. Не разсъждаваше трезво и това я плашеше. Като си пое дълбоко дъх, за да дойде на себе си, тя се отправи към Белведере. Трябваше да подреди мислите си, трябваше ѝ план.

Само веднъж зави в грешната посока, преди да спре пред алеята на Гарвин. Щеше да провери дали си бе вкъщи. Ако беше там, щеше да му каже за посещението на Вик Денардо и за намерението ѝ да се обади в полицията. А пък ако го нямаше, щеше да се върне на кея при Майкъл Юма, който след това щеше да уведоми Гарвин. После ще се върне обратно в Сан Франциско, за да се обади.

„Това е то, помисли си тя, планът е готов.“

Успокоена, тя излезе от колата и тръгна по пътеката към входната врата на Гарвин. Въздухът беше чист и приятно хладен, похладен от този в града. Катеричките си играеха по дърветата сред зеленината. Беше толкова тихо, толкова спокойно.

— Няма го.

Тя рязко се обърна и за малко не се строполи на земята от уплаха.

Вик Денардо тръгна бавно по пътекката.

— Този път си нямаш куче, а малката?

— Да не сте ме проследили? — едва продума тя. Чувстваше, че се задушаваше.

— Не. Изпреварих те.

— Колата ви...

— Скрита е. Хитро, а? Интересно, тичаш при Гарвин Макри след нашия разговор. — Обходи я с поглед от глава до пети. — Вие двамата да не въртите нещо?

— Господин Денардо...

— И той ли мисли като теб? Смята, че Сара ме е наела да пречукам баща ѝ. А когато Хели е разбрала, съм очистил и нея, за да не проговори. Старият Томас беше голям инат, признавам. Не бих желал да съм му дете. Хели обаче го въртеше на пръста си. — Той примига срещу Ани. — Студено ли ти е? Цялата трепериш.

Тя стисна здраво челюсти, за да не тракат зъбите ѝ.

— Добре съм.

— Е, и заведе ли Гарвин при Сара?

— Не ми е приятно да повтарям, но...

— Не можеш да ми помогнеш — довърши той небрежно. — Привлекателна жена като теб, новодошла в града — мога да се досетя, че напълно би хлътнала по тип като Гарвин Макри. Той си бе проклето копеле още от едно време. Не съм си и мислел, че ще се откаже от бизнеса, за да се захване с глупавия яхтклуб. Очевидно гузната съвест си е казала думата.

Ани присви очи и се втренчи в него.

— Защо да е гузен?

Вик Денардо вдигна рамене и тя отново забеляза, че въпреки непринуденото му поведение, погледът му си оставаше непроницаем.

— Естествена реакция. Жена му е убита. Той я открива. — Залюля се на пети, явно пет пари не даваше, че Ани може да му се нахвърли или да го удари по главата с камък. — Не си ли се питала какво е търсил там през онази нощ?

— Къде?

— В къщата на семейство Линууд.

— Според вестниците е отишъл да търси жена си, когато не се е прибрала.

— Май си доста информирана, а?

Тя едва-едва сви рамене.

— След като, без да искам се озовах насред кашата реших, че би било добре да проуча фактите.

Той кимна замислено с глава.

— Питам се дали бракът с Хели щеше да е щастлив?

— Това определено не е моя работа...

— Нито пък моя. Но това не означава, че не мога да правя догадки. Ти не си ли се замисляла?

— Вижте — каза тя, без да знае какво друго да каже. Прехапа устни и погледна часовника си. — Трябва да се връщам в галерията. Щом искате да висите тук и да чакате Гарвин, ваша работа.

Мина покрай него със затаен дъх. Опита се да крачи самоуверено, все едно и през ум не ѝ минава, че той ще я спре.

Ала Денардо нито я докосна, нито отрони дума. Тя стигна до колата безпрепятствено. Когато отвори вратата и седна зад волана го чу да казва:

— Не съм убивал онези двамата.

Ани го погледна. Устата ѝ бе толкова пресъхнала, че не можеше да преглътне.

— Тогава се предайте, за да ви разпитат. Ако сте невинен, няма какво да губите като проговорите.

— Да, бе. — Той направи гримаса и се приближи. — Можеш да седнеш на първия ред, за да гледаш екзекуцията ми.

Тя кимна леко с глава.

— Наистина трябва да тръгвам.

— Кажете на Сара, че ще се видим.

— Не се отказвайте, нали?

Погледът му остана прикован в нейния.

— Никога.

Ани завари Гарвин в галерията. Беше облечен с дебел памучен виненочервен пуловер и плътни панталони от брезент. Изражението му бе спокойно и самоуверено. Обля я поток от неконтролируеми

противоречиви чувства, когато той излезе иззад бюрото ѝ — облекчение, неловкост, желание, страх.

— Видял си се с Майкъл Юма, нали? — попита.

Той кимна, вперил поглед в нея.

Ани с нервен жест приглади косата си назад, опитвайки се да не издава паниката, която я тресеше от сутринта. След срещата си с Вик Денардо пред къщата на Гарвин, беше се отбила в яхтклуба. Майкъл Юма я бе накарал да разкаже всичко и бе обещал да се свърже с партньора си по мобилния телефон. Но тя не бе приела съвета му да остане на кея. Трябваше да се върне в галерията. Работата, кафето, Зуи, кифлите — дори метенето на двора — бяха за предпочитане пред това да седи в магазина на кея и да чака Гарвин Мак да се появи. Имаше нужда от собствения си свят, колкото и нестабилен да беше той.

— Къде е Зуи? — попита тя.

— Върна се в магазина си. Казах, че ще наглеждам галерията, докато се върнеш. Според мен не ме изпуска от поглед.

— Умна жена.

Ани се усети, че говори машинално, без да мисли. Ото излезе от задната стаичка, протегна се и тя си го представи на скалите в Мейн. В съзнанието ѝ изникна плахият изгрев над залива, чуваше гларусите, чайките и плисъка на вълните. Усещаше мириса на балсамовите клонки, на дивите пинии, на студения солен въздух.

— Ани — Гарвин докосна ръката ѝ. — Седни. Зуи каза, че все пак ти е запазила кифла. Струва ми се, че имаш нужда от малко захар.

— Нищо ми няма...

— Естествено, че ти няма нищо.

Ани го погледна остро, но в поведението и в погледа не се долавяше снизходителност. Той ѝ посочи един от високите столове зад полукръглото бюро. Тя заобиколи и седна, без да допира крака до земята. Нямахте клиенти. Вероятно Гарвин ги бе изплашил.

Гарвин сложи канелената кифла на салфетка пред нея.

— Зуи каза, че едва я е скрила от Ото.

Ани се усмихна вяло.

— Канелените са му любими.

— Също така спомена, че Синтия Линууд е минала оттук, преди аз да дойда.

— Горката Зуи. — Ани отчупи парче от кифлата. — Познавам я едва от няколко месеца, а ето че трябва да се занимава със семейство Линууд, с ротвайлери и с издирвани от полицията типове.

— Има вид на човек, който може да се справи отлично.

— Но това не е честно...

— Какво общо има тук честността?

Ани кимна, с вече подобро от захарта и канелата настроение. Напрежението на Гарвин обаче витаеше във въздуха, беше почти осезаемо. А и защо не? Бе разговаряла с човека, когото той смяташе за убиец на жена си. След пет години Вик Денардо отново се бе появил.

Тя изтърси трохите от ръцете си.

— Искаш ли да ти разкажа всичко, което Вик Денардо ми каза?

— Когато си готова.

— Готова съм сега.

Потискайки емоциите си, тя описа с подробности двете си срещи с мъжа, за който не се и съмняваше, че бе Вик Денардо. Гарвин я слушаше внимателно, без да я прекъсва. Остана прав, неподвижен и безмълвен. Ани не можеше просто да си говори и да се преструва, че него го няма. Той беше там. А и някак си у Ани се пораждаше увереността, че той винаги ще бъде до нея.

Когато тя свърши, Гарвин се задейства като вулкан и започна да снове напред-назад и да удря дланта си с юмрук — истинска неукротима планина от енергия.

Обърна се рязко към нея.

— Господи, какво егоистично копеле съм.

Това ѝ дойде като гръм от ясно небе.

— Моля?

— Досега съм гледал само как да се възползвам от познанството ти със Сара, за да накарам Денардо да се появи. Съзнанието ми е било обсебено от единствената ми цел. Изобщо не ми е минавало през ум, че те излагам на опасност. Не съм се съобразявал с теб, с чувствата ти, породени от това безумно преследване.

— Напълно те разбирам. Жена ти...

— Хели беше моя жена, Ани. Вече не е.

— Но искаш убиецът ѝ да си получи заслуженото.

Той заобиколи бюрото ѝ, хвана я и я изправи на крака — погледът му минаваше през нея.

— Не и ако ти ще бъдеш засегната. — Гласът му бе нежен и състрадателен. — Или уплашена.

— Всъщност не се уплаших чак толкова. Не знам точно защо, но не бях. Денардо само малко ме притесни. Притежава някакъв чар. Разбирам защо Сара е хлътнала по него, не че му имам доверие, разбира се. — Докато Гарвин я прегръщаше, дори не беше сигурна дали и на себе си да вярва. — Сама докарах беля на главата си. Досещах се, че нещо не е съвсем наред, но бях алчна...

— Ани.

Тя не го чу.

— Щом зърнах творбата на Сара, това бе единственото, за което мислех.

— Ани. — Той сложи ръка на тила ѝ и вплете пръсти в косата ѝ. — Това няма значение. Ако пожелаеш да се върнеш в Мейн още тази вечер и да останеш с приятелите си докато историята не приключи, ще те кача на самолета. Ще наема някой да наглежда галерията. Каквото и да ми струва това.

— Не. — Тя поклати категорично глава, по този въпрос поне нямаше колебания. — Не, благодаря. Сега живея сама. Сама се забърках в тази каша и ще остана. Благодарна съм ти, че мислиш за мен...

— Не мислех само за теб. Мислех и за себе си. Ани... — Той въздъхна дълбоко, сложи ръце на шията ѝ и прокара пръст по брадичката. Господи, тя направо се разтапяше. Гласът му стана още по-приглушен, снижен. — Изобщо не ми е минавало през ум, че бих позволил да се случи подобно нещо.

Разбираше го. Не беше нужно да ѝ обяснява. Когато жена му бе умряла, той си бе обещал, че вече никога няма да се обвързва до такава степен с когото и да било, а сега имаше опасност да наруши обещанието си.

— И затова искаш да ме отпратиш — набързо каза тя.

— По-добре ще е, отколкото да гледам как страдаш от манията ми да открива Вик Денардо.

— Гарвин, не ти накара Денардо да се появи. Аз съм причината. Дори и да не бе предприел нищо след търга, той пак щеше да се появи. Не ти си причината той да ме потърси. Аз съм, защото аз сключих сделката със Сара. Не мога да побягна и да се скрия, само защото ще

се чувстваш гузен, ако ми се случи нещо. — Усмихна се и добави весело: — Не че не съм поласкана.

— Ани...

— Нищо няма да ми се случи, Гарвин.

— Оптимистка си.

— Просто приемам нещата такива, каквито са.

Той прокара пръст по брадичката ѝ и я погледна с дълбоките си и пленителни очи.

— А мен ще ме приемеш ли такъв, какъвто съм, Ани Пейн?

— Не мисля, че имам избор. — Гласът ѝ обаче секна, издавайки чувствата ѝ. Думите му — докосването му — от тях ѝ се подкосяваха краката, завиваше ѝ се свят от прекалено много мисли, от прекалено много противоречиви чувства.

— Знаеш ли, що се отнася до теб, нямам си никакво доверие. Не и сега. Усещам, че се нуждая от теб, а не съм свикнала с подобна мисъл.

Силните чувства в погледа му изчезнаха и той се засмя, целуна я леко и бързо отстъпи.

— Силна си, Ани. Признавам. Бих могъл да те целуна така, че да забравиш къде си — аз също, но със сигурност ще влезе някой клиент, а и като гледам в какво настроение е Ото, може да ми откъсне крака. — Той се усмихна горчиво. — Е, Денардо каза ли защо ме търси?

Тя поклати глава.

— Според мен той все още се опитва да разбере как аз се връзвам в картинката с теб и Сара.

— На Сара ще ѝ кажеш ли?

— Редно е.

— А на полицията?

Тя преглътна. Обаждането в полицията бе важна стъпка, която бе отлагала с надеждата, че мускулестият мъж с прошарената коса не е Вик Денардо.

— Сигурно. Не мисля, че Денардо е оставил никакви следи, но те биха могли да имат улики, да разполагат с други части от мозайката. В такъв случай обаче, ще трябва да им кажа за Сара. Вероятно ще искат да говорят с нея.

— Може да запазят местонахождението ѝ в тайна.

— Значи нямаш нищо против да се обадя в полицията, така ли?

— Не, защo да имам? — Той отстъпи и я погледна. — Ани, ако пипна Вик Денардо, ще го заведе в полицията. Останалото си е тяхна работа.

— Ами ако не той е убиецът?

Лицето му помръкна, като че ли се затвори в своя собствен свят, в който нямаше място нито за Ани, нито за другите. Преследваше цел и щеше да я изпълни. Нищо нямаше да му попречи. Нито Сара Линууд, нито Ани, нито той самият.

— Ако Вик Денардо не е убил Томас и Хели, добре — тогава кой?

Но някой все пак го е сторил.

Телефонният звън така я стресна, че все едно граната влетя през прозореца. Разтреперана взе слушалката и за малко да я изпусне, когато я доближи до ухото си.

— Зуи е — се чу от другата страна. — Ти да не се целува с Гарвин Макри?

Ани изпита такова облекчение, че почти се разсмя. Погледна към Гарвин, който все още я наблюдаваше съсредоточено. Все още усещаше топлата му целувка и докосване. С пламнали страни му обърна гръб.

— Не съвсем.

— Ти да не си полудяла?

— Възможно е.

— Разкарай го, Ани, затваряй магазина и идвай тук. Човекът си мисли само за едно-единствено нещо — за Вик Денардо. Разбираш ли?

— Разбирам.

— Идвам след минута, а ти го разкарай. После двете с теб сърдечно ще си поговорим за семейство Линууд, за убийства и за мъже, неподходящи за нормални жени. Наистина.

Изсумтя и затвори, докато все още мърмореше. Ани, все още поруменяла, се усмихна на Гарвин, сякаш той бе чул казаното от Зуи.

— Беше Зуи. Идва насам.

— А, умната жена. Запозната е с репутацията ми. Работих усърдно, за да стана добър финансист, Ани. Сега също работя усърдно. Знаех какво да правя и го направих.

— Човек с мисия.

Той не се усмихна.

— Бях честен, но невинаги добър.

— Знаеш ли какво, Макри? Това всъщност не ме притеснява. Не съм направена от захар. Свикнала съм да приемам хората такива, каквито са, а не каквито аз искам да бъдат. В момента Вик Денардо е твоята мисия, не аз. Така че, докато се придържаме към това, проблеми няма да има.

Той се канеше да отговори, когато Зуи нахлу в галерията с гаванка в ръка, в която имаше някакво жълто-зелено вещество с неизяснен произход.

— Давай насам носа — каза тя.

Гарвин ѝ се усмихна добронамерено.

— Остави превземките. Тръгвам си. — Обърна се към Ани с трезв и делови поглед: — В колко затваряш днес следобед?

— В петък е отворено до шест.

— В такъв случай, ще се върна преди шест. Ако Вик Денардо те следи, може би няма да е много хубаво да се прибираш сама.

Ани видя как Зуи притеснено вдигна вежди.

— Няма да е нужно. Ако щеше да ме насилва за нещо, днес имаше идеалната възможност да го направи в Белведере.

Зуи за малко не изпусна гаванката. Изражението на Гарвин стана непроницаемо.

— Ще дойда, Ани.

— Какво ще правиш днес следобед?

— Ще проверя дали Денардо не е оставил някакви следи у дома, после отивам на кея. Имам работа, която трябва да свърша. Реши ли относно полицията?

— Ако тя не се обади — каза Зуи, — аз ще го сторя.

Гарвин не ѝ обърна внимание.

— Ако искат да говорят с мен, ще бъда или у дома или на кея. Ако не, остава си уговорката за шест часа.

Ани се сети, че довечера бе приемът в чест на фондацията Хели Линууд, ала Гарвин вече беше излязъл.

Зуи изсипа жълто-зелената помия в кофата под бюрото на Ани.

— Аз не бих се обадила на 911 — набързо каза тя. — По-скоро бих потърсила телефона на детективите от отдел убийства, които разследваха убийствата Линууд. Господи боже мой, Ани. Вик Денардо.

Видях го със собствените си очи. Както и Гарвин Макри. Имаш ли си представа в какво си се забъркала?

— Едва започвам да разбирам.

— Господи. — Изморена, тя се тупна на един стол. — Хайде.

Обади се на полицията. Аз ще изчакам.

— Зуи...

— Хайде, Ани.

— Не си запозната с цялата история.

— Господи, благодаря ти за дребните блага. — Грабна слушалката и ѝ я подаде. — Обади се.

Вместо да се мъчи да търси номера, Ани просто набра информация. След две минути вече я бяха свързали, а след по-малко от час двама полицаи бяха пред вратата ѝ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Гарвин се изкачи до хълма, на който живееше Сара Линууд. Изобщо не помисли защо бе там или какво очакваше да постигне, а действаше, подтикван от импулса, че трябва да стори нещо. Беше се отказал да се връща вкъщи, за да търси следи от Вик Денардо. Едва ли би и открил.

А да остане с Ани Пейн също не бе добър избор. Нуждаеше се от дистанция. Беше същинско мъчение да я чака в галерията. Когато Майкъл Юма му се обади, той бе в Сан Франциско и се бореше с желанието си да се откаже от това да се натресе на Сара Линууд. Страхът го бе жегнал силно и дълбоко, съмненията и въпросите — също. Ами ако Денардо бе решил насила да измъкне от Ани местонахождението на Сара? Ами ако я бе наранил? Гарвин бе свикнал да не се тревожи за никой друг, освен за себе си. Така животът му бе по-комфортен. По-лесен.

Ала не и когато Ани бе намесена. И все пак му беше трудно да си представи, че може да се върне назад в годините, когато нея я нямаше в живота му.

Вкара колата в един паркинг и дръпна спирачката. Да я види бе мъчение, по-различно от това да я чака. Бе доловил нейната сила и уязвимост, скритите ѝ желаня, които я подтикваха и плашеха, които я бяха повлекли във вихъра на новия ѝ живот в Сан Франциско. Ани Пейн или щеше да го приеме такъв, какъвто си беше, или изобщо нямаше да го приеме. Нямаше да се опитва да изглажда острите ръбове на характера му. Не. Ани Пейн щеше да го остави сам да се справя — или пък щеше да му каже да се разкара.

Той изскочи от колата и се затича към розовата къщичка на Сара. Пред него Сан Франциско се разстиляше, окъпан в слънчева светлина. Потропа силно на входната врата.

— Сара, Гарвин Макри е. Отвори ми. Трябва да поговорим. — Този път беше заключила вратата, вероятно без причина, също както без причина я оставяше отключена. Изминаха няколко минути преди

да отвори с театрално песимистично изражение, което малко го дразнеше. Въпреки странното облекло и дисциплината на творец, тя все още притежаваше склонността да драматизира.

— Точно миех съдове — каза Сара, обърна му гръб и влезе вътре, като остави вратата отворена.

Като се въздържа от остра реплика, Гарвин влезе в къщата и усети студа, почуди се дали Сара не бе изключила отоплението или пък дали не бе оставила прозорците отворени. Като се вземеше предвид странното ѝ поведение, не би го изненадало. На нея обаче, студът явно не ѝ правеше впечатление. Опирайки се на бастуна си, тя се върна до мивката и пусна крана. Взе евтиния сапун и го сложи във врялата, вдигаща пара вода. Изглеждаше вгълбена в действията си, почти омагьосана от ръцете си, докато ги почистваше.

— Напоследък не успявам да свърша много работа — каза, без да го поглежда.

— Предполагам, че това би трябвало да се очаква. Много неща ти се струпаха напоследък. Завръщането ти в къщи...

— Не, това ме разсейва. — Изплакна ръцете си бавно, подобно на хирург. — Притеснявам се за Ани.

— Заради Вик — каза Гарвин и отново го жегна страх. Тя кимна и взе една кърпа. Беше облечена с изцапана от боя престилка и кафяви ластични панталони, с два различни розови чорапа и с ожулени бели кецове. Доколкото Гарвин знаеше, Сара Линууд все още имаше достъп до лично наследство. Независимо дали ще се върне при семейството си или не, тя не бе бедна.

Тя избърса пръстите си един по един, като при някакъв ритуал.

— Не мога да повярвам, че Вик е способен да убие някого.

Гарвин не отговори. Тя се облегна на мивката с цялата си тежест. Мълчаливо сбърчи вежди и изведнъж лицето ѝ помръкна, изглеждаше и състарена, и изтощена. Ала въпреки неугледния вид и явното притеснение, Гарвин долавяше следи от някогашната Сара. Тя излъчваше достойнство и самообладание. Сприхавото ѝ настроение от преди миг се бе изпарило.

— Това не означава — продължи тя, — че е невинен, но не мога да си го представя да убие баща ми за дребната сума, за която ставаше дума. Татко може да е бил стар проклетник, но Вик бе наясно с това, когато се захвана.

— Смяташ, че не е имал мотив да убие Томас?

— Не. — Насочи равнодушния си поглед към Гарвин. — И не съм му предоставяла такъв.

Гарвин прие думите ѝ с рязко, равнодушно кимване. Влезе в кухнята и видя бурканите и кутиите от кафе с накиснати четки, видя останалите принадлежности, подредени до мивката, и изцапаните с боя парцали, които се сушаха сгънати на пръчките за дрехи. Голям кош за боклук преливаше от изхвърлени рисунки — свидетелство за несполучливия ден на Сара.

— Ако артритът ми се обади отново — каза тя, докато го наблюдаваше, — сигурно няма да мога да рисувам.

Учуден от безстрастния ѝ тон, Гарвин я погледна.

— Това притеснява ли те?

— Не съвсем. Но каква ирония — през целия си живот размишлявам коя всъщност съм аз — дълго време нямах дори куража да размишлявам. А когато се опитах да разбера, навлякох скандал на семейството си, а може би дори и убийство. След това развих ревматичен артрит. Не мога да не си задам въпроса, дали това щеше да се случи, ако въобще не бях питала, ако не бях опитвала да открия себе си.

— Това ли било? — Гарвин усещаше студенината в гласа си. Посочи къщата, бедността, в която тя, една Линууд от Сан Франциско, живееше. — Разкажанието ти?

Сара се усмихна тъжно.

— Не. Не, Гарвин, това е само щрих от моята същност. Не се преструвам на бедна при положение, че не съм. Не намирам нищо извисено в недоимъка, нито пък в богатството. Просто не ме е грижа. Не искам да доказвам нищо с начина си на живот. Само така си живея.

— Работата ти...

— Искам хората да я видят, да откликнат. Много ме интересува, Гарвин. Няма да се правя, че не ме интересува. — Присегна се към бастуна си, който беше подпрян на мивката. — Не знам дали разбираш колко объркана и ядосана бях преди пет години. Бях обзета от хазартна треска, която ме разпокъсваше и упорито отричах. Аз обичах да играя на хазарт. Бе толкова приятно. А и Вик... — изражението ѝ се смекчи. — За пръв път бях влюбена в мъж, когото баща ми не понасяше.

— Не си била малка — каза Гарвин със съчувствие.

— Да. — Хванала бастуна си, тя бавно се отдалечи от мивката. — Така беше. Но това никога не е имало значение, нали? Аз не съм като теб, Гарвин. Знаеш, че татко те приемаше, само защото ти се бе устремил към успеха и не ти пукаше за мнението му. Както и заради Хели. Той обожаваше Хели.

— Тя явно го разбираше.

Сара кимна и продължи да се движи бавно и мъчително.

— Вик ме съветваше да се махна от Сан Франциско. „Хвани пътя“, казваше ми той по неговия си начин. „Зарежи старчока.“ Аз, обаче, никога не съм го молила да се намесва, убива... — Вдигна поглед към Гарвин и по бледите ѝ, сбръчкани страни се видяха следи от сълзи. — Той ми беше баща. Обичах го.

— Тогава защо Вик е отишъл при него онази нощ? Ако е било заради теб, ако не е било за пари...

— Вик по свой начин опитваше да ми помогне да превъзможна пристрастяването си към хазарта. Най-много ме плаши това, да не би онази нощ да е отишъл при татко, за да се опита да го вразуми, след което да са се скарали... — Гласът ѝ затихна.

— И Вик да го е убил — довърши Гарвин. Тя кимна.

— Като се съди по думите му, изречени пред Ани, явно смята, че си го натопила. Имаш ли представа защо?

— Не.

— Това не означава, че е невинен. Може би си мисли, че си го натопила, за да опере пешкира. Предварително си знаела, че ще убие баща ти, не си му попречила и си направила така, че той да е главният заподозрян.

— Но защо да го правя?

Гарвин вдигна рамене.

— От гузна съвест. Или за да се отървеш. Може пък и да няма причина.

Тя се свлече на евтин дървен стол и се вторачи през прозореца.

— Не съм го карала да убие баща ми. Не съм знаела, че ще го стори. Дори не знам дали той го е направил. — Тя се обърна към Гарвин с горящ, пронизващ поглед. — Не желая да вярвам, че го е направил.

— Ако не е бил той — каза Гарвин, — тогава кой?

Тя затвори очи и се отпусна в стола, а той обходи с поглед завършените платна и усети силата им, излъчването на носталгия и разочарование, надежда и отчаяние. Беше невъзможно човек да ги пренебрегне, те заплеляваха вниманието му, настояваха за реакция. Преди Вик Денардо, хазарта, убийствата в семейството и петгодишната си изолация, Сара Линууд бе лесна за пренебрегване и не беше настоявала за внимание или реакция. Възможно ли беше обаче да е убила собствения си баща и племенницата си? Възможно ли бе да е поръчала убийството им?

Стиснала зъби, тя отвори очи.

— Какво искаш от мен, Гарвин?

— Довечера ще има прием — каза той.

Сара пребледня, преглътна и му кимна да продължи.

— Фондацията, основана в памет на Хели организира годишната си вечеря. — Прибледи се до Сара и застрашително се изправи до нея, като нарочно не седна. — Смятам, че трябва да отидеш. Събирането ще бъде в тесен кръг и все пак достатъчно публично и официално. Така хората ще разберат, че Сара Линууд се е завърнала. Това вече няма да е тайна само на Ани.

Тя кимна, стресната и пребледняла, и на Гарвин му се стори, че всеки миг може да припадне. Прокара треперещи ръка през устата си и приглушено изпъшка.

— Гарвин... Боже мой, не знаеш какво искаш от мен. Изобщо не трябваше да се връщам. Изобщо.

— Сара, няма да твърдя, че разбирам какво си преживяла. Не мога. Каквато и да е била ролята ти в убийствата, или тази на Вик, каквото и да смятам или да подозирам — няма да те съдя или да те уверявам, че те разбирам. — Той се надвеси през масата. — Едно обаче знам, Сара. На Ани Пейн й дойдоха много срещите с Вик Денардо.

— В колко часа довечера? — попита тя с пресипнал глас.

— Мога да те взема в седем.

— Ами Ани?

— Синтия я покани. При дадените обстоятелства смята, че би било най-добре, ако не дойде.

— Знаеш, че няма да се съгласи.

— Напротив. С нея ще се видим в галерията, за да се уверя, че ще се прибере у дома безпроблемно. Ще я придумам да не идва.

— На твоето място, Гарвин, не бих забравяла, че животът е отнел илюзиите на Ани Пейн. Тя е наясно, че е съвсем сама на този свят. — Сара се облегна назад, по-спокойна. — Вероятно има повече късмет от нас.

Гарвин си я представи как седи в галерията си с голямото си куче и с поглед, изпълнен с уплаха, решителност и гняв. Бе прагматична, разчиташе само на себе си и съзнаваше, че животът бе непредсказуем и неконтролируем. Също така обаче, той бе усетил спотаеният ѝ стремеж да вярва в постоянството, да открие нещо, което би издържало на поредната буря в живота ѝ.

— Трябваше да се досетя — промърмори под носа си Сара, — че от завръщането ми вкъщи не би излязло нищо добро. Не биваше да си идвам...

— Ролята на мъченица няма да ти помогне, Сара. — Грубият му тон го изненада, но не можеше да допусне тя да потъне в блатото на самосъжаление и отчаяние. Това нямаше да е добре за никого, включително и за самата нея.

Без следа от гняв, тя насочи пронизателния си поглед към Гарвин.

— Мога да си събера багажа и да изчезна преди седем. Знаеш, че все още съм богата. Мога да намеря някой, който да ме измъкне от тук.

Гарвин вдигна рамене.

— Ти решаваш. Няма да ти ставам бавачка. От бягството обаче няма да спечелиш. Вик все още ще преследва Ани, за да узнае къде си.

— Винаги си бил коравосърдечен, Гарвин Макри. Чудя се дали Хели го разбра.

„Не бе успяла“, помисли си той. Хели го виждаше такъв, какъвто ѝ се искаше.

— Е, предполагам, че често виждаме в другите това, което желаем да видим. — Сара махна с ръка, изведнъж бе изгубила търпение. — Тръгвай. Остави ме да размисля. Върни се в седем. Ако съм решила да се махна, ще го сторя. Знам, че си способен да ме заставиш, Гарвин, но няма да го направиш. Коравосърдечен си, но не си жесток. Не би ме накарал да се срещна с брат си против волята си.

Той сложи ръка на евтината дървена маса и се наведе към нея.

— Нека бъдем наясно, Сара. Вик Денардо тормози Ани заради теб. И ако трябва да бъда груб с теб и да сторя нещо, което не ми е присъщо, то, повярвай ми, ще го направя.

— Ти си влюбен в нея — втрещена възкликна Сара.

Гарвин не пожела да ѝ обърне внимание.

— Седем часа.

Ядосано отвори вратата и я тръшна след себе си. Погледа на Сара Линууд, като че ли тя по-добре от него можеше да вникне в сърцето му. Правеше се на мъдрец, на вещ наблюдател. Поставяше диагнози, че се е влюбил в Ани Пейн.

— По дяволите — измърмори той. Запъти се през моста Голдън Гейт към къщата си, където нямаше нито Вик Денардо, нито Ани Пейн, нямаше нищо друго, освен отшелническият живот, който си бе създал през годините след смъртта на Хели. Ала не се задържа там. С пълна скорост подкара към яхтклуба. Майкъл Юма бе приготвил сандвичи, кафе, както и коментар по отношение на непознатото му поведение. За разлика от Гарвин, той бе с приповдигнат дух.

— Май се очертава следобедът да бъде забавен — подхвърли Юма. — Мисля, че ще се наложи да си намеря работа. Дали да не остържа боята.

След десет минути Етан Конингер влезе в магазина и завари Гарвин с чаша кафе на тезгяха. Етан бе облечен с един от строгите си костюми на мениджър. Гарвин не можеше да си представи отново да се завре в някой офис. Преди десет години не бе мислил така, но сега, дявол да го вземе, сега имаше дни, в които той не можеше да се побере в собствената си кожа.

Етан се настани на един от високите столове до него.

— Точно теб търсех — каза. — Можеш ли да ми отделиш минутка?

— Толкова мога. Има кафе, ако искаш. Току-що е сварено.

— Не, благодаря. Виж, не че искам да създавам проблеми, но днес говорих със Синтия. Възнамерява да покани Пейн на обед следващата седмица. Да създаде впечатление, че я взима под крилото си.

— Но само привидно — сряза го Гарвин.

Етан поклати глава.

— Не казвам, че Синтия не би ѝ помогнала, ако се окаже, че всичко е наред. Това е напълно в неин стил. Но сега се опасява, че Ани Пейн е намислила нещо.

— Какво например?

— Кой знае? Заради картината е, Гарвин. Пет хиляди долара...

Гарвин остави чашата си настрана.

— Знам.

Етан се почувства неудобно.

— Имам усещането, че историята все повече се заплита. Минах през галерията на Ани, преди да дойда тук. Полицайте тъкмо си тръгнаха. Не влязох. Виж, Гарвин, не че искам да те притискам, но ако знаеш нещо... — Той въздъхна. — Защо ли просто не си гледам работата? Синтия може сама да се грижи за себе си.

— Да не смяташ, че Ани би ѝ навредила?

— Господи, не знам. Боже мой. Просто не ми харесва, че работата понамирисва.

Гарвин подскочи като ужилен, изведнъж го обзе безпокойство. Значи Ани бе разговаряла с полицията. Щяха ли да искат и него да разпитат? Прокара ръка през косата си и отново се обърна към Етан.

— Вик Денардо е ходил при Ани.

Етан си пое дълбоко въздух.

— Мили боже — промърмори той.

— Явно смята, че тя може да му каже къде е Сара.

— А тя може ли?

— Питаш не когото трябва, Етан.

Той присви очи зад очилата.

— Какво означава това?

Гарвин умишлено си замълча.

Етан го изгледа продължително, след това вдигна очи към тавана и отново въздъхна.

— Добре де. Когато разбереш нещо, ще ме уведомиш.

— Похвално е, че се тревожиш, но това изобщо не е твоя работа.

— Ами, напротив. — Усмихна се тъжно, а тъмният му поглед се замъгли. — Работих за Томас Линууд, а Хели ми бе приятелка. Ще ми се да бях могъл да сторя нещо, за да я спася. Ако знаех, че Денардо ще идва онази нощ, ако Хели ми бе казала, че ще ходи сама в къщата...

Гарвин постави ръка на рамото на приятеля си.

— Знам. Аз също съм разигравал хиляди сценарии в мислите си. Ако можехме да предотвратим станалото, щяхме да го направим.

— Знаеш ли, Гарвин, тъпо е. Човек би си помислил, че след пет години...

Гарвин кимна.

— Знам. Би било добре, ако най-накрая получим отново парите. Но пък от друга страна — добави, като придружи Етан навън, — може и да не е.

Ани бе прибрала саксиите, бе измела двора и се бе захванала да рамкира старата карта на Сан Франциско, притежание на Синтия Линууд, когато малко преди шест, Гарвин влезе в ателието ѝ.

Хвърли ѝ бегъл делови поглед, който набързо разсея всякакви съмнения, че би могъл да изпитва някакви чувства към нея — или поне да бъде склонен да ги разкрие.

— Готова ли си?

— Само да заключа. Знаеш ли, не е нужно да ме изпращаш. Двамата с Ото можем сами да се приберем у дома. Цяла седмица го правим. Вчера...

— Вчера си е за вчера. Тогава Вик Денардо не се навърташе наоколо.

— Реагираш твърде бурно. Не ме притискай. Няма да е от полза. — Без да обръща внимание на кълбото от нерви, свито в стомаха ѝ, тя разтреби материалите за рамкиране и внимателно прибра картата. — А ти защо си се разбързал така?

— Реших да отида на вечерята на фондацията.

Изражението ѝ се смекчи. Това обясняваше рязкото му държание.

Явно обаче той не желаше да разисква въпроса. Наклони назад глава и впи поглед в нея, докато тя доразтребваше ателието.

— Етан Конингер ми спомена, че полицията е идвала тук днес следобед.

— Не съм го видяла...

— Не е искал да се натрапва.

Тя профуча покрай Гарвин, продължавайки упорито да не му обръща внимание. Посещението на полицията я бе отрезвило. Грабна бродираната чанта иззад бюрото.

— Полицайте проявиха нищожен интерес към историята ми, а и не могат да предприемат нищо.

Гарвин излезе от ателието ѝ. Преструваше се на равнодушен, ала в погледа му пробягнаха сенките на здрача. Ани метна чантата на рамо.

— Нямам доказателства. Нито пък мога да им дам номер на кола. Честно казано, не бяха много убедени, че човекът, с когото съм говорила, е бил Денардо. Предполагам, че са получавали фалшиви тревоги от хора, които искат да привлекат вниманието върху себе си.

— Да не смятат, че това е трик, с който искаш да направиш реклама на галерията си?

— Не го казаха, но сякаш в главата им се въртеше подобна възможност.

— Каза ли им за Сара?

Тя кимна.

— Казаха, че ще уведомят детективите, отговорни за случая и че те вероятно ще искат да говорят с нея. Дотогава, аз трябва да внимавам и да не бъда много доверлива. Този, дето се представя за Вик Денардо може да е журналист или някой, хвърлил око на наградата, дори някой от частните детективи, наети от Джон Линууд.

— Какви са твоите предположения? — попита тихо Гарвин.

— Мисля, че най-простото обяснение е и вярното. Мъжът, който намекна, че е Вик Денардо всъщност е Вик Денардо.

Той я хвана за ръката.

— Ани...

— Нищо ми няма, Гарвин — каза тя, предугадила опасенията му. — Днес не беше страхотен ден, но го преживях.

Той я пусна, погледът му стана далечен и чужд. „Не иска да показва прекалена загриженост“, помисли си Ани.

— Трябва да тръгваме.

Тя отстъпи и го стрелна с очи. Дотук с разбирането кога Гарвин Макри се разпореждаше?

— Добре.

— Ани...

— Когато кажеш, съм готова. — Тонът ѝ бе леден. — Само трябва да взема верижката на Ото.

По смрачаващото се небе се бяха скупчили сиви облаци. Тя закопча мъхестото си яке и потрепери. Не беше обаче само заради студа. Бе преживяла дълъг и емоционален ден, а и отчужденото, съдържано поведение на Гарвин не е това, от което се нуждаеше.

Но от какво се нуждаеше тя?

Пропъди натрапчивия въпрос от съзнанието си.

Двама младежи на около двадесет години влязоха в ярко осветеното магазинче на Зуи, което бе отворено чак до осем, благодарение на помощничката. Скоро, много скоро и Ани щеше да наеме помощник и да държи галерията си отворена до късно. Все още опипваше почвата, учеше се.

Гарвин ѝ връчи верижката на Ото, но вместо да избърза към Юниън сбърчи вежди и каза:

— Изглеждаш уморена, Ани. — Тонът му бе поомекнал и тя се запита дали изобщо я бе забелязал, откакто бе дошъл в галерията, дали не е бил твърде зает със собствените си страхове и опасения. — Много работиш.

Тя сви рамене.

— Не ми пречи. Не познавам чак толкова много хора в Сан Франциско, с които да излизам, а и нямам много излишни пари, за да ходя по ресторанти и кина. Харесвам апартаента си, но не бих искала да прекарвам безкрайни часове там. А и когато остана сама за твърде дълго... — Тя въздъхна. — Ами, дългото работно време не ме притеснява.

— Когато си седиш вкъщи твърде дълго — каза той, като тръгна по пътеката заедно с нея, — е лесно да се поддадеш на мрачните мисли как всъщност едва се крепиш на ръба на пропастта.

Пропастта. Там тлееше скръбта по баба ѝ, по родния дом и Мейн, по живота, който някога бе имала. Там се спотайваше страхът за бъдещото. Ако паднеше в нея, можеше да полети стремително, опитвайки да се хване някъде, или пък да се остави да пада свободно и да приема всичко, което съдбата ѝ поднесе. Предвид собствения му горчив опит със загубата на близки хора, Гарвин би я разбрал. Би отгатнал дали тя преиграва или прикрива отчаяно страха си.

— Поне обичам работата си — продума Ани.

— Това е важно.

Завиха нагоре по Юниън, в петъчната вечер магазините и ресторантите бяха претъпкани и ярко осветени.

Щом стигнаха до колата на Гарвин, Ото скочи отзад без колебание. Ани се разсмя и с шеговит тон подхвърли:

— Мисля, че кожените ти седалки му допадат. Или пък вече сте се сприятелили.

Чак когато приближаваха към нейната улица на Ръшън Хил, Ани забеляза, че ръцете ѝ бяха леденостудени и леко трепереха, за което бе виновен Гарвин Макри.

Хвърли му бегъл поглед, докато той маневрираше по стръмната и живописна улица. Когато бе с него, тя започваше да усеща всеки сантиметър от тялото си, от неговото тяло. Кожата ѝ се наелектризираше, пламваше. Просто не можеше да диша спокойно.

— Между другото — каза тя, — и аз ще дойда довечера.

— Какво?

— Синтия Линууд се обади днес следобед, за да потвърди поканата, независимо от твоето решение.

— Ани... Не говориш сериозно, нали?

— Вече намислих какво да облека. Ще ме изчакаш само няколко минути. Ако не искаш, ще си поръчам такси.

Той не отговори. Всъщност беше бесен, помисли си, без да се притеснява. Проваляше му плановете и това не му допаднаше.

— Изборът си е мой — не отстъпваше тя.

— Ани, много добре знаеш — изсъска през зъби, — че Синтия Линууд подозира за познанството ти със Сара. Разбирам, че тя може да ти помогне...

— Не го правя заради нея...

— Ани, по дяволите...

Тя го погледна в сумрака.

— Правя го заради себе си.

Гарвин откри място за паркиране близо до кооперацията ѝ, дръпна ръчната спирачка и се отпусна назад, все още здраво стиснал волана.

— Хайде сега, не започвай да нервничаш — каза му Ани. — Няма да ме обесят я. Бих искала да науча нещо повече за Линууд, може би ще разбере Сара по-добре. — Преглътна и в крайна сметка изплю камъчето: — Може би ще разбере по-добре.

Той въздъхна тежко.

— Ани, Ани.

— Не съм луда.

— Знам, че не си. — Наведе се към нея и я погали по бузата. Сладостни тръпки преминаха по тялото ѝ. Погледът му бе пленяващ. — Ще отидем заедно.

Естествено, отказа да чака в колата, докато тя се преоблича. Не желаше да я изпусне от очи и я последва до апартамента ѝ. От горните етажи се чуваше музика и смях. Там прекарваха другите петък вечер.

Ани отключи вратата и побърза да влезе, след като веднъж осъзна уязвимостта си. Може би разумът няма нищо общо с решението да отиде на приема. Може би не искаше да е сама.

— Защо не разходиш Ото, докато се преоблека?

Той вдигна вежди и без предупреждение я хвана през кръста и я целуна дълго и страстно.

— Да не се заблуждаваш, че не знам какво си намислила — прошепна, докато я целуваше.

Обърна се и тръгна по тъмния коридор, следван от Ото. Замаяна, Ани хлопна вратата и като залиташе, се запъти към спалнята си.

Извади пуловера и полата, с които бе облечена на търга. Избирането на тоалети обикновено я отегчаваше, но все пак досега не бе присъствала на годишна вечеря на фондация, основана в памет на богата наследница, някогашна съпруга на мъжа, когото тя току-що бе изпратила навън с кучето си.

Отърси се от тази мисъл и се съсредоточи върху тоалета си. Сети се за дрехите, които бурята бе помела. Е, не че повечето от тях щяха да са подходящи за вечерен прием в Сан Франциско.

Коприненият шал и шикозните обеци освежаваха тоалета ѝ. Пробва да си направи прическа, но бързо се отказа и се задоволи само с едно добро сресване. Заради Вик Денардо, полицаите и Гарвин Макри тя изглеждаше малко бледа и се зае да коригира тена си, прибегвайки до помощта на козметиката.

— Великолепно — възхити се на себе си тя, когато свърши. Усмихна се в огледалото, без да обръща внимание на кълбото нерви, свито в стомаха ѝ. Ала това си оставаше нейна тайна, също както

внезапното хрумване, че трябва да грабне Ото и да хукне обратно към Мейн.

Излезе от банята, преди да открие в отражението си нещо друго, за което не желаше да мисли. Гарвин и Ото се бяха върнали.

— Всичките ми рокли „Армани“ бяха отнесени от морето — не принудено каза Ани. — Надявам се това да става.

— Да не се притесняваш, че не подхожда?

Тя се замисли за миг и след това му каза истината.

— Да.

— Хайде, стига. — Приблужи се към нея и докосна шала. — Подчертава синьото в очите ти.

— Не, почакай. — Усещаше вълнението му, страстта му и ѝ се прииска да разбере какво става между тях. — Размислих, Гарвин. Не е нужно да идвам. Няма начин хората да не ни свържат. Знам, че... ами, че малко изпуснахме нещата от контрол. — Пое си въздух и продължи: — Все пак семейство Линууд са ти роднини и ще те разбере, ако предпочиташ сам да се появиш пред тях.

— Те ми бяха роднини, Ани. А сега са хора, за които съм загрижен, нищо повече.

— При дадените обстоятелства обаче, не ми дължиш обяснение и мога да си остана тук.

Той я прегърна през кръста и я придърпа към себе си. Тя долавяше парфюма му, усещаше стегнатите мускули през меката и скъпа материя на костюма му.

— Би ли те притеснявало, ако хората правят догадки за отношенията ни? — попита той, заровил лице в косите ѝ.

На нея просто ѝ се искаше да се облегне на него, да потъне в прегръдките му.

— Не... ами...

— Би те притеснявало. — Той плъзна ръце нагоре по гръбнака ѝ, изправен като дъска, сякаш бе единствената ѝ защита срещу собствените ѝ желания. — Защо?

Прямотата му я хвърли в паника и за миг ѝ мина през ума, че той може да надникне право в душата ѝ. Той търпеливо чакаше.

— Не ме интересува мнението на другите. По-важно е какво си мисля. Не искам да те оставям с погрешни впечатления, Гарвин. Никога... ами, честно казано, никога не ме е бивало в кратките

авантюри. Нали знаеш, онези страст: връзки, секс и само секс? Нали ме разбираш? — каза тя най-сетне.

В очите му заиграха палави пламъчета.

— Донякъде.

Страните й пламнаха.

— Сигурно ти звуча превзето. Не че имам нещо против да скоча в леглото с теб. — За малко не се задави, като се чу какво приказва. — Искях да кажа на теория. Господи! Забрави, че го казах. Напълно съм объркана.

Веселяшкият пламък бе изчезнал от погледа му — прегърна я и я целуна по главата, а тя обви ръце около него. Облегна се на гърдите му. Струваше й се толкова силен, толкова прекрасен. Изкуши се да излее душата си, но се опасяваше, че само би оплескала нещата отново. Винаги бе смятала, че първо идва духовната връзка, с Гарвин обаче бе толкова трудно да не се поддадеш на физическото привличане. Чувствата й се пораждаха твърде бързо, смесени със страховете и желанията й, а онази настоятелна, прагматична част от нея, която предупреждаваше за приближаващо разочарование, й напомняше да посреща живота ден по ден. Той я заинтригуваше и пленяваше и я караше да гледа на себе си и на живота си по различен начин.

Гарвин Макри също така бе и човек, преследван от своите демони и, ако Ани не трябваше да се доверява на интереса му към нея, то не биваше и да го насърчава.

— Хайде да тръгваме — измънка тя, откопчи се от прегръдките му и с бърза крачка се запъти към вратата.

— Ани, има нещо, което трябва да ти кажа. — Тонът му я накара да се обърне. — Трябва да вземем Сара. Ще дойде на вечеря днес.

Втрещена, Ани замръзна.

— Това нейна идея ли беше?

— Не.

Ето го доказателството, че тя и Гарвин не бяха екип.

— Реших, че ако се покаже, Вик Денардо не би имал причина да те преследва. Видях се с нея днес сутринта и й дадох време да размисли. Следобеда се върнах и тя каза, че ще се приготви.

Ани изпъна нервно гръб, ефектът от прегръдката му все още й въздействаше по хиляди различни начини. Оправи се, и хвърли бърз

поглед наоколо. Животът ѝ! Не трябваше да забравя какъв щеше да бъде животът ѝ тук. Обърна се отново към Гарвин.

— Виж, ако...

— Ани, как смяташ би се почувствала Сара, ако нещо се случи с теб?

Тя се стегна.

— Нищо няма да ми се случи.

— И аз така мисля.

Тогава тя забеляза сянката на страх в очите му, само миг преди той да я прогони. Знаеше, че тя я бе видяла и това му хареса. Бързо мина покрай нея и се запъти към вратата. Ани се поколеба. „Не би се оставил отново да е толкова безпомощен“, помисли си тя.

— Гарвин...

— Трябва да тръгваме. — Извърна глава към нея, но погледът му се губеше в сенките. — Сара чака.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сара Линууд бе облечена за годишната вечеря на фондацията „Хели Линууд“ с широка рокля на червени цветя, червено кадифено сако и с белите си кецове. Гарвин я огледа, докато се спускаха надолу по хълма. Поне чорапите ѝ бяха еднакви. Ани, която бе настояла да седне отзад, се бе опитала да му каже, че Сара не разиграва драматичната роля на бунтарка, нито пък пренебрегва приетите норми, а просто бе променила стила си. Ала Гарвин не ѝ вярваше.

— Преди шест или седем години би отишла в черно и с перли на подобно събиране — каза ѝ той.

Сара го изгледа студено.

— Откъде знаеш, може пак да започна да се обличам така. Не бъркай избора ми на облекло с протест, Гарвин, защото не е.

— А тогава какво е?

— Вече не обичам да мисля за дрехи, така ми е по-удобно. Не ми пречи, ако другите го правят. Двамата с Ани, например, изглеждате прекрасно тази вечер.

Гарвин се усмихна и погледна в огледалото за задно виждане. Би се съгласил, че Ани изглежда чудесно, но като взе предвид раздражителното ѝ кисело настроение, реши, че би било по-разумно да си замълчи.

— Не си спомням някой друг да ме е наричал прекрасен.

— Не съм ти казала, че си прекрасен — поправи го Сара. — Казах, че изглеждаш прекрасно. Характерът ти, например, никак не е прекрасен. Никога не е бил. Разбрах го от самото начало, Гарвин Макри. Макар че, признавам, честността и смелостта не са ти чужди!

Гарвин ѝ се ухили.

След няколко минути той спря пред малкия елегантен хотел на Ноб Хил, който Синтия бе избрала за приема. Времето бе станало ветровито и пръскаше, нямаше никакви изгледи за подобрене. Гарвин реши, че шалът на Ани няма да е достатъчен, за да я стопли. Когато тя

слезе от колата, не даваше вид, че ѝ е студено. Очевидно зимата в Сан Франциско никак не я плашеше.

Излезе от колата откъм неговата страна, без да го погледне. Той се наведе към нея и усети свежия аромат на сапуна или парфюма, който тя използваше.

— На разстояние ли ме държиш, Ани?

Тя му хвърли бегъл поглед.

— Не бих си направила труда дори да го помисля.

Той се засмя и връчи ключовете на пиколото, а Ани мина от другата страна и помогна на Сара да слезе от колата. Въпреки предстоящата среща, Сара изглеждаше спокойна, сякаш бе постигнала мир със себе си. Бе сресала прошарената си коса, уви, без ефект — тънки кичури непрекъснато влизаха в очите ѝ. На яркото външно осветление безцветното ѝ, без капчица грим лице, издаваше преживяните през миналите години трудности, пораженията, причинени от самотата, скръбта и болестите. Въпреки това Гарвин не можеше да се отърси от усещането, че досега не бе срещал някой, който да изглежда толкова свободен, колкото бе Сара Линууд в този миг.

Ани, от друга страна, изглеждаше елегантна, красива, но здравата сащисана. Бе си навлякла достатъчно неприятности, ала бе решена да участва в играта докрай. Такава си беше — инат, помисли си Гарвин и ги пресрещна на входа на хотела. Портиерът отвори вратата. Първа влезе Сара, с мъчителната си бавна походка.

Когато се озоваха в луксозното фоайе, тя нямаше вид на човек, който се чувства не на място. Обърна се към Гарвин:

— Брат ми е добре със здравето, нали? Не бих искала да получи инфаркт или да му стане нещо друго, щом ме види.

— Доколкото знам, е в отлична форма — отвърна Макри.

— Предполагам, че жена му ще бъде тук. Спомням си, че бе доста очарователна. Знаех си, че е хвърлила око на Джон. Сигурна съм, че си го пази. Продажбата на къщата беше нейна идея.

— Тя бе символ на миналото...

Сара изведнъж се спря и вдигна поглед към него.

— Можеш да се опитваш да заличиш миналото, Гарвин, но никога няма да успееш. Брат ми си има минало.

Дори и куцайки, тя успя да мине напред. Огледа се наоколо, като попиваше всеки сантиметър от великолепното фоайе, сякаш досега не бе виждала такъв лукс. И все пак бе прекарала през по-голямата част от живота си в едно от най-богатите имения в Сан Франциско. Гарвин реши да не си губи времето в опити да проумее що за птица е Сара Линууд.

Ани застана до него, беше напрегната и очевидно се чувстваше неловко. Той докосна ръката ѝ.

— Все още можеш да размислиш и да се откажеш.

— Ще го направя, ако Сара пожелае. Има известно право.

— Право ли? Значи смяташ, че насила съм я накарал да дойде?

— Така е.

— Имаше избор.

Погледът на Ани бе убийствено леден, сива сянка премина през теменужените ѝ очи.

— Не е вярно.

Преди Гарвин да успее да отговори, Сара забави крачка и ги изгледа подозрително. Сетне въздъхна и сопнато рече:

— Ако вие двамата се карате заради мен, моля ви престанете. През изминалата седмица бяхте единствената ми утеха. По-лесно ми е да понеса угризенията като знам, че съм ви събрала. Така че, моля ви! — Беглата ѝ усмивка смекчи думите ѝ. — Хайде.

Ани, обаче, си знаеше своето.

— Сара, ако не желаш да го правиш, ще те закарам до вкъщи. Ще поръчаме такси.

Гарвин едва се въздържа да не се намеси. Забеляза, че Ани отбягваше погледа му.

— Искам да видя брат си — тихо рече художничката. Опря се на бастуна си и вдигна поглед към Гарвин, в който се четеше известна неохота, но нямаше и следа от страх.

— Хайде.

Заобиколиха главното стълбище и взеха асансьора до малката, частна зала на втория етаж. Бяха закъснели, по коридора се чуваше смях и дрънченето на чаши. Докато Сара бавно напредваше, Гарвин изведнъж почувства неочаквано желание да я пази. Каквито и следи от съмнения да имаше той спрямо нея и това, което знаеше за смъртта на баща си и на племенницата си, тя не беше добре, може би малко

нестабилна психически и бе съвсем вероятно да тръгне право към устата на лъва. Тя обаче не показваше никакви признаци на притеснение и бавно напредваше с бастуна си. Ани също умело прикриваше безпокойството си. На Гарвин му се прииска да защити и нея, нищо че тя би се ядосала, ако го разбере. В нейните очи той бе деспотичният негодник, а тя — независимата горда жена. Едва ли би искала да разбере, че той нямаше нищо против да изцапа ръцете си с кръв заради нея.

Когато стигнаха до залата, Ани се спря пред отворените врати. Гарвин я изгледа внимателно, но тя непоколебимо поклати глава.

— Не — двамата със Сара влизайте. Аз ще изчакам докато духовете се успокоят. Семейство Линууд не са ми роднини.

Не бяха и негови. Ала сега не бе моментът да спори, обяснява или да се опитва най-сетне да я накара да разбере, че това е само минало.

— Сигурна ли си? — попита.

Тя кимна.

— Няма да се бавим. Джон или ще ни изхвърли и двамата, или ще ни покани всички на вечеря. Каквото и да стане, хората ще разберат, че Сара Линууд се е завърнала. — Обърна се към Сара, която безмълвно бе вперила поглед в залата. — Готова ли си?

Частица от предишното ѝ достойнство се възвърна и тя вирна брадичка, кичури червена прошарена коса паднаха пред очите ѝ.

— Да.

Бляскави полилеи обливаха в мека светлина залата, където се бяха събрали петдесетината души. Там бяха приятели на семейство Линууд, богати жители от Залива, управителният съвет на фондацията, братът и зълвата на Сара и всички близки роднини, които бе изоставила.

Влизането им бе последвано от втрещено мълчание. Гарвин хвана Сара за лакътя в случай, че залитне, ала тя бе олицетворение на спокойствието. Държеше главата си изправена и се опираше на бастуна, облечена в размъкнатата си рокля и яркочервено яке. Драмата сигурно ѝ допаднаше, помисли си Гарвин без капка цинизъм, което го учуди. Като се имаше предвид какъв живот бе водила в продължение на толкова много време, заслужаваше вниманието.

Освен, ако не бе изиграла пряка роля в смъртта на баща си и на племенницата си.

Гарвин бързо се отърси от тази мисъл и чу едно изумено „Сара“. Видя усмивката ѝ, изглеждаше радостна, облекчена, дори щастлива.

— Здравей, Джон — каза тя с ясен и твърд глас.

Брат ѝ излезе измежду скупчените гости, келнери и изящно подредените маси.

— Сара, мили боже! — Гласът му секна. Приблужи се към нея, залитайки, а елегантният му костюм бе в пълен контраст със странното облекло на по-малката му сестра. И да беше забелязал — а Гарвин беше сигурен, че е така, — бе прекалено възпитан, за да го спомене пред гостите си. — Влизайте, влизайте. Добре дошли. Господи, Сара, добре дошла у дома!

— Благодаря ти, Джон. — Гласът ѝ пресипна, но тя бързо се изкашля и се усмихна. — Хубаво е човек да се завърне.

Гарвин отстъпи назад, останалите гости, явно в неведение какво друго да сторят, бързо се върнаха към разговорите и питиетата си, като хвърляха скришни, любопитни погледи към неочакваната посетителка. Сара Линууд се набиваше на очи. Дори и да се бе облякла в черно и с перли, пак щеше да привлече вниманието, макар и само защото е една Линууд, която преди пет години бе напуснала Сан Франциско в немилост. Брат ѝ не се приближи много, като че го бе страх да не би тя да се е побъркала през изминалите години.

Изумление и неловкост бяха изпълнили бляскавата зала, но от собствен опит със семейство Линууд, Гарвин знаеше, че няма да се стигне до истерия. Като се имаше предвид, къде се намират, Джон щеше да потисне импулса си да вдигне скандал на Сара, да се разкрещи, разбеснее или да ѝ зададе въпроса какво, по дяволите, бе направила преди пет години.

Като се увери, че за момента всичко беше спокойно, Гарвин се върна в коридора. Ани не бе помръднала от мястото си. Той я хвана за ръката и забеляза, че тя бе ледена.

— Няма жертви — шеговито подхвърли.

— На теб да не ти е забавно? — сръза го тя и се намръщи.

— Защо, дявол да го вземе, трябва да ми е забавно? — Тя приведе глава.

— Съжалявам. Май се дразня от това, че трябваше да те послушам и да си остана вкъщи.

Измъкна ръката си от неговата и я прокара през косата си, а на приглушеното осветление очите ѝ изглеждаха по-сиви. Изглежда, бе завладяна от нова вълна колебание. Гарвин осъзна, че приемът на семейство Линууд, бе нещо съвсем чуждо за света, в който живееше Ани Пейн. Но нали и Сан Франциско ѝ бе чужд.

— Смяташ ли, че Сара ще иска да остане за вечеря — попита тя.

— Нека го кажа така — това, което видях дотук ми подсказва, че няма намерение да си тръгва.

Ани кимна и сви устни. Гарвин усещаше колко е напрегната, но не можеше да стори нищо. Погледна в залата, където Джон се бе надвесил над Сара и посочваше към гостите и отчаяно се опитваше да свикне с присъствието на сестра си в червено кадифено яке и кецове. Синтия се бе присъединила към тях: стоеше до съпруга си, бледа и разтревожена. Синтия Линууд не беше жена, която обичаше изненади, отбеляза наум Гарвин. А каква по-голяма изненада от посещението на Сара.

Тъкмо щеше да подкани Ани да влязат, когато Етан Конингер излезе в коридора с чаша в ръка.

— За бога, Гарвин — измърмори той под носа си. — Щеше да е хубаво поне да предупредиш. Откъде, по дяволите, измъкна Сара?

— Не съм я измъквал. Тя реши да се прибере. — Това си бе самата истина, макар и без подробностите.

Етан повдигна вежди. Погледна към Ани, а след това обратно към Гарвин и отпи глътка от коктейла.

— Предполагам, че Ани сигурно е знаела за нея през цялото време?

Изражението на Ани показваше, че несъмнено би се справила с въпросите на Етан Конингер. Или на когото и да било. Макар да не се доверяваше на Гарвин, да бе раздражена и, според него, вбесена от слабостта си да се озовава в прегръдките му, тя все още бе запазила забележително присъствие на духа. Дори съумя да се усмихне любезно.

— Не знам какво имате предвид с това „през цялото време“. Запознах се със Сара преди няколко седмици. — Етан се канеше да

продължава с въпросите, но Ани добави не много мило: — Опасявам се, че за всичко останало ще трябва да попитате нея.

Това бе единственият отговор, който Етан щеше да изкопчи от Ани и той, изглежда, че разбра. Не бе враждебно настроен, помисли си Гарвин, а по-скоро толкова любопитен и недоверчив, колкото и останалите.

— Не исках да бъда груб, но... Господи, та тя има вид на просякиня.

Гарвин сви рамене.

— Определено се е променила. — Етан сниши глас и доби сериозно изражение. — Ами Вик Денардо?

— Казва, че не го е виждала, откакто е напуснала Сан Франциско.

— Вярваш ли й?

— Не знам — призна си Гарвин.

— В момента мисля, че...

— Предполагам, че сега всичко ще излезе наяве. Господи! Почакай само клюката да плъзне. Светските хроникьори ще се развихрят. Е, трябва да се връщам обратно и да заема мястото си на отговорния финансист. — Тупна Гарвин по рамото и се ухили. — А пък аз си мислех, че това ще е една от поредните скучни благотворителни вечери.

Когато Етан изчезна в залата, Ани леко докосна ръката на Гарвин. Той забеляза, че погледът ѝ се бе смекчил.

— Обвинявам те в разни неща — каза тя, — а ти дори искаше да не идваш тази вечер. Фондацията... жена ти...

— Обвиненията ти са оправдани, Ани.

— Да съм казвала, че не са? — Погледна към залата и изправи рамене. — Е, време е да сложим край на историята.

Ани Пейн — жена, решена да стори това, което трябва. Гарвин я последва в залата, където гостите полагаха неимоверни усилия да се държат непринудено. Той обаче таеше илюзии, че присъствието на Сара не им бе повлияло, как иначе? Тя бе седнала на една от кръглите маси и се набиваше на очи като ваза с евтини, ярки изкуствени цветя. Тя се наслаждаваше на всеки миг.

С крайчеца на окото си, Гарвин видя, че Синтия Линууд ги забеляза, остави мъжа си и зълва си и с ядна походка тръгна към тях.

Бе стиснала малките си ръце в юмруци, сякаш за да не се разпадне съвсем. Без да обръща капка внимание на Гарвин, тя обърна поглед изцяло към Ани.

— Така значи. Сега разбирам, че скептиците бяха прави. — Тонът ѝ бе остър, но поне не повиши глас. — Не си имала парите, нужни за картината, която купи миналата събота. Сара те е финансирала.

Ани запази самообладание, в изражението ѝ не се долавяше нито самодоволство, нито обида.

— Със Сара имахме уговорка. Не можех сама да я наруша.

— И затова остави всички да си мислят това, което искат. — Без да дочака отговор, Синтия се обърна към Гарвин: — Можеше да ни предупредиш, Гарвин. Джон... шокът... — Преглътна гнева си. — Той тъкмо се опитваше да започне нов живот... — В очите ѝ напиреха сълзи, реши да не се обяснява повече и ги отряза: — Извинете ме. Трябва да поздравя няколко души.

Гарвин се опита да я спре, но тя не му обърна внимание. Ани грабна чаша шампанско от таблата на един келнер.

— Предполагам, че си го заслужаваме — каза тя. — Ще отидем ли да проверим как се справя Сара?

— Приемаш нещата спокойно.

Тя сви рамене.

— Ако бях на мястото на Синтия Линууд, вероятно щях да цапардосам някой от нас двамата. Може би и двамата.

— Ще имам това предвид следващия път, когато те ядосам — закачливо подхвърли Гарвин.

Ани отпи бърза глътка от шампанското и го остави сам. Гарвин усещаше, че колкото ѝ да го бе очаквала, пререканието със Синтия Линууд я бе накарало да се чувства неудобно. Ани Пейн, обаче, бе жена, която не се отказва лесно. И не само от инат, а от решителност и немалка доза кураж.

Последва я до масата, където се бе настанила Сара Линууд, подпряла брадичка на бастуна си, докато слушаше брат си.

— При кои доктори си ходила? — тъкмо я питаше Джон.

Сара махна с ръка.

— Няма значение.

— Напротив, има. Един бог знае какво може да е засегнала тази болест.

Като вкуса ѝ към обличане, сякаш намекуваше той. Все още бе блед от изненадата да види сестра си след пет години, особено в този вид. Сара не се бе завърнала като блудния син, примирена и разкаяна. Бе се появила отново на сцената като отшелник и ексцентричка, жена, която никой дори собственият ѝ брат — не би свързал с някогашната Сара, изоставила семейството си наред най-тежката му криза.

Тя мерна Ани и ѝ направи знак да се приближи.

— Ето те и теб, скъпа. Джон, вече познаваш Ани Пейн, нали? Притежава очарователна малка галерия на Юниън Стрийт. Опасявам се, че я забърках в нашата семейна буря, без нейно знание.

— Да, познавам Ани. — Доброто му възпитание се прояви. Джон съумя да ѝ се усмихне леко. — Приятно ми е да ви видим отново.

Тя кимна.

— На мен също.

— Нещата ще се изяснят рано или късно. — Той погледна към Гарвин и част от любезността му се изпари. — Нали така, Гарвин?

— Сигурно — каза той.

Сара отмести поглед от брат си към Гарвин.

— Разправях на Джон, че по-голямата част от изминалите пет години прекарах в пустинята на югозапад. Откак се върнах в Сан Франциско, изпитвам непрекъснати болки. — Продължи да бърбори непринудено, но Гарвин не се и съмняваше, че усеща напрежението, което витаеше наоколо. — Естествено, тук е толкова влажно по това време на годината. А преди дъжда изобщо не ми правеше впечатление.

Брат ѝ си пое въздух.

— Сара...

— Казах ли ти, че онзи ден минах покрай къщата? Усещането бе толкова странно. Не мога да повярвам, че си намерил купувач толкова бързо, като се има предвид печалната ѝ история.

Джон сведе очи, явно притеснен от непринуденото споменаване на трагедията, разиграла се в семейната обител. Ани използва момента, за да изчезне в тълпата с чашата шампанско. Отривистата походка и бързата крачка говореха, че нито желаше, нито очакваше Гарвин да я последва. Той обаче тръгна след нея.

— Ани, добре ли си? — каза, когато я застигна.

Тя рязко се обърна към него, с коса, блестяща на светлината, и с поглед, в който ледът бе отстъпил на пламъците.

— Добре съм. Ала не проумявам поведението на всички тези хора. Нима никой не иска да узнае какво, дявол да го вземе, е правила Сара през изминалите пет години — дали е избягала с Вик Денардо и защо не може да си позволи една прилична рокля? Защо се е появила на годишната вечеря на фондацията, създадена в памет на племенницата ѝ. — Отпи от шампанското с треперещи ръце. — Ти обаче затова избра тази вечер, нали? Защото си знаел, че няма да ѝ се нахвърлят.

— Това е една от причините — внимателно каза той.

— Аз също. — Отпи още шампанско, този път по-бавно. — И мен искаше да предпазиш. Знаел си, че хората ще сдържат чувствата си на публично място. Чувствата, обаче, са доста силни, нали? Дори осезаеми. Синтия неистово копнееше да ни откъсне главите за това, че скроихме такъв номер на нея и на мъжа ѝ. Но и тя се сдържа.

Гарвин силно желяеше да я успокои, да я накара да се усмихне.

— Толкова ли е лошо, че искам да те предпазя?

— Искам да си ходя — неочаквано каза тя. Очите ѝ се насълзиха. — Не ми е тук мястото.

— Ани...

— Да остана за вечерята... — Потрепери. — Просто не мога.

— Ани, до полунощ всички в Сан Франциско ще знаят, че Сара Линууд се е завърнала. Ще го кажат по вечерните новини. Вик Денардо ще го чуе и ще разбере, че ти вече не му трябваш. Ще те остави на мира. Трябва да преживеем тази вечер.

Тя бързо настигна един келнер, остави чашата си на таблата му и се върна при него, с изправени рамене.

— Не мога да остана, Гарвин. Моля те, разбери ме.

Той кимна бързо, но със свит стомах. Бе я предупредил да не идва, но сега не бе моментът да ѝ го натяква.

— Добре.

— Ще си поръчам такси.

— Мога да те закарам.

Тя поклати глава и като уви шала около раменете си, си проправи път през тълпата. Гарвин се поколеба, изруга и хукна след нея.

— Ани, чакай. Няма да ми отнеме кой знае колко време да те закарам до вас.

Без да забавя ход, тя го сдържа:

— Не е нужно, Гарвин. Наистина. — Тонът ѝ бе делови, на независимата жена от Нова Англия. — Ще се оправя. Хайде, върни се при тях и ги гледай как зяпат Сара и се чудят дали не се е побъркала през изминалите пет години.

Бяха излезли в коридора, далеч от шума и любопитните погледи. Гарвин долавяше противоречивите чувства, които бушуваха в душата ѝ.

— Ани, повечето от присъстващите познават Сара от години. Бързо ще се отърсят от първоначалната си изненада, да видят Сара в червено кадифе. Не бих принудил Сара да се срещне с Джон и Синтия насаме. Щеше да бъде прекалено жестоко. А пък по този начин... — Млъкна и погледна към залата. — Честно казано, мисля, че част от нея умира от щастие, че е в центъра на вниманието.

— Още една причина, за да си тръгна — настояваше Ани, пренебрегвайки думите му.

Светлината се отразяваше в очите ѝ и подчертаваше мъката в тях, страстта на жената, решена да продължи с играта си, каквото и да станеше. Дори и да се влюбеше в неподходящия мъж. Страните ѝ вече не бяха толкова бледи, а устните ѝ — устните ѝ го опияняваха и подканваха. Не можеше да откъсне поглед от нея.

Оправи наметката и шала ѝ, които бяха оплетени и я правеха още по-привлекателна и сексапилна. Повдигна брадичката ѝ с пръст и прошепна:

— Ако нямаше да усложня една вече объркана вечер, още сега щях да те целуна, без да ми пука кой ще ни види.

— А пък аз вероятно щях да ти позволяя.

— Наистина ли?

Тя се засмя, все още запазила самообладание, въпреки предизвикателството.

— Доста си нахален, Гарвин Макри.

Етан Конингер закара Ани до дома ѝ. Бе го видяла да пуши отвън и в първия момент му бе отказала, но той бе настоявал, заявявайки, че Ръшън Хил не е далеч. Можел да се върне навреме за вечерята, ако пожелаел. Развеселена, тя се бе съгласила. Бе трудно да устои на

шеговитото му, непринудено поведение, което бе добре дошло след напрегнатата вечер. Караше скъпа спортна кола и маневрираше по стръмните улици с пъргавостта на човек, израсъл там.

— В града ли живеете? — попита тя.

Той кимна.

— Имам апартамент на кея. Обмислям идеята да се преместя извън града. Но моментът трябва да е подходящ. Може би, когато създам семейство.

— Има толкова прекрасни места за живеене в района на Залива — каза Ани. — Аз обаче предпочитам Сан Франциско.

— Смятате ли, че Сара ще остане?

— Не знам. Не я познавам толкова добре.

— Имахте ли представа коя е тя, когато купихте картината за нея?

— Никаква.

Етан ѝ се усмихна.

— Сигурно сте била страшно изненадана, когато сте разбрали. Не ви завиждам, Ани. Гарвин... ами той първи е направил връзката между вас двете със Сара, нали?

— Явно. Но това е логично. Жена му...

— Да — каза Етан и зави по улицата ѝ. — Иска убиецът на Хели да си получи заслуженото.

— Вие добре ли я познавахте? — тихо попита Ани.

— Хели ли? Не знам. Винаги съм смятал, че я познавам добре. — Като че ли умишлено избягваше сериозния отговор. Ани подозираше, че той не обича да товари мозъка си с проблеми, по-сериозни от промените на борсата. Явно предпочиташе да гледа на живота от веселата страна. — Но дявол да го вземе, мислех си, че познавам добре и Сара. Бе образована, с благ характер, не причиняваше болка никому. След това се захвана с хазарт и с някаква отрепка, от търговската флота. И ето, вижте я сега.

Ани се изкуши да му каже за творбите на Сара, но се въздържа. Все пак най-добре Сара Линууд сама да го сподели.

— Мога само да кажа, че е изключителна жена.

Той я погледна състрадателно.

— Намирате се между чука и наковалнята, нали? Сара и Гарвин и накрая плащате прекалено висока цена. — Прав ли съм дотук?

— Господин Конингер...

— Наричай ме Етан. Значи Гарвин се е надявал, че Сара ще го отведе до Вик Денардо.

— Но се е излъгал — каза Ани, мигом съжалявайки, че е развързала езика си.

— Да, защото всъщност ти си ключът към Денардо.

Тя преглътна и остави репликата му без отговор. Не биваше да подценява Етан Конингер. Работеше за семейство Линууд отдавна и несъмнено бе проникателен човек. Той спря до бордюра пред една помпа за вода близо до кооперацията ѝ. Поведението му все още бе непринудено, дори успокояващо. Трескавото напрежение, присъщо на Гарвин, бе съвсем чуждо на Етан Конингер.

— Вик Денардо също е разбрал, че можеш да го заведеш при Сара. Кое то пък означава, че сигурно има сметки за разчистване с нея. Питам се как ли ще го стори?

— Етан...

Той я погледна в мрака, моторът на колата приглушено боботеше.

— Притеснявам те. Съжалявам. Просто размишлявам на глас. Господи, та аз самият ненавиждам подобни мисли. И през ум не ми е минавало, че ще бъда толкова близко до убийство. Е, стига, искаш ли да те изпратя до апартамента ти?

Тя поклати глава.

— Благодаря, че ме докара.

— Интересна жена си ти, Ани Пейн. Разбирам защо Гарвин си пада по теб.

— Не си...

— О, и още как. — Закачлива усмивка заигра по лицето му. — Лека нощ.

Тя отново му благодари и слезе от колата, чувствайки се неловко. Обливаха я горещи вълни, страните ѝ пламтяха. Дали това, което ставаше между нея и Гарвин, бе явно за всички? Или пък Етан Конингер бе по-проникателен? Тя се сети, че двамата с Гарвин бяха приятели. Може би и затова той знаеше повече.

А как ѝ се искаше самата тя да проумее какво става между нея и Гарвин Макри. Определено връзката им бе надхвърлила границата на обикновено привличане, поне за нея. Но докъде се простираше?

Бе стигнала до средата на пътеката към апартамента си, когато се почувства леко гузна, че бе изоставила него и Сара. Сякаш ги бе измамила. Но си бе тръгнала заради себе си. Бе се чувствала излишна, като натрапница. Не ѝ бе мястото на подобни семейни сбирки.

Изведнъж нещо привлече погледа ѝ. Не бе съвсем сигурна какво бе то, само знаеше, че е нещо необичайно.

Светлина.

Светеше там, където не трябваше. Тя забави ход. Не бе забравила лампата в бързината да се облече? Спря се, усетила бясното препускане на пулса си, още докато казваше да не драматизира и да не избързва със заключенията.

Прозорецът на спалнята ѝ. Оттам беше. Сигурно бе оставила горната лампа да свети. Успокоена, тя изрови ключовете и отвори вратата.

В момента, в който прекрачи прага, разбра, че нещо не е наред. Сърцето ѝ започна да бие лудо. Стисна ключовете в едната си ръка и застана на място, без да смее да диша. Обходи стаята с поглед от място. Нищо не бе разбутано. И пак нещо не бе наред.

Ветрец. Усещаше лек, хладен ветрец откъм спалнята. Не бе отваряла прозорците, преди да излезе. Сигурна бе, че не е. Можеше да повярва за лампата, но не и за отворения прозорец.

Ото. Усети как я жегва страх. Къде беше Ото?

Повика го с глас, пресипнал от напрежение и страх.

Нямаше отговор.

— О, не — прошепна тя. — Не.

Устата ѝ пресъхна, сърцето ѝ щеше да се пръсне, а в ума ѝ минаха хиляди ужасяващи мисли и картини. Не, само не и Ото.

Изведнъж се отърси от вцепенението и изтича в спалнята.

Ото лежеше неподвижен, проснат в единия край на леглото ѝ. Тя се хвърли към него и падна на колене, едвам сдържайки сълзите си.

Кръв. Бе размазана по бежовия килим и бе засъхнала на тъмната козина на челото и лявото му ухо. Ани изстена и се опита да овладее паниката си.

— Ото, миличък, аз съм.

Сложи ръка на корема му и го усети, че диша. Той изръмжа тихичко и отвори очи, след което отново бързо ги затвори. Като сдържаше сълзите и паниката, Ани се приведе над него, за да разгледа

раната. Бе ударен силно по главата. Възможно бе да е съборил нещо върху себе си, нали?

През прозореца нахлу студен вятър. Тя погледна нагоре и видя, че той бе отворен, мрежата бе избутана, а стъклото — счупено.

Не, помисли си тя. Нищо не бе събарял. Някой се бе вмъкнал в апартамента ѝ и бе подредил Ото, вероятно е бил подготвен за него.

— Господи — тя си пое въздух, цялата разтреперана.

Скочи бързо на крака, като продължи да шепти успокоителни думи на Ото, потискайки паниката в гласа си. Той щеше да я усети. Като се имаше предвид колко е чувствителен, щеше да разбере тревогата ѝ. Втурна се в кухнята, взе лед и студена, мокра кърпа. Носеше се като в унес, не виждаше къде стъпва. Страхът и гневът здраво бяха вкопчили лапите си в нея. Когато обаче отново коленичи до кучето си, разбра, че няма да се справи сама. Налагаше се спешно да се обади на ветеринарен лекар. Ледът нямаше да помогне.

Като придържаше кърпата и леда към разцепеното чело на Ото, грабна безжичния телефон, който беше на пода до леглото ѝ. Намери номера на хотела, където се провеждаше вечерята на фондация „Хели Линууд“, набра и поиска от рецепцията да извикат Гарвин, като през цялото време опитваше да се овладее.

Ала щом чу гласа му, избухна в сълзи.

— Ани, какво има? Ани?

Ледът се разтопи по тъмната, окървавена козина на Ото. Той все още не помръдваше.

— Някой е нахлул в апартамента ми... Ото... — Тя си пое въздух. — Има нужда от ветеринар. Не мога да го пренеса сама...

— Тръгвам.

— Но Сара...

Той вече бе затворил.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гарвин остави Сара да избира: или да остане и да се прибира сама, или да дойде с него. Не ѝ обясни подробностите, нито пък ѝ остави време да размисли. Тя реши да тръгне с него. Гарвин каза на семейство Линууд, че Сара е изморена и се налага да си тръгнат. Никой не му се противопостави. Джон сякаш си отдъхна, че сестра му напуска приема толкова рано и само промърмори едно любезно сконфузено довиждане. Синтия бе дори по-пестелива на любезности и те успяха набързо да се измъкнат.

Сара не попита каква е причината, докато не потеглиха към Ръшън Хил. Гарвин ѝ обясни накратко, а тя сви устни и пое въздух, докато осмисляше чутото.

— Смяташ ли, че е дело на Вик?

Гарвин не отговори. От тона ѝ му стана ясно, че това бе ненужно. Кой друг би могъл да нахлуе в апартамента на Ани, освен Вик Денардо? Той си бе признал, че я държи под око.

Какво обаче бе очаквал да открие в апартамента на Ани? Някакви упътвания? Или пък самата Ани?

Гарвин реши да не си блъска главата над хилядите възможности, въпроси и опасения. Сега най-важното бе да помогне на Ани. Останалото щеше да почака.

Щом стигнаха до Ръшън Хил, той паркира набързо пред кооперацията и остави Сара в колата с включен двигател.

Ани, изглежда, го бе чула и го посрещна на вратата мрачно бледа.

— Обадох се на един ветеринар на Девето Авеню. Чака ни — каза тя, като го заведе до спалнята.

Проснат на пода в полусъзнание, Ото изглеждаше още по-огромен. Успя да изръмжи на Гарвин.

— Не се притеснявай, няма сили да хапе. — Ани коленичи до главата на голямото куче и го погали по корема. — Ако можеш да ми помогнеш да го вдигна...

Гарвин вече бе приклепнал и леко и внимателно се опитваше да провере ръце под корема на Ото, където козината му бе гореща и влажна от кръвта. Огромното куче изръмжа приглушено, Гарвин го вдигна и изпъшка под тежестта на петдесеткилограмовия ранен и сприхав ротвайлер.

— Може да е добър, ама никак не е лек.

— Не тежи повече от мен.

— Би ми било по-забавно да нося теб — отбеляза Гарвин. — Обади ли се на полицията?

Тя поклати глава.

— Първо трябва да се погрижа за Ото.

Отвори му вратите и го поведе по пътеката край кооперацията. Гарвин усети как елегантният му костюм попива кръвта на раненото животно.

Щом стигнаха до колата, завариха Сара да се върти нервно на предната седалка. Ани се качи първа отзад, а след това помогна да сложат Ото на седалката до нея с глава, положена в скута ѝ. На яркото улично осветление Гарвин забеляза колко бе бледа, забеляза и сълзите по страните ѝ, които сякаш не се осмеляваха да потекат до брадичката, преди страхът напълно да я завладее.

— Ани... — Как да я успокоя? Не знаеше дали Ото ще оживее. — Девето Авеню. Мисля, че знам къде се намира.

Очите ѝ се разшириха от уплаха.

— Той не бива да умре, Гарвин. Не биваше да...

— Недей, Ани — нежно каза той. — Самообвиненията няма да ти помогнат.

Гарвин караше бързо и щом стигнаха кабинета на ветеринаря, понесе Ото на ръце. Цялото му тяло се скова от болка под тежестта на животно.

Ветеринарката, силна жена на около четиридесет, го накара да занесе Ото в стаята за прегледи.

Гарвин ги остави сами и се върна при Сара.

— Ще те закарам вкъщи — каза. — Вероятно ще знаят повече, когато дойда да ги прибера.

Тя обърна пронизателния си поглед към него, готова приеме истината.

— Има ли надежда? — тихо попита. Стиснал зъби, той включи на задна скорост.

— Ото е голямо куче. Предполагам, че може да понесе силен удар по главата.

Когато пристигнаха, Гарвин настоя да огледа къщата, преди да пусне Сара да влезе. Без да се противи, тя мълчаливо му връчи ключовете и остана в колата. Лекото ръмене се бе превърнало в кротък дъжд.

Къщата на Сара изглеждаше призрачна в мрака, а морето от светлини, което се простираше в подножието на хълма не помагаше кой знае колко. Нито пък десетките платна, разпръснати из стаята. Те непрекъснато привличаха погледа и му натрапваха въпроси, които не желаше да задава. Гарвин щателно провери спалнята, банята, ъглите, ала всичко си беше на мястото, непокътнато.

Наложи се да помогне на Сара да слезе от колата. Въпреки болните стави, тя притежаваше сила, която го изумяваше. Преживяванията в тази наситена с емоции вечер бяха си казали думата. Сара едва пристъпваше, болката бе изписана на пребледнялото ѝ лице и капчици пот избиха на горната ѝ устна. Щом влезе, тя се строполи на плетения стол с басмените възглавници.

— Мога да остана малко, ако искаш — каза Гарвин.

Тя поклати глава.

— Ще се оправя.

— Ако ти трябва...

— Няма. — Беше ѝ трудно да го погледне в очите. — Кажи на Ани, че съжалявам.

— Не си виновна за случилото се тази вечер.

Тя затвори очи и се облегна на възглавниците.

— Просто ѝ го кажи.

Разбрал, че иска да остане сама всъщност, направо му бе дала знак да си тръгва — Гарвин кимна и излезе.

Ани го чакаше пред клиниката. Качи се на предната седалка още преди колата да бе спряла съвсем.

— Трябва да се оправи — каза тя, свела поглед към скута си. — Защиha го и му биха инжекция. Ще остане там през нощта, а може би и за повече време. — Млъкна, сви устни. — Имал е късмет.

Гарвин докосна ръката ѝ.

— Ани. Погледни ме.

Изминаха няколко секунди, дълги като вечност, и когато той отказа да отмести ръката си или да тръгне към Ръшън Хил, Ани се предаде. Очите ѝ изглеждаха огромни на бледите ѝ страни, тъмните петна от размазан грим подсказваха, че бе плакала. Затова не го бе погледнала. Явно не искаше да я види в миг на слабост.

Гарвин избърса една сълза с палеца си.

— Днес бе ужасен ден, Ани. Съжалявам.

— Нищо ми няма — отсече тя.

— Хайде, стига. Нахлули са в апартамента ти, за малко не са убили кучето ти...

— Нямам друг избор. — Тонът ѝ бе твърд, но не рязък. — А сега трябва да се обадя на полицията. Може ли да тръгваме?

Той се наведе към нея и я целуна нежно.

Ани се съгласи да прекара нощта в дома на Гарвин — разумно решение при дадените обстоятелства. Прозорецът на спалнята ѝ бе счупен и бе опасно да остане в апартамента си. За къщата на Сара и дума не можеше да става. Без да обяснява подробно, понеже бе твърде уморена и объркана, Ани реши, че и домът на Зуи не е подходящ избор. За хотел дори и не си помисли.

Прецизно изложи аргументите си на Гарвин, докато той караше по криволичещите улици към дома си. Верен на природата си, той я слушаше със скептицизъм и не даваше признак, че ѝ вярва. Тя обаче му бе признателна за мълчанието, вместо да я обори, че сама се заблуждава.

А това си беше самата истина. Бе се съгласила да прекара нощта в дома му, защото искаше да бъде с него. Желанието ѝ бе толкова просто и толкова опасно, че подозираше, че той знае истината.

Веднага щом пристигнаха, тя се обади на ветеринарния лекар от телефона в кухнята, а Гарвин извади бутилка с коняк. Дежурната асистентка я увери, че Ото спи спокойно.

Ани се свлече на един от столовете до кръглата маса в ъгъла. Стъклени врати водеха към единия край на терасата, която опасваше цялата къща, а отвъд тъмния залив светеха очертанията на Сан Франциско. Кухнята бе просторна и обзаведена в тъмно дърво. Гарвин извади две чаши и ги напълни. Беше си свалил сакото и вратовръзката, но по бялата му риза си личаха петната от кръв.

Занесе коняка на масата и побутна едната чаша към Ани. Без да сяда, Гарвин вдигна чашата си и двамата отпиха. Конякът бе мек и дори само една глътка действаше замайващо. Къщата бе потънала в тишина, заспала. Ани се опита да намери утеха в простора, който я заобикаляше и в приказния покой и да прокуди мислите за случилото се през деня. В съзнанието ѝ преминаваха различни образи, картини. Откъслечни разговори. Заплахи. Страхове. Непрестанно виждаше как намира Ото, убедена, че е мъртъв и то по нейна вина и че сега бе напълно сама.

— Питам се дали е видял кой го е ударил? — най-сетне продума тя.

— Ото ли?

— Да, Ото. Ако е видял или е подушил нападателя, ще го запомни — освен, ако от контузията не пострада паметта му.

— Ани, не мисля, че ни трябва Ото, за да разберем кой го е ударил.

Тя потрепери и дори ароматният коняк не помогна срещу хладината на нощния въздух. Остави чашата на масата. Не чувстваше глад, макар да не бе вкушвала нищо от сутринта.

— Смяташ, че е бил Денардо — каза тя.

Това не бе въпрос, Гарвин го бе намекнал пред полицаите. Бяха взели показания от тях, бяха проверили апартамента, взели отпечатъци, разпитали съседите отгоре и бяха казали, че ще говорят със Сара Линууд още на сутринта. Не отричаха, че нахлуването може да има връзка с убийствата в семейство Линууд, но пък и не смееха веднага да го потвърдят. Според тях бе съвсем вероятно някой да се опитва да докопа картината за пет хиляди долара, за чиято продажба много се говореше. Гарвин им бе изтъкнал, че крадците биха могли полесно да си осигурят петте хиляди като откраднат сребро. Но те може и да не знаят, че картината няма никаква стойност, предположиха полицаите и накрая заключиха, че без твърди доказателства, на теория всичко е възможно.

Ани се изправи, като се олюля. Беше замаяна, като в унес.

— Трябва да си лягам, ако ще взимам Ото утре преди работа. Къде е стаята за гости?

Гарвин я пронизваше с поглед.

— На долния етаж.

Неговата спалня, както бе забелязала при първото си посещение, бе на втория етаж до всекидневната. Долу поне щеше да е далеч от изкушението.

— Има две стаи за гости. — Той се облегна на рамката на вратата, като подви единия си крак, докато все още я наблюдаваше. — Избирай. Леглата и в двете са оправени.

— Благодаря.

— Мога да те изпратя до стаята...

— Не. — Усмихна му се доста неубедително. — Ще се оправя.

В погледа му се появи едва уловимо шеговито пламъче, мимолетна закачлива усмивка заигра на лицето му.

— Както искаш.

Тя мина покрай него, влезе в трапезарията, прекоси плътния килим и излезе в предверието, където бе оставила плика, пълен с най-необходимите неща, които бе взела от апартамента си. Дори и след като се премести на запад, тя все още не си бе купила нови куфари; разчиташе на кашони и големи найлонови пликове. Прегърна торбата и тръгна към стълбите. Осезаемо усещаше тишината, тъмнината, пространството около себе си. Това определено не бе къщурка на морския бряг, не бе и полузаконно апартаментче в Сан Франциско. Гарвин я бе последвал във всекидневната, приковал поглед в нея. Може и да си въобразявам — упрекна се тя. Може би избързваше със заключенията, като смяташе, че той иска да дойде с нея в стаята за гости. Какъв изумителен ефект имаха чаша коняк и един лош ден върху съзнанието на една жена!

Опитите ѝ да се развесели се провалиха и тя се обърна към Макри.

— Оценявам помощта ти, Гарвин. — Изрече името му с лекота, дори с удоволствие. — Благодаря ти.

Избра спалнята точно под всекидневната. Имаше собствена врата към по-ниската тераса и бе голяма, просторна и безупречно чиста, ала и някак си безлична. Памучната кувертюра на двойното легло, ръчно изработеното от чернишово дърво нощно шкафче, кафявите глинени лампи създаваха усещането за нещо несвързано, за някаква празнота, сякаш Гарвин не бе оставил — не можеше да остави — отпечатъка на присъствието си. Голяма рамкирана снимка на лодка по изгрев-слънце висеше на стената над неизползвана камина. Все

едно се намираше в хотелска стая, а не в обитаем дом. И въпреки това, стерилното удобство на стаята бе добре дошло за Ани. И без това ѝ се искаше да забрави къде се намира и кой е стопанинът на този дом.

Банята бе облицована в бяло, с висок умивалник и с пластмасова вана. На една дървена поставка беше подредена купчина меки бели кърпи. Като си се представи увита в една от тях, тя напълни ваната с гореща вода и изсипа в нея от ароматизираните соли, намиращи се в буркан на ръба на ваната. Зуи би се заела педантично да назове различните аромати, но Ани просто вдиша уханието и усети как напрежението напуска тялото ѝ. Съблече дрехите си, напоени с миризмата на Ото, и ги хвърли небрежно на пода. Реши, че на сутринта ще ги изгори. Изми лицето си със сапун и вода и усети умората в парещите си, подути очи, в пулсиращата от болка глава, в схванатото си тяло.

Дали наистина Вик Денардо бе нахлул в апартамента ѝ?

Ами ако не е той?

С желязна воля тя пропъди образите и въпросите, обсебили съзнанието ѝ! Също като купа дрехи те бяха нещо, с което щеше да се оправя на сутринта.

Влезе във ваната и бавно се потопи в горещата, ароматна вода. Бадеми. Ето на какво ѝ миришеше. Вдиша дълбоко и се облегна назад на хладния порцелан.

Таванът изскърца. Долови стъпките на Гарвин. След малко, чу как потече вода, вероятно в банята му. Дали и той знаеше, че тя е във ваната на долния етаж? Въпреки неприятните преживявания, които се изсипаха на главата ѝ през последните дни, Ани усети как тялото ѝ се събужда само при мисълта за Гарвин Макри. Топлата вода я обля и я обгърна.

„Край на успокояващата вана, помисли си тя.“

Може би уханието на бадеми действаше възбуждащо.

Тя изпъшка. Напразно се опитваше да отклони мислите си от мъжа, който се къпеше на горния етаж.

Телефонът иззвъня толкова неочаквано, че тя подскочи и след това се свлече надолу под водата, като насмалко да се удави. Показа се на повърхността, останала без дъх, с разтуптяно сърце.

Ото. Сигурно се обаждаха от ветеринарния кабинет, за да ѝ кажат, че състоянието му се е влошило.

Без да мисли, тя изскочи от ваната, от топлото ѝ зачервено тяло капеше вода. Грабна една от огромните, меки кърпи, уви се и отвори вратата към коридора.

— Гарвин?

Не се чу отговор. Вероятно бе вдигнал телефона в спалнята си.

Тя се примъкна до стълбите. В коридора на първия етаж бе тъмно, а въздухът ѝ се стори дори още по-студен сега, когато бе излязла от банята. Искаше да даде знак на Гарвин, че може да се обади.

— Гарвин, все още не съм си легнала.

Естествено, можеше да търсят и него. Огледа се, изведнъж осъзнала неловкото положение, в което бе изпаднала. Не се бе увила добре в кърпата, на дървения под капеше вода и тя трепереше полугола.

Може би щеше да е най-добре да се върне в банята.

— Ани.

Замръзна на място и погледна нагоре към стълбите. Силуетът на Гарвин се очертаваше в сенките, около кръста му бе увита кърпа.

— Обади се Синтия. — Гласът му бе плътен, дълбок и процепваше тишината. — Искаше да разбере дали всичко е наред. Извини се за поведението си тази вечер. Казах ѝ, че са нахлули в апартамента ти, но не навлязох в подробности.

Ани се уви по-плътно.

— Разбирам. Помислих си... — притесних се да не е нещо, свързано с Ото.

— Знам.

Ани усети погледа му върху себе си. Все едно бяха един до друг. Осъзнаваше, че раменете ѝ бяха голи, че по кърпата капеше вода от косата ѝ. Гарвин не бе мръднал от мястото си.

— Ани.

От тихия му глас разбра, че той няма да слезе, освен ако тя не го иска. Много неща се бяха случили през днешния ден. Не би се възползвал от уязвимостта ѝ, от отчаяната нужда за близост, която тя изпитваше.

Ани копнееше да е с него. Всички задръжки или колебания, които бе имала, се изпариха. Дори не можеше да си спомни причината

за тях. Беше сама, беше тъмно и нищо не ѝ се струваше по-нормално от това да са заедно.

— Лека нощ — каза той. — Приятни сънища.

— Не, почакай.

Гарвин се обърна и насочи поглед към нея. Дъждът тропаше по прозорците.

Тя отпусна кърпата леко.

— Искам да бъда с теб тази нощ, Гарвин.

— Сигурна ли си?

Тя осъзна, че това не бе въпрос, а по-скоро предизвикателство.

— Да, повярвай ми. Започва да ми става студено.

Той тръгна надолу по стълбите.

— Не искам да настинеш.

Когато стигна до последното стъпало, очите ѝ се насочиха към влажните, къдрави косми по гърдите му, към стегнатия му корем. Плъзна поглед по брадичката му, по меките устни. Единствената светлина идваше от банята, което ѝ пречеше да улови изражението в очите му.

Той се усмихна и докосна устните ѝ с пръст.

— Стана ли ти по-топло?

— Всъщност, да.

Кърпата ѝ се бе смъкнала още по-надолу, но не достатъчно, за да се разкрият гърдите ѝ. Очите му обаче бяха приковани в нейните, сякаш се опитваше да вникне в дълбините на душата ѝ. Тя си пое дъх с ясното съзнание, че най-сетне е опознала самата себе си. Всяко кътче в съзнанието, всяка фибра от тялото ѝ, сякаш бяха отворени и открити, не само за него, но и за самата нея. Нямахше какво да крие, дори и това, колко много го желаше.

Той зарови пръсти във влажната ѝ коса.

— О, Ани — прошепна с пресипнал от възбуда глас и долепи устни до нейните. Гореща целувка отприщи всички сдържани емоции дни наред и изведнъж се превърна в бушуващ, неудържим водовъртеж. Заляха я сладостни вълни, кръвта ѝ закипя. Обви ръце около него и кърпата ѝ се смъкна до кръста.

— Каж ми, че това, което правим, не е нередно — промърмори той, докато я целуваше.

— Има ли значение?

— Да. — Той отстъпи леко назад и впери поглед в нея.

— Да, има значение.

Тя кимна, пулсът ѝ лудо препускаше.

— Не изпитвам съмнения.

Ала той не можеше да ѝ отговори със същото. Виждаше се, че е разкъсван от противоречия. Погледът му леко помръкна, по лицето му нервно трепна мускул. Стисна я здраво, сякаш се опитваше да въздържи самия себе си. Желанието му да я има бе извадило на показ всичките му чувства — угризенията, яда, ужаса — които бе заровил преди пет години. Можеше да се люби с жена, стига да не бяха замесени чувства, помисли си Ани. Стига той да не се обвърже.

— Не искам от теб — или от себе си — нещо повече от вечер.

Той прокара пръст по шията ѝ, по деколтето ѝ.

— Ани, аз все още ще те желая и утре. За мен една нощ няма да е краят. Ако се надяваш на това... — Хвана кичур от влажната ѝ коса и го прибра зад ухото ѝ. — Искам те, Ани. Само теб.

— Знаеш, че това не ме плаши.

Той се доближи, бавно плъзна ръце по гърдите ѝ и надолу към кръста ѝ.

— А може би трябва — каза и отново я целуна. Кърпата се свлече в краката ѝ. Не знаеше какво бе станало с нея, освен че вече я нямаше. Изстена от допира на твърдото, мускулесто тяло. От гърдите му се откъсна сладостна и дълбока въздишка, грабна Ани — краката ѝ здраво се увиха около кръста му — и я занесе в спалнята. Отметна покривката, одеялата и горния чаршаф с една ръка, а след това легна до нея, като с дрезгав глас повтаряше името ѝ в гъстия мрак.

Връхлетя я необуздана страст, изгарящото желание, потискано от мига, в който го бе забелязала в претъпкания салон на семейство Линууд. Не можеше да се насити да го докосва, да го гали. Усещаше изпепеляващото му желание, остави го да разпали и нейното, когато устните му се впиха в нейните, плъзнаха се по шията ѝ и се спряха на гърдата ѝ. Тя се изви и изстена, замаяна и тръпнеща от желание.

— Толкова си красива — прошепна той, прокара ръка по бедрото ѝ и плъзна пръсти между краката ѝ. Тя затвори очи и зарови глава в гърдите му. Вълни от сладостни тръпки я заливаха и замайваха, тя се извиваше от удоволствие, обгръщаше тялото му, цялата разтърсвана от болезнени и горещи желания.

— Гарвин. — Извика името му с пресипнал глас. — Сега.

Не бе нужно повторно да го подканя. С треперещи ръце, той бръкна в чекмеджето на нощното шкафче и извади малко пакетче. Усмихна ѝ се иронично.

— Идеалният домакин.

Гласът му бе дрезгав и след няколко минути той отново се надвеси над нея и прокара ръка по тялото ѝ, от което пулсът ѝ заби лудо. Тръпнеше, бе влажна и трепереше от горещата необходимост да го усети в себе си.

— Не съм толкова крехка — прошепна тя. — Няма да ме нараниш.

Не разбра дали я чу или дали изобщо го бе казала на глас, защото в следващия миг той превзе онова тъмно, горещо място и се гмурна вътре бързо, надълбоко и толкова силно, че тя остана без дъх. Кръвта ѝ закипя, главата ѝ се замая. Сякаш се намираше в тъмен лабиринт и се луташе из още по-тъмни пещери в търсене, в желание. Чуваше тихи гласове, които я насърчаваха и други, които я възпираха, до момента, в който вече нямаше накъде да продължава, накъде да се връща. Изстена и изведнъж я обля светлина.

— Ани.

Уви ръце около него в мрака и го притисна към себе си.

— Добре съм. Дори много добре.

Долови усмивката му, усети леката като перце целувка по косата.

— Знам.

Отвори очи и го погледна.

— Нима?

Той я погали по косата.

— Да.

— Ами ти? Ти добре ли си?

— Напълно.

Тя се усмихна.

— Нямам предвид в такъв смисъл. Искам да кажа... — Сбърчи вежди, замислена, тъй като не искаше да разваля момента, когато любенето им все още не бе заглъхнало. — Смятам, че дълбоко в себе си ти се страхуваш да ме обикнеш, защото ако аз отвърна на обичта ти, ще ме сполети нещо лошо.

Той не отговори и сред тъмнината и тишината, Ани бе изумена от превратностите в живота. Преди шест месеца живееше в къщичката си на брега на Мейн, отговаряше за морски музей, забавляваше се с Ото и приятелите си и почти не мислеше за бъдещето. Сега се намираще в Сан Франциско в леглото с мъж, който не бе сигурна, че отново щеше да си позволи да се влюби.

Измъкна се от прегръдките му и седна в леглото, забеляза оплетените около тях чаршафи и мекото сияние по гърдите и корема ѝ, което издаваше, че се бяха любили.

— Права съм — настояваше тя, — но не без съчувствие, ти го знаеш.

Погледът му остана прикован в нейния, а изражението неразгадаемо сред мърдащите сенки.

— Тази нощ имаше ли нещо общо с любовта, Ани? Мисля, че всичко се свежда до взаимните ни желания. Мисля, че ти също толкова се страхуваш — може би дори повече — да допуснеш някой в живота си, за да не го победиш.

Думите му разкриваха болезнената истина. Един ден на едно място, следващия на друго. Нали това бе принципът ѝ в живота. Защо не и в любовта? Изведнъж ѝ стана студено и тя потрепери.

— Все пак съм права — упорстваше Ани, намери края на чаршафа и покри гърдите си.

— Нека оставим нощта да бъде, каквато беше — тихо каза Гарвин.

Тя забеляза, че бе използвал минало време и разбра, че се сбoguваше с нея, още преди да се измъкне от топлото легло. На фона на процеждащата се светлина Гарвин изглеждаше великолепен. Тя не съжаляваше за откраднатите мигове нежност. Знаеше, че неслучайно се бе озовала в лабиринтите и пещерите. Някъде, скрита на дълбоко и тъмно място в някой от тези лабиринти и пещери, бе онази част от Гарвин Макри, която би рискувала да се влюби отново. Която би приела възможността, че жената, в която би се влюбил, няма да умре и да го остави, разкъсван от самообвинения.

Той вече се качваше бясно по стълбите. Чу го как изруга. Тресна се врата.

Не я беше страх. Ни най-малко. Нито от него, нито от себе си. А и не изпитваше никакви угризения за това, че се бяха любили. Да, бе го

желала и той я бе желал. Не го отричаше. Не ѝ бе приятно, че нощта им бе приключила толкова нелепо, но каквото и да станеше утре, тя притежаваше спомена от тази нощ.

Чу се трясък на друга врата и шуртенето на вода.

— Надявам се водата да е студена — измърмори тя, съзнавайки, че любовната нощ би продължила часове наред.

Изстена тихичко и скочи от леглото. Злополучната ѝ вана я чакаше. Водата, разбира се, бе леденостудена, а бадемовият аромат отдавна се бе изпарил. Изпразни ваната и я напълни отново, обзета от неочаквана енергия. В голямото огледало гърдите ѝ изглеждаха тежки и големи, а кожата — розова. „Следа от сладострастие“ — помисли си тя. Чисто сладострастие. Усмихна се лукаво на отражението си. Помисли си, че няма нищо лошо в това да желае Гарвин Макри. Съвсем нищо.

Или пък в това, че се е любила с него, прибави тя наум. Облече си нощницата и изведнъж я озари просветление. Гарвин си бе отишъл горе бесен, не защото веднъж му е достатъчно, а защото би искал да я има завинаги.

Замъкна се до леглото, където чаршафите все още бяха топли от любенето им. Впери широко отворени очи в тавана, като се питаше дали там горе той обвинява не нейните, а неговите страхове за това, че ще прекара остатъка от нощта сам. Е, така му се падаше. Бе го предупредила, че не я бива в краткотрайните флиртове. Между тях съществуват сериозни проблеми, срещу които трябваше да се изправи. Може би не бе уцелила подходящия момент, и може би той бе прав, че собствените ѝ страхове подсъзнателно я бяха накарали да го отблъсне.

На горния етаж душът спря. Стори ѝ се, че той отвори вратата с ритник.

Като се уви в юргана, затвори очи, уверена, че ще спи добре, тъкмо защото бе близо до Гарвин Макри. За пръв път от много време, тя мислеше не само за днес, но и за утрешния ден.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ани Пейн се появи на закуска в изряден вид, сякаш бе прекарала една напълно спокойна нощ. Гарвин я наблюдаваше раздражено, докато тя си сипа купа овесени ядки със стафиди. Бе облечена в тесни черни панталони, малинов плюшен пуловер и носеше сребърни обици. Бе си сложила малко руж и спирала, но все още нямаше червило. Вече бе излязла да се разходи и се бе обадила на ветеринаря. Ото бе прекарал спокойна нощ и можеше да се прибере вкъщи тази сутрин въпреки, че щеше да му е нужно време, за да се възстанови. След телефонния разговор, тя се бе почувствала извънредно щастлива. Противоречивите чувства и физическите желания, останали от предишната нощ, не пречеха на настроението ѝ, поне не видимо. Тя нападна овесените ядки.

— Не смятам, че е добре Ото да си почива в галерията днес, но пък и не мога да го оставя сам в апартамента си. Опасявам се, че нападателят ще се върне — предполага се, че е приключил с работата си там — но Ото може да не се чувства добре там след случилото се.

Гарвин въздъхна.

— Може да остане тук.

Погледът ѝ светна.

— Наистина ли? Сигурен ли си, че няма да имаш нищо против? Той няма да ти създава грижи.

— Слава богу.

Лекият му сарказъм не ѝ направи впечатление.

— Много мило от твоя страна, Гарвин. Отдъхнах си. Криво ти е, че аз съм в добро настроение, а ти — не — добави тя.

— Да ми е криво ли? Ядосан, изнервен, раздражен — да. Но не и да ми е криво.

Тя го погледна ядосано.

— Добре де. Значи си раздражен, защото аз съм в добро настроение, а ти не.

Той се наведе през масата към нея.

— И защo смяташ, че е така?

Тя скочи на крака. Сега на нея й стана криво, помисли си той.

— Отивам да си сложа малко червило. Бих се радвала ако ме закараш в града. Иначе ще си поръчам такси или хвана автобус. Може би Майкъл Юма би ме закарал.

Тъкмо когато минаваше покрай него, Гарвин й хвана ръката и я придърпа към себе си, като си спомни допира на кожата й до неговата миналата нощ.

— Ани — прошепна, — знаеш защo съм в лошо настроение, нали?

Тя преглътна.

— Признай си, Ани — настояваше той.

— Какво да призная? — Придърпа я още по-близо и сложи ръце на кръста й.

Нека да се чуди какво ще направи след това. Това бе един от начините да отговори на предизвикателството й.

— Добре де, добре. — Тя се измъкна от него и притеснено се изкашля. — Не знам защo си вкиснат.

Той я погледна заплашително. Тя приглади косата си назад с ръце.

— Добре де. Знам. Не ти понася това, че съм се събудила с усмивка, за разлика от теб. Е, не бива да се сърдиш. Щастлива съм, защото си знаех, че ще те е яд, задето не остана в леглото ми снощи. А пък ти си кисел, защото съм права? Наистина те е яд. — Отпусна ръцете си. — Това е то. И ясно.

Гарвин кръстоса ръце на гърдите си, без да отрони и дума.

Ръцете му все още бяха кръстосани на гърдите му, а погледът му бе прикован в нея, когато продума:

— Откъде знаеш, че ме е яд за това, което направих снощи?

Тя отвърна на погледа му с лукава усмивка.

— Не е ли така?

— Да приемем, че си права. Защо те радва това?

— Не ме радва.

Щеше да я удуши. Бе единственото разумно нещо, което можеше да стори.

Тя сви рамене, сякаш не бе сигурна в отговора или пък просто не желаше да го каже.

— Раздразнението ти показва много неща.

— Назови едно от тях.

— Ами че успех донякъде да надникна зад маската ти. Разкривам кой всъщност си ти и започвам да те разбирам, да вниквам в същността ти. Не, вниквам не е точната дума. По-скоро да я опознавам.

Той се смръщи.

— Ани, аз не съм картина.

Тя се изкашля.

— Прав си.

— Тогава забрави за разкриването на същността ми или каквото и да е и се съсредоточи върху това.

Привлече я към себе си и притисна устни до нейните, наслади се на вкуса им, на допира им, на самото ѝ ухание. Щеше да се отдръпне, ако бе усетил и най-малкото съпротивление. Такова, обаче, нямаше. Ани обви ръце около него и впи устни в неговите също толкова настойчиво. Вероятно опознаваше същността му, реши той.

Е, нека.

Най-сетне я пусна, тя прокара ръце през косата си и облиза устните си.

— Да — каза тя. — Това със сигурност е нещо, върху което трябва да се съсредоточа.

Той се ухили.

— Насила ще го направиш, нали?

Тя примижа срещу него.

— Не си придавай такъв победоносен вид, Гарвин Макри. Денят ти няма да е по-лесен от нощта. — Отметна глава назад. — И така. След десет минути ще съм готова.

Днес в галерията Ани не се чувстваше толкова комфортно. Самотата и някаква странна празнота я връхлетяха с мълниеносна сила. Даваше си сметка, че причината не е отсъствието на Ото. Не искаше да си го признае, но Гарвин Макри определено бе смутил покоя ѝ.

След вчерашната нощ би трябвало да се радва, че всичко приключи по този начин. Наистина се радваше.

— Само дето съм объркана — измърмори под носа си.

Зуи Съмър, заедно с целия Сан Франциско, бе чула завръщането на Сара Линууд. Умираще от любопитство да разбере подробностите. Ани ѝ бе обещала да я залее с точна информация, щом имаха свободно време. Като се вземеше предвид шума, който се вдигна около галерията, тя нямаше представа кога щеше да бъде това. Галерията бе претъпкана, дори и касата работеше безспир. Хората не само разглеждаха, но и купуваха, най-вече от по-евтините картини и предмети, както и няколко рамки. Обсипаха я с хиляди запитвания.

Обадиха се двама журналисти, а един дори си направи труда да се отбие. Всички искаха да разговарят с Линууд. Ако това бе невъзможно, искаха да разговарят с Ани, ала тя им отказа. Никой друг, освен Сара нямаше право да разкрие местонахождението си, както и подробностите от договора, който бяха сключили за продадения на търг портрет на Хели Линууд Макри. Никой от журналистите все още не бе направил връзката между появяването на Сара на приема и полицейския доклад за взлома в апартамента на Ани и тя реши да не ги информира.

За Гарвин Макри въобще не попитаха. Преди да я остави в галерията, той бе казал, че ще я вземе, когато затвори. После щяха да отидат заедно при Сара и да обсъдят следващия си ход. Той все още се надяваше, че откритото ѝ присъствие в Сан Франциско би държало Вик Денардо настрана.

Ала грешеше. Денардо се обади по обед.

— Полицията ме издирва. Смятат, че аз съм нахлул в апартамента ти снощи и съм пребил кучето ти. — Не звучеше особено разстроен.

— Не го ли направихте? — попита Ани студено. Намираще се зад бюрото си, докато зяпачи разглеждаха галерията ѝ.

— А, не. Аз и Ото тъкмо започвахме да свикваме един с друг. А и защо да нахлувам? Ти нямаш нищо, което бих искал, освен адреса на Сара, но предполагам, че не си го записала никъде. Прав ли съм?

— За това да. Ами картината?

— За какво ми е картина? Освен това знам, че тя е в Сара, а не в теб. Виж, не съм нахлувал в дома ти и не съм наранявал кучето ти. Ако щеш ми вярвай, твоя работа. — Сякаш не му пукаше. — По дяволите,

ако би те накарало да ме заведеш при Сара, бих казал, че съм аз. Между другото, как я приеха Джони и новата съпруга?

— Тръгнах си рано... Господин Денардо...

— А Кониингер? Моят приятел Етан беше там, нали? Едно време плавахме заедно. Аз, той и Гарвин.

— Да, знам. Господин Денардо, какво целите с това обаждане?

— Искам да видя Сара. Кажете ѝ да избере място и време. За мен няма значение. Ще бъда там.

Ани си пое въздух.

— Тя съвсем спокойно може да посочи място и време и да прати полицията да се срещне с вас.

— Смелчага си ти, нали, сладурано? Ще я наблюдавам зорко. Кажй ѝ го!

Ани не отговори.

— Нали, сладурано?

Тя въздъхна.

— Ще ѝ кажа.

Тресна телефона, ядосана. Един клиент, възрастен мъж я наблюдаваше притеснено. Усмихна му се.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Час по-късно бизнесът все още кипеше с пълна пара.

Ани не бе успяла да уведоми полицията, нито Гарвин или Зуи за обаждането на Вик Денардо. Тя се уверяваше, че взломът е бил извършен от случаен крадец, изпаднал в паника, когато е видял ротвайлер. Ударил го е по главата, вероятно с това, с което е счупил и прозореца, и е офейкал скоро вероятно, без да си прави труда да краде нещо. Не беше задължително да е дело на Вик Денардо.

Тя изохка. Вманиачаването нямаше да я доведе до никъде. В два часа в галерията ѝ влязоха Джон и Синтия Линууд, които изглеждаха великолепно, въпреки възрастовата им разлика.

— Не е ли очарователно? — усмихна се лъчезарно Синтия на съпруга си, като че ли се хвалеше с любим неин проект. Нямаше и следа от снощното студеното държание. — Обожавам атмосферата на това място, излъчването му. Повечето галерии са толкова непристъпни, толкова надути, че хората се чувстват отблъснати и не смеят да попитат нещо от страх да не им се присмеят. Парвенюшки маниер, който не понасям.

Ани приключи със сметките и Синтия я приветства с широка, непринудена усмивка. Носеше втален черен костюм, перлени обици, а прическата ѝ в стил Жаклин Кенеди беше безупречна. Джон Линууд, не по-малко елегантен, се чувстваше неловко, усетил скритите, многозначителни погледи на посетителите, които го бяха разпознали. „А може би просто не бе свикнал да се смесва с тълпата“, помисли Ани.

— Чух какво каза за галерията ми — каза тя. — Благодаря ти.

— Бях напълно искрена. — Синтия се огледа, сякаш да се увери, че всички слушат. Млада двойка с две малки деца се възхищаваше на серия гравюри на папрати. Синтия въздъхна, загледана в тях, а после се обърна към Ани напълно сериозно: — Говорих с Гарвин снощи. Каза ми за нахлуването в дома ти. Съжалявам, че снощи бях толкова груба с теб. Сътресението... — е, нямам оправдание. — Гласът ѝ бе приглушен, изпълнен с достойнство. — Полицията ни се обади, за да разберат дали Вик Денардо е в района. Естествено, казахме, че нищо не знаем.

— Но Сара — тъжно добави Джон. Отмести поглед надолу към момиченцето на младата двойка, което увиваше гарваново черната си коса около пръстчето си и го зяпаше. Усмихна ѝ се разсеяно, а след това отново се обърна към Ани. — Сестра ми може да е застрашена от този човек. Той... Той може... — Притвори очи, а момиченцето изтича обратно при родителите си.

— Ти сигурно познаваш Вик Денардо — енергично се намеси Синтия, все още с приглушен глас.

Ани кимна. Можеше да добави още нещо, но не го стори. Правилата от миналата вечер вече не важаха, но тя все още не желаше да действа необмислено и да споделя неща, които по-добре други да обясняваха. Тя не бе една от тях.

Синтия я погледна и след това си пое дъх, сякаш разбираше, че Ани премълчава нещо.

— Сара не ни каза къде живее. Ако има причина да държи това в тайна...

— Не знам да има такава — каза Ани. Нали част от причината тя да се появи снощи бе, за да разкрие присъствието си и местонахождението си в Сан Франциско? След взлома и проблема с Ото, обаче, Гарвин може да е решил друго.

Джон докосна ръката на жена си, преди да е изгубила търпение. Очевидно не бе особено толерантна към другите, макар Ани да не се и съмняваше в искреността на изказванията на Синтия Линууд за галерията ѝ. Нямаше вид на жена, която би се впуснала във фалшиво ласкателство.

— Когато отново видите сестра ми — каза съпругът ѝ, — моля предайте ѝ, че бих се радвал да се погрижа за безопасността ѝ. Нямам ни най-малка представа какви са отношенията им с Денардо откакто тя напусна Сан Франциско. — Пое си дъх и преглътна. — Не бих искал да ѝ се случи нещо лошо.

— Ще се радвам да ѝ предам. — Ани се усмихна бегло. Явно много му бе дошло — вечерта бе видял сестра си за пръв път от пет години, а сега разбираше, че главният заподозрян в убийствата на дъщеря му и баща му е в Сан Франциско. — Вероятно ще я видя покъсно през деня. Имам среща с Гарвин тук около шест. — Готвеше се да добави още нещо, но реши, че толкова бе достатъчно. Нека Джон и Синтия Линууд сами да си правят заключения за отношенията ѝ с Гарвин Макри.

Двойката с двете малки деца си тръгна с обещания, че ще се върнат веднага, щом си изберат една от гравюрите папрати.

— Моля те — каза Синтия, — предай на Сара, че се тревожим за безопасността ѝ. Ще направим всичко по силите си, каквото тя пожелае... — Направи гримаса и въздъхна. — Положението е толкова нелепо. Няма начин да се избегне, иска ми се да знам какво прихвана Гарвин, че ни сервира изненадата по този начин. — Трябваша ѝ усилия, за да се спре. Усмихна се вяло. — Съжалявам. Последните двадесет и четири часа не бяха леки. Не искам да засягам когото и да било.

— Няма нищо — каза Ани, — разбирам те.

Джон Линууд изправи рамене и видимо си отдъхна. Загубил баща си и единственото си дете преди пет години, той бе хубав мъж, осъзна Ани; доста по-хубав от по-малката сестра въпреки, че не притежаваше нейното излъчване, свободен дух и пълното безразличие към оценката на другите.

— Вчера не можах да прекарам достатъчно време със Сара — добави той. — Моля ви, предайте ѝ това, госпожице Пейн. Тя сега е художничка, нали? Така ми каза снощи. Добра ли е?

Ани кимна.

— Мисля, че да. Мисля, че е много добра.

Явно остана доволен от думите ѝ.

— В такъв случай се радвам за нея.

— Е, аз не смятам, че нея я е грижа дали другите я смятат за добра. Най-важното е, че намира смисъл в работата си.

Джон Линууд вдигна дебелиите си, прошарени вежди и изведнъж заприлича на сестра си — вещ, проникателен.

— Има значение за нея, госпожице Пейн. Повярвайте ми. Сара иска да я хвалят и да ѝ обръщат внимание. — Думите му прозвучаха съвсем реалистично, без следа от язвителност или яд. Той извади визитна картичка и като взе химикалка от бюрото, написа два допълнителни телефона. — Можете да се обадите на един от двата номера по всяко време на денонощието, за да се свържете с мен или със Синтия. Не се притеснявайте да го направите.

Ани взе визитната картичка.

Семейство Линууд се приготвиха да тръгват, но Джон се спря и се обърна назад. Очите му, не толкова ясни, колкото тези на Сара, се вгледаха в нея проникателно и продължително.

— Искам да знаете, госпожице Пейн, че оценяваме това, че сте се сприятелили със сестра ми. Преживяла е няколко трудни години. За всички ни беше така. Виждам, че е станала ексцентрична. Не искам, обаче, тази нейна странност или познанството ви с нея да ви навреди по някакъв начин. — Двойственото му отношение към сестра му ясно се усещаше, но той все пак се усмихна любезно на Ани.

— Благодаря.

Малко след като семейство Линууд си бяха тръгнали, Зуи се появи с димящи чаши билков чай. Днес бе облечена изцяло в черно. Огледа Ани замислено от глава до пети.

— Изглеждаш ужасно. Препоръчвам ти масло от розмарин. Пет капки във ваната, една на челото ти и веднага ще се освежиш.

Ани изохка.

— Не желая да се освежавам, искам да си легна и да спя дни наред. Това е най-странната седмица в живота ми.

— Изключваш дори и седмицата, през която бурята отнесе дома ти?

— Това не бе странно. Беше резултат от природен феномени.

— Е, разполагаш с около пет минути, за да ми разкажеш всичко. Помощничката ми е на работа, но ще се наложи да се върна в магазина. Не можем да си поемем дъх от работа — предполагам, благодарение на шума около теб и скандалните ти занимания. Наистина ли си поддържала връзка със Сара Линууд през цялото това време?

Ани кимна и се свлече на един стол с висока облегалка, Зуи направи гримаса, уж бе обидена.

— Не те е срам, че не си ми казала. Не че не се досещах, че спотайваш нещо. Както казвам на децата си — аз всичко знам. И така. Сара Линууд се е завърнала, наела те е да купиш портрета на племенницата ѝ, който е рисувала, Вик Денардо я търси, Гарвин Макри търси Вик Денардо и ето ни и нас.

— Теб нищо не те заплашва — информира я Ани.

— Да съм те питала?

— Не, но...

— Забрави го тогава. Ами взломът?

Ани ѝ разказа в подробности за случилото се предишната нощ. Оказа се, че не само носът на Зуи бе чувствителен. Тя се вгледа в Ани, без дори и следа от безгрижното ѝ настроение.

— Гарвин Макри — отсече тя многозначително.

— Какво за него?

— Не се противи, Ани. Не ти подхожда. Прехвърчат ли искри между вас двамата?

Ани се размърда на стола. Чувстваше се като притеснително дванадесетгодишно дете пред погледа на Зуи.

— Предполагам, да.

Зуи се смръщи.

— Това добре ли е или зле?

— Да ти кажа честно, не знам. Гарвин би сторил всичко, за да се добере до Вик Денардо. Не искам да кажа, че ме използва...

— Но би го направил, ако се наложи.

Ани усещаше как очите ѝ парят от умора. Спомни си изминалата нощ, страстта му, нежността му. Но една част от него си оставаше скрита, недосегаема, някъде в някое тъмно и недостъпно място.

Зуи въздъхна и се запъти към вратата. Посочи Ани с пръст.

— Заеми се със себе си. Няма да промени Гарвин Макри, но така поне ще можеш да се изправиш срещу него свежа, което, опасявам се, ще ти бъде нужно.

Изниза се през вратата преди Ани да събере сили да ѝ благодари. Разрови чекмеджето, където държеше различни шишенца, на едно от тях пишеше розмарин. Отвори го и го помириса. Ухание на мента. Е, можеше и да свърши работа. За всеки случай, обаче, си свари кафе. На кофеина имаше повече доверие.

След половин час се обади Гарвин.

— Всичко е наред — каза той. — Исках да ти кажа, че Ото е настанен. Изглежда е в добро настроение. Според мен много ще му хареса на кея. Дватама с Юма ще си допаднат. А ти как се справяш?

Тя веднага го осведоми за обаждането на Вик Денардо, спомена и за посещението на семейство Линууд.

— Ами снощи — каза той и млъкна за момент. — Добре ли си след снощи?

— Да. — Осъзна, че бе стиснала телефона здраво. — А ти? — Беше убедена, че той се усмихна.

— Не. Не мога да престана да си мисля за довечера.

След изтощително тичане и един час в салона си за упражнения, Гарвин се изкъпа в една от баните на долния етаж, тъй като Ото бе окупира банята му горе.

Ободрен, облечен и изкъпан, Гарвин се почувства в отлична форма. Провери къщата си, за да се увери, че бе добре осигурена срещу поразителите на Ото.

Макар че нищо друго не му оставаше, освен да поеме риска. Запъти се към вратата и забеляза Джон Линууд, който тъкмо слизаше от колата си, паркирана под една сянка. Беше сам, Синтия я нямаше. Тръгна към Гарвин с протегнатата ръка.

— Идвам в неподходящо време — каза, докато се ръкуваха.

— Няма проблем. Какво става? Можем да влезем...

— Няма нужда, ще ти отнема само минута. Исках да говоря с теб след вчера. Аз... бе неочаквано за мен да видя Сара. Сигурен съм, че ме разбираш. Последните пет години... — Млъкна смутен, погледът му бе премрежен. — Толкова се е променила.

— Така е.

Впи поглед в Гарвин.

— Да не смяташ, че може да има съмнение?

— Външно, не. Сара е много променена. Преди пет години би се метнала отнякъде, отколкото да я видят в яркочервено кадифе. В душата си обаче — не съм сигурен дали не е същата Сара, само че без превземките и задръжките на семейство Линууд. — Забеляза как Джон се стегна, готов да противоречи и сви рамене. — Не че съм я познавал чак толкова добре.

Джон малко се отпусна.

— Може би никой от нас не я познаваше. Виж, исках също да ти кажа, че аз... че двамата със Синтия... не ти се сърдим, че ни домъкна Сара снощи. Бил си в неловко положение. Разбирам го. — Въздъхна. Изглеждаше изтощен, по-стар отколкото всъщност бе. — Ани Пейн наистина е една невинна жертва, забъркана в тази каша, нали?

— За нея нещата не стоят така. Исква да представя творбите на Сара.

— Така и разбрах. И ти ли мислиш, че Сара е добра?

Джон запази самообладание и отвърна:

— Разбирам.

Прокара ръка през оредяващата си коса, нервен жест, който издаваше, че хладнокръвието му се изчерпва.

— Господи, надявах се да не отваряме тази страница от живота ни отново. Надявах се просто да продължим нататък...

— Знам, Джон, но докато убиецът на Томас и на Хели не получи заслуженото...

— Да върви по дяволите правосъдието! — Пристъпи напред, наситеносините му очи проблясваха ядно, бе стиснал юмруци. — Гарвин, вече изобщо не ми пука за правосъдието. Баща ми и дъщеря ми са мъртви. Правосъдието няма да ми ги върне. Правосъдието няма да ми осигури покой или удовлетворение. Споменът за тях не ме задължава да търся правосъдие.

— Ами ти самият?

— На себе си дължа покой. — Енергията го бе напуснала и той оклюма. — Спокойствие.

„Както и нов живот със Синтия“, помисли си Гарвин.

— Заслужаваш го, Джон. Господ ми е свидетел.

Очите му се насълзиха, и той извърна глава.

— Не искам да се ровя в миналото. Не виждам смисъл. Ако знаех, че изнасянето на търг на картината ще доведе до това, щях собственоръчно да я изгоря.

— Сара вече бе в града. Не картината я накара да се върне. Тя просто ми подсказа, че е в Сан Франциско. Смятам, че Сара е решила да се завърне у дома.

Джон тъжно поклати глава.

— Сгрешила е.

Покри очите си с ръка и отстъпи назад, сякаш залиташе. Не плачеше, но Гарвин усещаше болката, терзанието му, което бе толкова дълбоко, че извираше от душата му.

Замря на място и впери поглед в бившия си тъст. Изведнъж кръвта му буквално замръзна във вените му.

— Джон?

— Господи... не мога...

Със секнал дъх, Гарвин пристъпи към него.

— Джон.

— Не мога!

— Мили боже — прошепна Гарвин. — Смяташ, че Сара е извършила убийствата.

Джон прокара ръка през лицето си и я отпусна. Кожата му бе с цвят на пепел. Погледът му изглеждаше уморен и измъчен. Устните му трепереха.

Гарвин бе получил отговор. Едно бе на него да му минава през ум възможността Сара Линууд да е замесена в убийствата, а съвсем друго — собственият й брат да я подозира.

— За бога, Джон. Да не смяташ, че тя е дръпнала спусъка?

— Надявам се да греша. — Гласът му бе пресипнал като на старец. — Не знаеш само колко се надявам да греша.

Знаеше. Самият той бе имал подобни съмнения.

— Имаш ли причина...

Поклати глава.

— Нищо конкретно.

— Мислиш ли, че и Вик Денардо смята така? Ако е невинен...

— Възможно е. Не знам. — Изкашля се, докато си събере мислите. — Не знам нищо друго, освен че това семейство изстрада достатъчно. Аз изстрадах достатъчно.

Бе загубил баща си и единственото си дете и поне така мислеше, бе изгубил и единствената си сестра: връзката ѝ с Вик Денардо, хазарт, дългове към рекетъори, петгодишно изчезване, а и сега завръщането на жена, която вече не познаваше.

— Синтия знае ли за твоите подозрения? — тихо попита Гарвин.

— Не, нямам сили да ѝ кажа. Смятам, обаче, питам се дали и на нея не ѝ е хрумвало същото.

— Ами ако грешиш и не е Сара?

— Престани, Гарвин, моля те. Както и да е, просто кажи на Сара да се върне там, където е живяла през последните пет години. Няма да ѝ попреча.

— Джон...

Той вдигна рязко глава.

— Хели не би го искала. Не би искала никой от нас двамата да се измъчва така.

— Джон, тук не става въпрос за Хели, а за истината.

— По дяволите истината!

Кръвта на Линууд все пак се обади и той овладя чувствата си, постави маската на достойнство, възвърна самообладанието си, сякаш изобщо не бе обвинявал сестра си в убийство. Изправи рамене и когато отново погледна Гарвин, очите му бяха ясни и спокойни.

— Съжалявам. Постъпи както смяташ за редно, Гарвин. Няма да ти преча. Имаш си собствени принципи и собствена съвест, които да следваш. В този случай, обаче, не съм сигурен дали правосъдието вече не е раздадено.

Гарвин си представи как Сара Линууд влиза куцайки в залата предишната вечер, облечена в червеното кадифено сако, с изпито лице и неприкрита непоносима болка. Разбираше мисълта на Джон, но въпреки това поклати глава.

— Правосъдието не значи наказание — отсече той.

Джон бе тръгнал към колата си. Обърна се назад насред каменната пътечка. Лицето му се изкриви от терзание.

— Не бих понесъл още истини, Гарвин. Просто не мога.

Започна да се спуска лека мъгла. Гарвин изчака тъста му да си тръгне преди сам да потегли. Стана му студено и безпокойството зачовърка съзнанието му. Джон Линууд не само се съмняваше в

собствената си сестра, а бе убеден, че тя е наела Вик да извърши престъпленията и след това хитро го е натопила пред полицията.

Каква дяволска каша! Гарвин знаеше, че може да обърне гръб на истината и да избяга от нея.

Джон бе прав за едно: истината нямаше да върне Томас Линууд или Хели Линууд Макри.

В късния зимен, съботен следобед, улица Юниън бе претъпкана и му се наложи да обикаля двадесет минути преди да намери място за паркиране. Трябваше да извърви три пресечки до галерията на Ани. Светлокосата ѝ собственичка енергично метеше двора. Дори и на смрачаващата се светлина косата ѝ блестеше, небрежно прибрана назад, немирни кичури прикриваха лицето ѝ. Гарвин прогони от мислите си образа ѝ от предишната нощ. Налагаше се, иначе край на трезвите размишления.

— Приключваш ли? — попита той.

Тя се обърна с метлата в ръка и се усмихна.

— Почти. Днес тук и при Зуи се изсипаха стотици посетители.

— Може би няма да ти се налага още дълго да метеш и да се грижиш за цветята.

— Мен това не ми пречи. Хазяинът ми предложи доста изгодна сделка. Има по-лоши неща в живота.

Тя събра купчината с лопатата и я занесе заедно с метлата в галерията. Гарвин забеляза празните места по стените и рафтовете и реши, че явно денят е бил успешен.

Готвеше се да я попита, когато Етан Конингер нахлу в галерията.

— Гарвин, господи, току-що разбрах за взлома снощи. — Бе облечен неофициално, с рипсени панталони, риза с дълъг ръкав и мокасини, но изглеждаше нервен и притеснен. — Ани е добре, нали? Никога нямаше да я оставя, ако имах представа какво я очаква.

— Добре е — каза Гарвин.

Тя излезе от задната стаичка, като втриваше бял крем върху ръцете си.

— Нямаше начин да знаеш. — Етан не обърна внимание на думите ѝ.

— Чувствам се ужасно, за това, че те оставих. Вижте, не искам да ви задържам. Исках само да намина, да се уверя, че си добре. Сара се прибра нормално снощи, нали?

— Беше изморена — каза Гарвин, — но иначе нищо ѝ нямаше.

— Каква странна вечер. Господи. Но в крайна сметка, това може би не е мой проблем. — Прокара ръка през тъмната си коса и оправи очилата си. — Е, спокоен съм, че всичко е наред.

Ани се усмихна.

— Благодаря ти. От полицията не намериха никакви полезни доказателства — никакви отпечатъци или свидетели — но Ото е добре и, за този момент, това ми стига. Наистина, ти не можеше да направиш нищо. Белята вече бе сторена, когато пристигнахме.

— Но, ако онзи, който е нахлул те е чакал... ако бяхме пристигнали малко по-рано...

— Уцелили сме момента — благосклонно каза Ани.

— Предполагам. — Етан се обърна към Гарвин и после отново извърна поглед към нея. „Нервен е“, помисли си Гарвин. Предишната вечер не се вписваше в представата на Етан Конингер за хубав живот. Работата за семейство Линууд предполагаше, че съдържа минимално напрежение и максимални облаги. Потърка врата си. — Дали от полицията наистина смятат, че Вик Денардо е замесен?

— Оставят си отворени вратички — каза Ани.

— Копелето. Господи, мисля си за това и... — Замлъкна, въздъхна тежко и се обърна към Гарвин. — Сигурно ти е ужасно тежко. Ако някой път ти се прииска да поплаваш, за да забравиш тревогите, само ми свирни.

— Благодаря, ще го направя.

Намигна окуражително на Ани и си тръгна. Тя приключи с прибирането, а Гарвин наблюдаваше ловките ѝ движения и усети задоволството ѝ. Правеше това, което обичаше. Искаше галерията ѝ да има успех, защото ѝ харесваше да я управлява, да подрежда творбите, да следи финансите, да представя нови творци на хората. Би ѝ харесало дори да бърше прах, да полива саксиите с теменуги и циклами, да мете, да наторява. Като я гледаше, си спомни за годините в училище, а след това и света на финансите, когато бе попивал всяка подробност, всяка частица, която можеше, обичаше дори скучните и сухи задачи в професията си. Не само самочувствието го тласкаше напред, но и страстта към самата работа.

Ани намина да каже довиждане на Зуи Съмър и се приготви да тръгва. Махна шнолата си и пусна косата си, когато излязоха на улица

Юниън, все още претъпкана и добре осветена в зимната вечер. Мъглата си бе същата, но поне не валеше дъжд.

— Хайде първо да видим Сара — предложи Ани.

— Съгласен съм.

Решителното ѝ изражение издаваше, че не я интересува неговото мнение.

Тя влезе в едно кафене за капучино и бишкоти и след пет минути вече се бяха запътили към улица Маркет.

— Относно снощи — каза Ани и отхапа от бишкотата.

— Ани, ако искаш да забравим за снощи...

Тя обърна поглед към него.

— Ти това ли искаш?

Той я погледна бегло.

— Не става въпрос за моите желания.

— Така ли? В такъв случай нека ти кажа, че снощи не легнах с теб от състрадание или объркване. Бях съвсем наясно какво правя. Ако съжаляваш за нещо, то това си е твой проблем.

Той не можа да сдържи усмивката си.

— Не съжалявам за нищо. — Всъщност за едно съжаляваше — трябваше да остане при нея и да я люби цяла нощ. — А ти?

Тя поклати рязко глава.

— Ани, когато бурята отнесе къщичката ти, ти какво направи?

Тя сбърчи вежди.

— Как така какво направих? Гарвин, какво общо има това с темата?

— Побесня ли, побърка ли се от яд? Вика ли, подивя ли, мята ли големи камъни в морето? Какво стори?

— Продължих напред.

— Аха.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо. Просто не съм изненадан. Ти си човек, който оцелява, Ани. Природата обаче ти е нанесла дяволски удар. Не побесня ли?

— Естествено.

— И как реагира?

Тя се почувства неудобно. Такива теми, забеляза Гарвин, я притесняваха. Бе свикнала да таи болката си, да не я споделя с никого.

— Опитвах се, доколкото мога да не си го изкарвам на приятелите си, на застрахователния си агент или на Ото. Случилото се с дома ми не бе тяхна вина. Така че, когато се почувствах безпомощна, бясна и започнах да се самосъжалявам, аз... — Замлъкна и го погледна. — Сигурен ли си, че искаш да знаеш?

— Да.

— Добре тогава. Сядах на скалите пред мястото, където се бе намирала къщата. Ходех там малко преди залез-слънце, наблюдавах как то се скрива, а след това как изгриват луната и звездите. Посрещах и зората на новия ден. Нищо не може да се сравни с това да наблюдаваш изгрева в Мейн. Когато слънцето най-сетне се покажеше на небето, се връщах в града — бях отседнала при едни приятели — изкъпвах се, поспивах и след това се заемах със задачите си. Нещо в миговете преди залеза и преди изгрева ми даваше силите, които ми трябваша, за да продължа напред.

— Повече помага от мятането на камъни в океана — отбеляза Гарвин.

— Не знам, може би въздействието е същото. Когато метнеш камък в океана, трябва да приемеш, че нямаш никакво влияние, че си в негови ръце и трябва в крайна сметка да го приемеш и да продължиш с живота си.

— Не, Ани, не е същото. Да мятам камъни не ми помага да се примиря с капризите на природата, а е начин да се освободя от целия гняв и яд, които кипят в мен, да изразходвам натрупаната енергия. Днес вдигах щанги, докато едва не се пръснах. Ето това е същото. — Погледна я критично, и каза: — Залези.

Тя му се усмихна, необезпокоена.

— И изгреви.

Гарвин си я представи на някоя скала на брега на Мейн, увита в одеяло, необезпокоявана от страхове за опасни нощни твари, вгълбена в посрещането и изпращането на нощта, само за да овладее гнева си. Вместо да остане депресирана от своята незначителност и зависимост от природата, тя винаги успяваше отново да събере сили.

В този миг той разбра, че се бе влюбил в Ани Пейн.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Намериха Сара пред статива до ъгловите прозорци, които гледаха към Сан Франциско. Бе стиснала палитрата и четките и рисуваше натюрморт. Ани забеляза малката, нестабилна масичка, върху която бяха аранжирани клонки от кучешко грозде, дъб, орех и пащърнак. Гарвин се бе ядосал на Сара, че не им отвори вратата. Оказа се, че я е оставила отворена и двамата с Ани се вмъкнаха безшумно. Сара не показва, че забелязва присъствието им. Като видя, че бе вгълбена в работата си, Ани докосна предупредително ръката на Гарвин. Не биваше точно сега да избухва.

След две минути Гарвин я изгледа ядосано, вече с изчерпано търпение. Ани въздъхна, нямаше представа още колко време ще трае Сара — ще се преструва, че не ги вижда. А дали пък изобщо бе разбрала, че са дошли?

— Сара — тихо каза тя, — трябва да говорим с теб.

Тя потопи четката си в ярколилавата боя, без дори да вдигне поглед от творбата си.

— От полицията разполагат с адреса ти. Идвали ли са? — настояваше Ани.

— Тази сутрин. — Гласът ѝ бе плътен и дълбок, сякаш с дни не бе продумвала. — Хайде. Седнете. Скоро приключвам.

В погледа на Гарвин се появи сянка раздразнение, но той си замълча.

— Ще се разходим — каза Ани.

Щом излязоха, Гарвин се извърна рязко към нея.

— Само не ми минавай с номера за своенравните творци. Държи се така с нас, защото знае много добре, че те изложи на опасност. Прави каквото си иска, а за последиците мисли, когато е твърде късно. Това там бе гузна съвест, а не своенравност.

— Каквото и да е било, няма да я накараме да ни сътрудничи, ако се държим грубо с нея и не уважаваме достойнството ѝ.

— Достойнство ли? По дяволите...

Той изруга под носа си, все още раздражен, но все пак последва Ани надолу по каменните стъпала. Беше тъмно, студено и мъгливо. Тя намести дръжката на бродираната си торба на рамото си и щом стигнаха долу до улицата, изчака Гарвин да я настигне. Разходката ѝ бе добре дошла. Колкото и да искаше да говори със Сара и да види Ото, възможността за глътка чист въздух ѝ допаднаше. Присъствието на Гарвин, макар да бе нетърпелив и разгневен, я успокояваше. Според стандартите на Сан Франциско, кварталът на богатите бе приятен и кипящ от живот, с примамливи магазинчета фамилни къщи и луксозни имения.

— Едно от нещата, които харесвам на Сан Франциско — каза Ани, — е, че на толкова много от жителите наистина им харесва да живеят тук. Понякога може би доста се перчат с това, но все пак смятам, че да обичаш мястото, където живееш, е добра черта.

Гарвин очевидно не гореше от желание да се разсейва с празни приказки за Сан Франциско.

— Предполагам, че е така.

— Ами ти? На теб харесва ли ти Сан Франциско?

— Това е мястото, където съм живял цял живот — каза той.

— Семейството ти... сигурно е хубаво да са наблизко.

Той сви рамене.

— Не ги виждам достатъчно често.

— Защо?

— Те са добри хора. — Гласът му поомекна, когато мислите му препускаха в тази посока. — Тревожат се... ами, виждали са ме и в подобри моменти.

Когато жена му е била жива, помисли си Ани, изведнъж осъзнала, колко самотен бе той. Това, че семейството му бе наблизко, не облекчаваше чувството му за изолация, за отчуждение. Изборът си беше негов. Макар да нямаше истинско семейство в Мейн, Ани знаеше, че решението ѝ да напусне бе избор, логично следствие от тогавашните ѝ убеждения. То бе важна част от процеса на преоткриване на самата нея, на увереността, че животът продължава. Тя можеше да продължи напред. Ала за Гарвин бе трудно. Неговите демони от миналото бяха далеч по-унищожителни.

— Понякога ми е по-лесно, като не се натрапвам на хората, които обичам — продължи той, без да я поглежда.

— Ами Майкъл Юма? — попита Ани.

Гарвин се изсмя.

— Юма би се сприятелил и с акула, ако му се нрави. Ти също.

— Аз ли?

— Приемаш всички — животните, хората — такива, каквито са, без много да му мислиш, без да ги преценяваш. Просто се хвърляш напред и разкриваш същността им, що за същества са. — Замлъкна за момент, когато тръгнаха обратно нагоре по стълбите към къщата на Сара. — Това може да се окаже опасно.

Ани сви рамене.

— Такава е природата ми. Не бих могла да постъпвам по друг начин.

— Знам.

Нещо в гласа му я накара да се спре. Той продължи пред нея, качвайки се бавно по стълбите, стъпало по стъпало, с изправена походка. Пулсът ѝ се ускори, гърлото ѝ пресъхна. Започна да кърши ръце, отмаляла от мислите, които ѝ минаваха през ума.

— Гарвин — извика тя.

Той погледна назад към нея.

Тогава тя осъзна, че бе улучила право в целта.

— Господи — прошепна. — Ти наистина смяташ, че Сара... — не можа да довърши, не ѝ стигнаха сили да изрече на глас ужасяващата мисъл. — Това е абсурдно. Това е — това е лудост!

Той запази спокойствие, но тя знаеше, че разбира за какво му намеква.

— Може би. И не това си мисля, Ани. Опитвам се да гледам на това безпристрастно. Не искам да пропусна някоя важна подробност, защото съм бил прекалено заслепен от емоциите. В крайна сметка съществува такава възможност. Трябва да я приема.

— Не, не е възможно. — Тонът ѝ бе убедителен. От мъглата косата ѝ бе влажна, наоколо се усещаше силния мирис на буйната растителност, обрасла по тесните стълби. Гарвин не се помръдна, стоеше две стъпала над нея — тъмен, загадъчен силует. Тя не отстъпи. — Щях да го забележа в творбите ѝ. Щеше да се вижда, Гарвин. Знам, че е така. Не е възможно да е убила собствения си баща и племенницата си, и това да не се долавя в работата ѝ.

— Отрицанието е велика сила.

— Ти наистина ли вярваш, че е убила жена ти?

— Не мога да си позволя да вярвам или да не вярвам в нищо, само защото ми се иска то да не е истина. — Гласът му беше смразяващо спокоен. — Не съм искал Хели да умира, но тя умря. Стана и трябваше да го повярвам.

Ани потрепери и се уви, за да се предпази от студа, мислите ѝ се върнаха далеч назад — преди бурята, преди смъртта на баба ѝ. Майка ѝ бе мъртва. Как не искаше да го повярва! Баща ѝ — отишъл си от този свят твърде, твърде млад. Как никога не го бе познавала и как бе осъзнала, че няма и да го види. Как се бе опитвала да приеме истината за него!

— Ани, съжалявам.

Гласът му бе тих, пресипнал, изпълнен с болка. Тя повдигна глава.

— Не. Няма нищо. Ти си... — Вдиша влажния въздух. — Прав си. Аз наистина не познавам Сара добре... или когото и да било от вас. Аз... може би и аз трябва да гледам безпристрастно на нещата.

Този път, когато влязоха в къщата, Сара си миеше ръцете, четките ѝ бяха натопени в кутия от кафе, а разни зеленчуци бяха покрити с раздърпан бял чаршаф. По никакъв начин не показва, че е забелязала Ани или Гарвин.

— Вик Денардо ми се обади днес — каза Ани. — Все още иска да те види. Ти избери часа и мястото и той ще дойде.

Сара се дръпна от мивката и избърса ръцете си в раздърпана кърпа за съдове, като внимателно подсушаваше кокалестите си пръсти.

Щом свърши, метна кърпата в мивката и посегна към бастуна си. Движеше се много бавно с очевидна болка. Всяка частица от тялото ѝ сякаш бе съсредоточена единствено върху целта, да се добере до стола си при кухненската маса. „Сигурно бе рисувала с часове“, помисли си Ани.

Най-сетне тя се свлече на стола си, въздъхна облекчено и остави бастуна си настрана. Ани забеляза, че те двамата с Гарвин бяха останали прави, а и Сара не ги покани да седнат. С две ръце приглади косата си назад, по-скоро в опит да се съвземе, отколкото да си оправи външния вид.

— Тази сутрин се обадох във вестника — заяви тя. — Използвах уличен телефон на пазара. Изпратиха журналист. Местонахождението

ми ще бъде обявено в сутрешното издание. — Направи пауза и впери яркосините си очи в двамата си посетители. — Никакви тайни повече.

Ани бе изумена и малко раздразнена.

— Защо не ни каза?

— Току-що ви казах.

— Имах предвид, преди да им се обадиш. Можеше да...

— Ани — търпеливо продължи тя, — целта снощи бе хората да научат — Вик Денардо също, — че съм се завърнала в Сан Франциско и съм ти поръчала да купиш портрета на Хели. Много добре, но Вик — както ти сама видя днес — няма да се задоволи, докато не разбере къде може да ме открие. Сега вече ще научи, и то не от теб.

Гарвин, както забеляза Ани, прие съобщението на Сара съвсем нормално, като че ли не бе очаквал от нея друго, освен интервю в неделното издание.

— Какво каза? — попита Ани. — Този журналист...

— Дадох му подробно интервю. — Сара погледна спокойно към Ани, но лицето ѝ бе бледно, а от умората бръчките ѝ бяха позабележими. — Пита за убийствата, за живота ми през изминалите пет години. Намекнах, че съм рисувала малко. Той реши, че ми е хоби, успокоително занимание, и аз не го поправих. Бях покрила всичките си платна.

— Защо?

— Не исках хората да се запознаят с творбите ми чрез някаква си долнопробна статия в неделните вестници. Ако някога картините ми бъдат изложени, то това ще стане в твоята галерия, Ани. Тя е подходящата сцена за премиерата и дискусията на картините ми. — Погледът ѝ се замъгли. — Освен, ако не си размислила и не си се отказала.

„Само ако се окажеш убийца“, помисли си Ани. Трепна. Как можа да ѝ мине подобна мисъл? Бе чудовищно и предателско. Естествено, че Сара Линууд не беше убийца, Гарвин Макри просто си се държеше както той си знаеше; оставяше си отворени възможности, колкото и налудничави да бяха те.

— Няма да се откажа — отсече Ани, като му хвърли бегъл поглед. Изражението му бе каменно.

— Да говоря с журналистите не бе необмислена постъпка — продължи Сара. — Не съжалявам. Ако Вик, или някой друг иска да ме

намери, тук съм.

— Не бива да оставаш тук сама. — Гласът на Гарвин бе по-топъл от обикновено, но изражението му все още беше безизразно.

Сара поклати глава.

— Напротив, ще остана тук. А сега, извинете ме. — Тя се облегна назад на стола си. — Бих предпочела да съм сама.

Гарвин понечи да отговори, но явно размисли и без да продума, отвори вратата. Движенията му бяха сковани и смразяващо овладени. От гневните проблясъци в погледа му Ани разбра, че се бе готвел да каже на Сара да върви по дяволите. Сара се държеше така, сякаш не забелязваше раздражението му. Ани забеляза, че не бе обидена, а просто не обръщаше внимание.

— Сигурна ли си, че не искаш да останем? — попита я Ани.

Сара се усмихна.

— Сигурна съм.

— Поне заключи вратата.

Тя не отговори.

Навън, около хълма, на който се намираше Сара, се бяха скупчили облаци, мъгла и ситен дъждец, които закриваха голяма част от разстилащите се долу град и залив. Ани изведнъж се почувства изолирана, сякаш в капан, не можеше да диша нормално.

Нито тя, нито Гарвин проговориха надолу по стръмния, тесен и криволичещ път до подножието на хълма. Едва когато стигнаха до улица Маркет, Ани се почувства достатъчно спокойна, за да говори. Хвърли му бегъл поглед с крайчеца на окото си.

— Изглеждаш така, сякаш си готов да хванеш къщата на Сара и да я метнеш в залива на Сан Франциско.

— Като нищо — процеди той през зъби.

— Няма да те накара да се почувстваш по-добре.

— Да седя на някоя скала и да чакам изгрева също не би ми помогнало.

Ани отстъпи, без да се смущава.

— Това е Сан Франциско. Най-вероятно ще те приберат от лудницата или от полицията много преди зазоряване.

Той не се успокои. Бе стиснал волана.

— Сара е една самосъжаляваща се, егоцентрична стара мърморана. Да върви по дяволите за това, че не се посъветва с нас. Ако

не бяхме отишли при нея тази вечер, утре щяхме да ѝ прочетем интервюто в неделното издание заедно с всички други в Сан Франциско.

— Това е нейният начин да ни предпази. Как пък не. Обожава драмата. Винаги е искала да е в центъра на вниманието. Вместо да залага пари, сега залага — собствения си живот. — Погледна бегло към Ани с присвити очи. — Ани, може и да е великолепна художничка, но си е трън в очите.

След поведението на Сара, Ани не можеше да спори.

— Смяташ ли, че засега ще е добре?

Той изпуктя и троснато отвърна:

— Знам толкова, колко и ти. Както и да е, не можем да сторим чудеса.

Ани кимна. Не можеха да пазят Сара от самата нея. Дори и ако Гарвин си имаше собствени идеи, поне за това беше прав.

— Предполагам, че е така. — Впери поглед, през прозореца в мъглата и дъжда. — Искам да видя Ото.

Минаха през апартамента на Ани, за да вземат колата ѝ и топката за боулинг на Ото, както и за да се уверят, че Вик Денардо не се бе връщал. Единственото ново нещо от предишната вечер бе бележка от хазяина ѝ, с която я уведомяваше, че е уредил да поправят прозореца ѝ. Понамирисваше на предстоящ скандал. Ротвайлер, взлом, две неразкрити убийства — Гарвин не винеше човека.

Ани, явно в едно от щурмовите си настроения, не обърна никакво внимание, а само се смръщи при вида на бележката, хвърли я в кошчето и изчезна в спалнята. Върна се с хартиен плик с дрехи, в случай, каза тя, че Ото не бе в състояние да бъде закаран обратно в града. Не спомена други причини, а и Гарвин не настоя за такива.

— Ще карам след теб — каза тя, когато тръгнаха да излизат.

Той поклати глава.

— По-добре аз да те следвам.

— Не знам дали мога да намеря къщата ти по тъмно. И през деня не ми е много лесно...

— Ще мина пред теб щом излезем на Белведере. Дотогава ти карай отпред.

Тя въздъхна, недоволна от уговорката.

— Защо? Да не смяташ, че Вик Денардо ще ме проследи и ще се опита да ме избута от пътя, или нещо подобно...

— Хайде, Ани, послушай ме.

— Добре, добре. Предупреждавам те, обаче, че не съм чак толкова запозната с наклоните на Сан Франциско и си имам стил на каране, така че, не се приближавай много.

Той се усмихна.

— Не бих и посмял.

Щом стигнаха до дома му, Ани веднага хукна при кучето си. Беше излязъл от ваната и бе живнал малко, но все още не бе съвсем на себе си. Изглеждаше щастлив да види топката си за боулинг. Докато Ото и неговата стопанка провеждаха визитацията, Гарвин запали огън в камината, за да постопли влажния въздух, и след това се върна в кухнята, където запече самун чеснов хляб и стопли малко крем супа от зеленчуци. Занесе храната на табла, Ани седеше на пода пред камината, почти завряла пръстите на крака си в огъня. Беше си свалила ботите и бе навила ръкавите на пуловера си, от чийто малинов цвят не изглеждаше толкова бледа. Той, обаче, забеляза тъмните кръгове от умора под очите ѝ, стегнатите от напрежение мускулчета около устата ѝ. Ото се бе свил — доколкото куче с неговите размери можеше — в ъгъла. С обръсната глава, изглеждаше по-зъл и от обикновено. „Страхотна двойка!“, помисли си Гарвин.

Огънят започна да пука и да бумти. Ани доближи пръстите на краката си към него.

— Винаги съм обичала камините — каза тя. — В къщичката имах печка с дърва. Предполагам, че в Калифорния можеш да минеш с камина. Печките с дърва са по-ефикасни. — Усмихна се. — Но не толкова романтични.

Взе купата със супа в скута си, а Гарвин сложи кошничката с хляба между тях двамата и седна до нея. Стана много уютно, макар че не знаеше защо му е толкова студено, а и не желаше да се задълбава в причините.

— Все още не чувстваш Сан Франциско като свой дом, нали?

Тя сви рамене.

— Не знам дали това ще стане някога. Това не означава, че не мога да бъда щастлива тук.

— Ако можеше да стане, би ли предпочела дом в Мейн?

— Не знам. Продадох двата хектара, където баба ми и дядо ми бяха построили къщичката. Можех да я построя наново.

— Не си ли остави отворена вратичка?

Тя опита от супата, вперила поглед в огъня, ала за Гарвин бе загадка какво точно вижда тя. Подобна вечер в Мейн? Изгубената си къщичка? Помисли си, че имаше толкова много неща, които не знаеше за Ани Пейн. Почуди се дали тя не изпитваше усещането, че животът в Сан Франциско ѝ се изплъзваше.

— Със сигурност не и лесна вратичка. Вложих всичко, което имам в новия си живот тук. Ако се върна, ще трябва ѝ там да започна отначало. — Най-сетне отвърна тя.

Гарвин хапна от супата. Бе достатъчно люта, но той не усещаше нищо. Малко сирене щеше да ѝ дойде добре, малко чер пипер. Не се бе сетил нито за едното, нито за другото.

— Нужна ли ти е Сара, за да има успех галерията ти?

— По начина, по който си представям този успех, да, — или поне някой толкова добър, колкото е тя. Не разчитах, че ще се натъкна на Сара Линууд, и то от самото начало. Съсредоточила съм се върху това, което умея да правя, да предлагам това, което ми харесва, и да развивам стабилен бизнес.

— Имаш ли търговски план?

В сиво-сините ѝ очи проблеснаха игриви пламъчета.

— В теб проговори магистърът по бизнес. Аз напредвам бавно, справям се с проблемите, когато се изправя пред тях. Знаем, че това не е много далновидно от моя страна.

— Не съм съгласен. Най-преуспелите предприемачи, които познавам, са започнали с някаква мечта и са си поставяли целите и стремежите, преследвайки тази мечта. Гъвкавостта — желанието да реагираш, да преосмисляш плана си — това е от изключителна важност.

На устните ѝ заигра усмивка и тъмните кръгове под очите ѝ не се забелязваха толкова ясно.

— За мен ти си човек, който управлява яхтклуб. Трудно ми е да си те представя като финансов гений.

— Не ме познаваше преди шест години.

— Да, така е.

— Част от мен, обаче, винаги е искала да управлява яхтклуб. Това бе най-съкровената ми мечта, когато бях на около девет години. — Усещаше как го сковава студ, въпреки топлината на огъня му. — След смъртта на Хели започнах да преподавам плаване на тийнейджъри с проблеми. Запознах се с Майкъл Юма. Животът му бе объркан по съвсем различен начин от моя. Но енергията му, желанието му да плава — те бяха заразни, подсетиха ме за старата ми мечта. Съвсем скоро вече си имах яхтклуб и Майкъл стана дясната ми ръка.

— Значи си постигнал това, което искаш?

Той се замисли за момент.

— Да, предполагам, че е така. Двамата с Юма работим добре заедно. Той се занимава с по-голямата част от клиентите. Аз предпочитам да работя по лодките. С такава работа си изкарвах прехраната, когато бях в училище. И тогава ми харесваше, и сега също.

— Липсва ли ти светът на финансите?

— Не. Тогава онзи живот ми харесваше и благодарение на него сега мога да живея така. Не съжалявам. — Погледна към Ани. — Но вече не съм същият човек, който бях. Променил съм се.

— Разбирам.

В този миг на Гарвин му се стори, че тя казва истината и вече не му бе толкова студено.

След вечеря безмълвно отидоха в спалнята му и се любиха през цялата нощ на загасени светлини и спуснати пердета. Създадоха собствен недостъпен свят, отделен от миналото, забравил бъдещето. Докато я докосваше, докато вкусваше от нея и я любеше, Гарвин усети нетърпението ѝ, желанието — нуждата ѝ не само от физическо удоволствие, но и от самия него. Всяка част от него. Без задръжки. По начина, по който го прегръщаше, галеше и отговаряше на милувките му, си личеше, че се опитва да установи връзка с него, по-дълбока от физическата. Когато достигнаха върха на насладата заедно, когато чу страстния ѝ вик, той осъзна, че искаше да ѝ даде тази скрита част от себе си, която тя търсеше, стига да знаеше как.

Малко преди зазоряване, тя дойде при него. Седна отгоре му, настани го в себе си, така че той нарасна в нея. Надигна се, той хвана гърдите ѝ и вдигна поглед към нея в сребрилата светлина. Косата ѝ се спускаше като завеса, а погледът ѝ се губеше между сенките.

Усмихна му се и се раздвижи, а на него вече му бе невъзможно да мисли за каквото и да било друго, освен за настоящето, за този миг и за нея.

— О, не — изпуктя Майкъл Юма, още щом погледна шефа си.

Гарвин трепна.

— Извинявай. Не искам да си го изкарвам на теб. Виж, заслужаваш ден почивка. Прибери се вкъщи.

Юма се ухили.

— Да не смяташ, че ще те оставя да се бориш с твоето настроение? Боже, та само като те видят, хората ще се изпокрият. Вредиш на бизнеса, човече.

Гарвин тръгна надолу по кея. Беше слънчево, ясно, прекрасно неделно утро, но нощта, прекарана с Ани Пейн и сутрешния вестник с образа на Сара, лепнат на първа страница, си бяха казали думата. Животът му бе на косъм да се изплъзне от контрола му. А това бе нещо, което си бе обещал, че никога няма да се случи отново.

Юма сложи ръка на рамото му, тъмният му поглед беше непривично угрижен.

— Хайде, Гарвин. Отиди и свърши каквото трябва. Вкъщи не ме чака нищо наложително. Мога да остана тук още един ден.

— Виж, Майкъл...

— Следя клюките, а и прочетох сутрешния вестник. Имаш много грижи. Хайде сега, тръгвай. Изчезвай.

Гарвин се поколеба, но знаеше, че Юма е прав. Да се опитва да си върши работата, когато беше толкова угрижен, нямаше да помогне на никого. Кимна набързо на приятеля си.

— Благодаря ти, Юма.

Той не обърна внимание на благодарностите.

— Клиентите също ще ми благодарят.

На път към дома, Гарвин започна да си представя как плава с Ани Пейн. Тя бе дете на моряк, както и бивш директор на морски музей в Ню Ингленд. Сигурно познава океана. „Някой ден ще стане“, помисли си той, но след това стисна зъби. За първи път от дълго време наистина мислеше за бъдещето. Може би това бе добър признак, кой

знае. Но натрапчивата мисъл да плава с Ани Пейн все пак не му даваше мира.

Тя и Ото бяха заминали нанякъде със старото ѝ комби. Гарвин разбра, че каквото и да стане между него и Ани Пейн, животът му се бе променил завинаги. Временният мир, който бе съществувал между него и миналото му — и бъдещето му — бе приключил. Никога отново нямаше да се чувства изолиран или отчужден тук горе, нито пък — помисли си той — щеше да има спокойствие.

Когато излезе, Вик Денардо се показа от сянката на една лиственица и бавно тръгна по пътеката. Гарвин замръзна на място, вперил поглед в човека, за когото бе смятал, че е виновникът за трагедията. Изглеждаше удивително непроменен, тук-там се забелязваше някоя и друга бръчица около очите, някоя бразда по челото, но живият тъмен поглед и предизвикателната извивка на устните му си бяха същите. Приветливостта му не беше престорена. Странно за един убиец!

— Не съм убивал никого — започна той, като се доближи към Гарвин.

Усещаше напрежението в тялото си, ръцете му се свиха в юмруци. Но също така си спомни, че някога бе смятал Вик Денардо за приятел, мъж, на когото може да се довери. Бе длъжен заради Хели, и може би заради себе си, да помисли, преди да предприеме нещо, да не съди, докато не чуе всички факти.

— Ако не ти си убил Томас и Хели, Вик, тогава кой?

Денардо не отговори.

— Сара ли?

— Не знам. Може и да ме е натопила. Знаеше, че ще ходя при стареца онази нощ. Не съм я виждал, обаче, откакто замина. Винаги съм смятал, че това си е проблем на семейство Линууд, и аз съм бил удобен външен човек, който да опере пешкира. — Насочи тъмния си поглед към Гарвин. — По едно време се питах, дали не си ти.

— Какво те накара да промениш мнението си?

Появи се усмивка, която бързо замря.

— Изпитваш прекалено голямо желание да ми отрежеш „оная работа“, а?

Гарвин не му отвърна на усмивката, дори и не направи опит.

— Какво искаш?

— Заведи ме при Сара. — Вдигна очи към небето, като си пое дълбоко въздух, а сетне отново погледна към Гарвин. — Четох статията във вестника. Знам, че мога сам да я намеря. Тя това иска. Аз, обаче, искам двамата с теб да отидем заедно. Веднъж вече ме натопиха. Това няма да се повтори.

Гарвин кимна.

— Тогава да тръгваме.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В момента, в който Синтия Линууд нахлу в галерията ѝ, Ани разбра, че бе в едно от бурните си настроения. С бойна крачка се приближи до бюрото ѝ и удари по него с изрядния си маникюр. Видът ѝ както винаги беше безупречен.

— Как можа да допуснеш Сара да даде това интервю?

— Идеята бе нейна — спокойно отвърна Ани. — Аз не мога да я контролирам.

— Трябваше да я спреш. Тази жена е решена да съсипе това, което е останало от семейството ѝ, само защото не е имала живота, който смята, че ѝ се е полагал. Лази ми по нервите. Богата жена е, от достойна фамилия.

— Ако се е чувствала като хваната в капан...

Синтия направи гримаса, начинът ѝ, реши Ани, да се справя със страха.

— Никога не ѝ се налагало и пръста си да помръдне, за да се прехрани. Що се отнася до мен, тя е неблагодарница. Томас никога не се е държал толкова зле с нея, колкото тя разправяше. Собствената ѝ страхливост и надменност ѝ пречеха — но не винаги, нали? Най-накрая успя да стори това, което искаше. Хазартът, съмнителната връзка, а сега и тази нелепа драма около завръщането ѝ вкъщи. Всъщност, Сара винаги е правила каквото си поиска.

— Ти не я харесваш — каза Ани.

Очите на Синтия се насълзиха и част от гнева ѝ се изпари.

— Не я познавам толкова добре, че да определя чувствата си към нея. Предполагам, че думите ми звучат много злобно...

— По-скоро гневно.

— Наистина съм ядосана. Когато видях статията, Джон... — Пое си рязко дъх, стаила гнева си, примесен със загрижеността за съпруга ѝ. — Срещата със Сара е голям стрес за него. Статията само утежни положението. Можеше да се обади, да ни предупреди. След като той се

опита да се погрижи за безопасността ѝ... — Млъкна, беше прекалено изнервена, за да продължи.

— Аз също можех да ви предупредя. Съжалявам.

— Вината не е твоя. Може би не е ничия. — Избърса ъгълчетата на очите си с върха на пръстите. Ани си помисли дали да не ѝ подаде кърпичка, но след това се отказа. Синтия Линууд не бе жена, която би искала сълзите ѝ да се забележат. — Хората може и да се изненадват, но двамата с Джон наистина се обичаме. А и аз много си го пазя. Толкова много е преживял. Било е такова изпитание. Най-сетне стигна до момента, в който може отново да мисли за настоящето, нека оставим бъдещето. Миналото толкова го преследваше. Не знам дали би могла да разбереш.

— Има ли нещо, което би искала да сторя?

Раменете ѝ се отпуснаха.

— Не, нищо. Дойдох само, за да ти се развикам и да си оправя настроението. Явно всички ние ще трябва да приемем Сара отново в живота си. Полицията има ли напредък в разследването на взлома в апартамента ти?

Ани поклати глава. От цялата шумотевица Ото се размърда в краката ѝ, но не стана, което може би бе добре, като се имаше предвид видът му.

Устните на Синтия се извиха в слабо подобие на усмивка.

— Може този път да ни излезе късмета, и това да няма нищо общо с останалата част от тази каша.

— Ако разбере нещо, ще ти се обадя.

— Да. Би било добре. — В гласа ѝ се усещаше лека острота.

След като Синтия си тръгна, Ото стана и започна да се разхожда, нервно и притеснено. Ани реши, че или го боли главата, или бе усетил проблемите ѝ. Тъкмо се колебаеше дали да не затвори по-рано, когато Зуи изпрати помощничката си при нея с нареждания двамата с Ото да се прибират и да си вземат вана с лавандула. Ани нямаше нищо против да се подчини.

Тъй като бе дошла в галерията си направо от Белведере, колата ѝ бе на Юниън Стрийт и тя тръгна направо към апартамента си. Имаше намерение да остави Ото, но той отказа да слезе от колата. Ани не бе сигурна дали имаше лоши спомени от петъчната вечер, дали се

чувстваше по-уютно на задната седалка на комбито, или просто се инатеше, но не настоя.

Бе ясна, спокойна, топла зимна неделя и жителите на Сан Франциско бяха излезли, за да ѝ се наслаждават. Като потисна завистливия си порив, Ани тръгна към задънената уличка на Сара с Ото, плъснат на задната седалка. Тъй като нямаше свободно място за паркиране, тя обърна, за да тръгне обратно надолу по хълма, но когато мина покрай къщата на Сара, забеляза, че предната врата бе леко отворена. Дори и за Сара Линууд това бе странно.

Ани спря на забранено място точно пред стъпалата и изскочи навън, без да се сети за ключовете или за Ото, без да я интересува, че може би се поддава на паниката.

Бутна вратата.

— Сара? Аз съм, Ани.

Ала отговор не идваше. Отвори вратата още малко и надникна вътре.

— Сара? Добре ли си?

Вратата се удари в бастуна на Сара, паднал на пода. Ани усети как лапите на страха я сграбчват, опита да се отърси и бутна вратата, като се молеше на ум. Сара сигурно бе забравила бастуна, бе изпаднала в някой творчески транс или просто не бе затворила вратата добре.

Сърцето ѝ замря в мига, в който прекрачи прага.

Сара се бе свлякла на пода пред статива си. Около нея бяха пръснати зеленчуците, а нестабилната ѝ масичка бе съборена.

— Сара!

Втурна се към нея и падна на колене, в очакване да види кръв, да напипа слаб пулс, да се срещне отново със смъртта. Пропъди спомена за майка си — пожълтяла, само кожа и кости. Не мога да рухна. Трябва да продължа напред. Думите, казани тогава, думите, с които се окуражаваше сега.

Сара лежеше на една страна, свита в евтината си престилка на цветя и изкуствените панталони с ластичен колан. Дали пък не се бе преуморила от работа и не се бе строполила? Ани се надвеси над нея в опит да види лицето ѝ и да провери дали диша. Дотук не се виждаше кръв.

— Сара...

Тя изстена.

Жива бе. Поне беше жива.

— Сара, какво се е случило? Можеш ли да говориш? Можеш ли да мърдаш?

— Главата ми...

Още докато с мъка изричаше думите, Ани забеляза отока на тила на Сара, под лявото ухо. Не, не беше падала.

— Някой яко те е цапардосал — каза тя, като се опитваше да звучи оптимистично. Дали Сара бе изгубила съзнание от удара? За колко време?

— Ще взема лед. А след това трябва да повикам помощ.

Сара нито говореше, нито се движеше. Ани се изправи неуверено, добра се до хладилника, извади тавичка лед в мивката и събра десетина кубчета в една от оръфаните, изцапани с боя кърпи. Трепереше и се опитваше да сдържи сълзите и паниката си.

— Идвам, Сара. Господи, този лед ще ти помогне. Ще се справиш. — Опита да запази непринуден, окуражителен тон. — Знам, че ще се справиш. Прекалено си твърдоглава, за да оставиш едно цапардосване по главата да те извади от строя за дълго.

Сара не се бе помръднала. Ани сложи кърпата с лед на подутината. Като изпъшка, Сара вдигна съсухрената си ръка и сама хвана леда.

— Благодаря ти — прошепна тя.

— Само не мърдай. Ще повикам...

— Картината.

Ани замръзна на място.

— Моля?

Като се сви от болка, Сара прокара език по посинелите си устни и едва продума:

— Хели. Провери... моля те. Спалнята ми.

— Това може да почака.

Със свободната си ръка художничката се протегна и сграбчи силно китката на Ани.

— Провери — отчаяно каза, въпреки безсилието и болката. Моля те.

Тъй като не искаше да я притеснява допълнително, Ани се изправи. Краката ѝ трепереха, стомахът ѝ се бе свил болезнено от

страх и напрежение. Портретът на Хели Линууд Макри. Причината за всичко. Ани си бе мислила за него сутринта, след като бе прочела статията в неделния брой, където в едно-единствено, ясно изречение, журналистът бе заявил, че картината е била окачена в стаята, където Томас Линууд и внучката му са били убити. Не казваше нищо ново. Не бе откритие за никого в Сан Франциско. Ала Ани не бе успяла да прогони изречението от мислите си. Не разбираше защо.

Провери под старото двойно легло на Сара, в полупразния ѝ гардероб. Провери всяко от платната, облепени на стената.

Портретът на Хели Линууд бе изчезнал.

Отиде в хола, за да провери и там, но само забеляза, че ключодържателят на Сара бе разглобен на малката кухненска маса и ключовете бяха разпилени. Върна се при възрастната жена и коленичи до нея, докато ледът все още бе на тила ѝ.

— Картината я няма, Сара. Но за това можем да се тревожим по-късно, нали? Сега трябва да извикам бърза помощ. Според мен, не трябва да мърдаш, докато не пристигнат.

— Добре — отпаднало каза тя, докато по страните ѝ се стичаха сълзи.

— Сара...

— Отивай, обади се. Нищо няма да ми стане.

Ани нямаше друг избор. След като нямаше телефон, трябваше да остави Сара сама. Зави я с един степен, шарен китеник.

Преди обаче да успее да го стори, Гарвин Макри и Вик Денардо се втурнаха през вратата. Ани разбра, че са наясно с положението, още когато Гарвин я грабна за лактите. Очите му бяха като бездънни ями, съсредоточени, решителни, всякакъв страх скрит надълбоко.

— Какво се е случило?

— Не знам. Така намерих Сара. Била е ударена по главата — някой е откраднал портрета на Хели.

— Ти добре ли си?

В този момент тя долови сянката на страх в погледа му и кимна.

— Трябва да повикам бърза помощ.

— Използвай телефона в колата ми. Вратите са отключени.

Вик Денардо стоеше настрана, вперил поглед в рухналата на пода Сара Линууд.

— Не съм... Не съм я докосвал.

Гарвин го погледна гневно.

— Не съм отправял обвинения.

— Не съм бил аз. Никога не бих я наранил.

Без да му обръща внимание, Гарвин се запъти към Сара, Ани се втурна навън и се качи на предната седалка на колата, паркирана точно зад нейната, блокирала друга кола в задънената уличка. Докато набираще, видя Вик Денардо да изтичва навън и реши, че ще ѝ помогне. Погледът му за миг срещна нейния и след това той скочи в колата ѝ.

Ани чу дежурният да се обажда и разбра, че не може да тръгне след Денардо, не и когато Сара се нуждаеше от бърза помощ. Той запали двигателя, потегли, колата изключи, след това отново запали и със свистящи гуми излезе на улицата. Ани даде на дежурния нужната информация, докато наблюдаваше как колата ѝ се носи надолу по стръмния, криволичещ наклон, видя Гарвин да изскача навън и да се втурва надолу по хълма след Вик Денардо. След няколко метра се отказа и се затича към колата си, като ругаеше и риташе чакъла.

— Полицията и бърза помощ са на път — уведоми го Ани.

— Това копеле Денардо — проклет да бъде, тъкмо започвах да вярвам, че е невинен.

— Не бих се притеснявала особено.

— Защо, по дяволите?

Усмихна му се вяло.

— Ото е в колата с него.

Гарвин остави Ани да чака полицията и бърза помощ и хукна след Вик Денардо. Не бе изминал и десет преки, когато забеляза комбито на Ани, блъснато в един телефонен стълб. Предницата му бе леко смачкана, а малката тълпа, която се бе събрала, стоеше на разстояние. Щом слезе от колата, Гарвин разбра причината: Ото бе на предната седалка с Денардо. Тръгна натам и отвори вратата от страната на шофьора.

— Махни това проклето куче от мен — извика Денардо. Ото бе стъпил с предни лапи на скута му и бе заврял огромната си, полуобръсната глава в гърдите му. Голямата, грозна кучешка муцуна зееше отворена, с провиснал език, а видът му бе достатъчно зъл, за да уплаши всекиго. Погледът на Денардо бе подивял, когато се обърна към Гарвин: — Мразя кучета. Махни го от мен, по дяволите!

— Може да не ме послуша.

— Добре де, поне се опитай, за бога!

— Ото — каза Гарвин. — Хайде, момчето ми. Аз поемам оттук.

Голямото куче го погледна с огромните си кафяви очи. Челото му бе сбърчено, което му придаваше малко комичен вид.

— Лапите му са се впили в мен — оплака се Денардо.

— Пада ти се. Къде, дявол да го вземе, отиваш?

Денардо го погледна, като се дърпаше колкото се може по-далеч от отворената уста на Ото.

— Кучешки дъх. Господи.

— Вик.

— Добре де, добре. Видя ли ключовете на масата?

Гарвин се намръщи.

— Да.

— Бяха смъкнати от ключодържателя на Сара. Тя не би могла да стори това, не и с нейните ръце.

Вик млъкна и погледна към Ото.

— Продължавай — каза Гарвин.

— Ами ключът на Сара от къщата на Линууд липсва. Спомням си го. Даде ми го веднъж, за да му направя дубликат.

— Защо е искала ти да имаш дубликат?

Той прокара нервно език по устните си, а Ото не показваше признаци, че се предава.

— Искаше една нощ да се промъкна в стаята ѝ. Мислеше, че ще е — знаеш, възбуждащо опасно, след като баща ѝ бе в същата къща.

Гарвин стисна юмруци.

— Значи си можел да влизаш и излизаш, когато си поискаш. Вик, това не облекчава положението ти...

— Върнах ѝ го, когато се побърка на тема да ми връща пари. Хвърлих ѝ го във физиономията. Господи, Макри, ще кажеш ли на проклетото куче да седне?

— Разкажи ми за липсващия ключ, Вик.

— Не съм го взимал. Не съм пребивал Сара. Хайде, претърси ме. Няма да намериш никакъв ключ.

— Значи, искаш да кажеш, че който е нападнал Сара и е откраднал картината, го е взел.

Опита се да се отдръпне още няколко сантиметра от Ото.

— Аха.

— Защо?

— Помисли си.

Гарвин се въздържа да не изругае.

— Сега не е време за гатанки, Вик. Ако имаш да кажеш нещо...

— но се спря, осенен от една мисъл. Замръзна на място, без да реагира.

— Който е откраднал картината, се опитва да те натопи отново.

— Копелето е оставило ключовете на показ нарочно. Знаел е, че ще забележа, че ключът на семейство Линууд липсва и ще отида в къщата.

— Но тя е продадена...

— А, не, намерен е купувач, но документацията още не е оформена. Като сюжет на криминален роман, знаеш ли? Аз се връщам обратно на местопрестъплението. Отивам там, той ме убива и хвърля цялата вина върху мен. За картината, за Сара, за двете убийства.

— Но вместо това, ти побягна.

Вик поклати бързо и рязко глава.

— Не и този път. Бях тръгнал към къщата на семейство Линууд. Нямах намерение да оставя тази отрепка да ме натопи. Не и за втори път.

Гарвин си пое дълбоко въздух, беше неспособен да разсъждава.

— Хели...

— Тя е знаела кой е. Затова се е върнала в къщата.

— Но защо? Знаела е, че дядо ѝ е бил жестоко убит...

Изражението на Вик се смекчи.

— Хели си беше такава, Макри. Ако е познавала убиеца, ако е разбирала мотивите му, е смятала, че може да се разбере с него, да го убеди да се предаде. Тя така действаше. Никога не е вярвала, че хората са зли.

Това бе истина, помисли си Гарвин, притежаваше смелостта и несъобразителността да си уреди среща с човек, за когото знае, че е убиец. Имаше достатъчно доверие в собствената си доброта, в собствената си неуязвимост. Ако убиецът бе приятел, би му простила. Не си разсъждавал трезво. Предизвикали са те. Било е самозащита. Такава бе Хели Линууд Макри, жена, чийто оптимизъм бе недокоснат от суровата действителност на живота.

Гарвин се пресегна и хвана каишката на Ото.

— Ще го държа, докато ти се измъкнеш. Ако се опиташ да ми отмъкнеш колата, Денардо, ще пусна Ото след теб.

Денардо не се нуждаеше от повторно предупреждение. За половин секунда изскочи от комбито. Ото се измъкна от Гарвин и тръгна след Денардо, без да го изпуска от поглед.

— Няма проблем, кученце. Никъде няма да ходя.

Като оставиха комбито на Ани, забито в стълба, и тълпата зяпачи озадачена, всички се качиха в колата на Гарвин.

В къщата на Сара завариха полицията и бърза помощ. Двама лекари извозваха Сара на носилка.

— Няма я — каза Вик.

Имаше предвид Ани. Гарвин му кимна набързо. Ако Ани беше там, щеше да е до Сара.

— Сигурно също е видяла ключовете — каза Вик.

— Как, по дяволите, би разпознала ключа за къщата на семейство Линууд?

— Откъде да знам? Може Сара да ѝ го е показала. Както казах, странно е. — Потрепери. — От тази история ме побиват тръпки.

Гарвин вече бе обърнал колата и тръгнал надолу по хълма, преди от полицията да ги разпознаят и разпитат. Ани не разполагаше с кола. Сигурно беше взела такси или автобус. Във всеки случай, не можеше да е стигнала много далеч.

— Какво смяташ? — притеснено попита Вик. Гарвин не откъсваше очи от пътя.

— Мисля си, че сме тръгнали право в ръцете на това копеле. Ако направи нещо на Ани...

— Няма. Ще стигнем там навреме, Макри. Не може да е стигнала чак толкова далеч. — Вик се облегна на задната седалка, но не изглеждаше спокоен. — Знаеш ли, може да е жена.

Стиснал волана толкова здраво, че кокалчетата на ръцете му бяха побелели, Гарвин поклати глава. Не беше се разровил достатъчно. Преди пет години, когато бе проверил сметките на Сара, както бе направила Хели, бе решил, че всичко е наред.

Не му бе минало през ума, че някой, който рискуваше да изгуби всичко, бе минал оттам пръв и си бе покрил следите.

Ани стоеше пред портата на имението Линууд на Пасифик Хайтс. Беше се измъкнала от къщата на Сара, щом по хълма се бяха разнесли полицейските сирени, като бе заръчала на Сара да им каже да изпратят някой в къщата на семейство Линууд.

Убедена, че Вик Денардо вече е пристигнал там, Ани се бе запътила към Пасифик Хайтс сама. Разбираше какво си мисли Денардо. Би сметнал, че няма избор. Ако не стигнеше до къщата на семейство Линууд навреме, истинският убиец щеше да остави фалшиви доказателства, които да натопят Вик, и да изчезне, преди някой да е разбрал.

Но пък, ако стигнеше там навреме, рискуваше да попадне в ръцете му.

„Убиецът искаше Вик Денардо да отиде там“, помисли си Ани. Тъкмо за това нарочно бе оставил ключовете на Сара на масата. Искаше Вик Денардо да дойде при него в къщата на семейство Линууд, искаше да го убие и най-сетне да сложи край на разследването. Представяше си заглавията във вестниците:

Убиецът на семейство Линууд убит при самозащита, след като се връща на местопрестъплението.

Ала истинският злодей не е знаел, че Ани също ще разпознае ключа. Сара ѝ го бе показала след посещенията си в къщата, в която бе прекарала по-голямата част от живота си.

Още когато се бе втурнала по стълбите и си бе хванала такси, Ани бе наясно, че поемаше голям риск. Не можеше обаче да стои със скръстени ръце. Денардо имаше преднина. Докато обяснеше всичко на полицията и ги убедеше, че един обикновен ключ може да значи убийство, един невинен човек можеше да бъде убит.

Но когато стигна до имението Линууд, нямаше и следа нито от Вик Денардо, нито от Ото, нито от колата ѝ.

— Това е лудост — промърмори тя под носа си.

Ами ако в момент на паника се бе объркала? Липсващият ключ можеше да не означава нищо, а липсващата картина да няма нищо общо с убийствата на Томас Линууд и на Хели Линууд Макри.

Успя да се овладее и тръгна по пътеката, изкачи стъпалата, като погледна назад към улицата. Все още не се виждаха нито Денардо, нито Ото, нито колата ѝ. Нито пък Гарвин. Нямаше и следа от убиеца.

Дори и отвън огромната къща излъчваше празнота. Ани надникна през един страничен прозорец. Не видя никого. Явно се бе увлякла в драмата на Сара. Това, че я бе намерила в несвяст, я бе разстроило.

Предната врата се отвори и Ани отскочи, толкова стресната, че за малко не падна по стълбите.

Етан Конингер я гледаше от сянката на масивната врата.

— Я, Ани Пейн. Не теб очаквах. Предполагам, че е било наивно от моя страна, предвид действията ти през изминалата седмица. — Непринуденото поведение си бе същото, но привлекателният тъмен поглед зад очилата изглеждаше див. Усмихна се и отвори вратата по-широко. — Заповядай.

Ани опита да му отвърне на усмивката.

— А, ти ли си, Етан. Аз реших... търся Вик Денардо. Открадна колата ми. Мисля, че преди малко е нападнал Сара Линууд.

— Така ли? И какво би търсил тук?

Умът ѝ заработи бързо и тя реши да излъже, да се престори, че смята Вик Денардо за истинския убиец.

— Открадна ключа на Сара...

— Ани, не ме лъжи. Хората винаги се заблуждават, че могат да ме излъжат. Че няма да обърна внимание. Че никога не забелязвам нищо. Да, сладурче, ама грешат. Нищо не убягва от погледа ми. — Отвори вратата по-широко. Днес бе облечен с дънки, червен пуловер от кашмир и мокасини. Подсмръкна. — Бяха едни дяволски дълги пет години.

— Етан.

— Влез вътре, Ани. Ще изчакаме Вик Денардо заедно.

Стомахът ѝ се сви и тя реши, че след миг ще припадне.

— Ани, нека бъда ясен. На ръба съм. Пет години се правя на безгрижно конте, докато чакам Вик Денардо и Сара да се срещнат, да обменят знания и да се усетят какво се е случило тогава. Цяла седмица полагам усилия, за да ги държа далеч един от друг.

— Включително и това да нахлуеш в апартамента ми и да пребиеш кучето ми.

— Да, включително и това. Не ме подценявай, Ани Пейн, и не ми създавай проблеми. Ако трябва, ще те застрелям още тук на стъпалата и ще завлека трупа ти вътре.

На Ани ѝ прилоша още повече, но тя се опита да разсъждава трезво.

— Етан, в момента Сара разказва всичко на полицията. Ще пристигнат всеки момент...

— Значи кучката е оживяла, а? Е, няма значение. Не ме видя. Предполагам, трябваше да се уверя, че е мъртва, но знаех, че двамата с моя приятел Гарвин всеки момент ще се появите на белите си коне. — Подсмръкна и очите му неочаквано се насълзиха. — Господи, каква каша. Само ако хората се бяха вслушали в разумните съвети.

— Аз съм готова да се вслушам...

— Вече няма значение — каза той, окопитен. Изправи рамене и извади малък черен пистолет. — Томас, Хели — не ми оставиха друг избор. Или аз, или те. Избрах себе си. Времето не може да се върне назад. Хайде, Ани. Заповядай.

Тя усещаше колко бе напрегнат, колко близо бе до ръба.

Нямаше причина да се съмнява в него. Би я убил, без да му мигне окото и би завлякъл трупа ѝ вътре.

В опита си да предпази Вик Денардо от капана, осъзна, че сама бе попаднала в него.

С учудващо и за нея самата спокойствие, тя влезе в голямата къща. Стъпките ѝ отекваха по дървения под. Нямаше и следа от празничното настроение миналата събота, от жуженето на нетърпеливи купувачи, от пазачите, от дискретните аукционери.

Нито пък от Гарвин Макри, помисли си тя.

Етан я накара да мине пред него, насочил пистолета към гърба ѝ. Побутна я към коридора и я заведе в една елегантна стая с богата дърворезба, вградени полици и огромна мраморна камина. Бе опразнена, с изключение на портрета, който Сара Линууд бе направила на седемнайсетгодишната си племенница. Беше подпрян на една стена и Хели Линууд им се усмихваше от него, сякаш нямаше от какво да се страхува.

— Беше още по-красива, когато порасна — каза Етан.

Ани се обърна към него.

— Не се и съмнявам.

В очите му плуваха сълзи.

— Не ми остави избор. Господи. Не можех да постъпя, както тя искаше. Мислеше, че... — Изкашля се и премигна от сълзите си. —

Смяташе, че ако ме помоли, щях да го сторя. Знаеше, че ѝ се възхищавам, че я уважавам. Тя бе единствената от семейство Линууд, която не съм искал да нараня.

— Знаела е, че си убил дядо ѝ — каза Ани.

— О, да. Знаеше. Бе решила да прегледа сметките на Сара, за да ѝ помогне с хазартния проблем. Откри една грешка, която бях допуснал.

— Колко голяма грешка?

— Огромна. Изгубих милиони с една сделка, в която бях инвестирал без знанието на дядо ѝ. Не бе лесно да го сторя. Предполагам, че по мой си начин бях толкова пристрастен към хазарта, колкото и Сара. Увеличих първата грешка, като се опитах да я прикрия, но след време знаех, че мога да я наваксам. Още няколко години и никой нямаше да разбере.

— Не можеше ли просто да си признаеш? — попита Ани с надеждата да удължи разговора, за да могат полицаите, Гарвин, Вик Денардо — който и да било — да пристигнат.

Той се усмихна кисело.

— Пред Томас Линууд ли? В никакъв случай. Той бе човек, който не понасяше некомпетентността на когото и да било, като се почнеше от готвачката до собствените му деца, а да не говорим за един доверен финансов съветник.

— Но Хели...

— Тя успя да разгадае всичко. Винаги е била по-умна, отколкото смяташе Гарвин. И толкова дяволски честна. Настояваше да се каже на дядо ѝ. Не вярваше, че той ще ме уволни.

— Той направи ли го?

— Естествено. С него не можеше да се разбереш. Затова и не му казах за грешката от самото начало. Знаех, че ще ме изрита, че няма да ми има доверие. — Усмихна се вяло на Ани. — Харесвам живота си.

— Значи те е уволнил — каза Ани, — а ти... — Замлъкна, без желание да се доизкаже.

Той погледна към пистолета в ръката си.

— Разбрах намерението му, още щом той ми каза да се срещнем тук. Взех пистолета си в случай, че той не се вслуша в здравия разум и продължава да настоява да опетни името ми и не само да ме изхвърли от хубавата ми работа, но и да направи невъзможна по-нататъшната ми

кариера. Но Томас Линууд... той просто не вярваше, че някакъв си куршум може да го нарани. И определено не вярваше, че аз, един негов подчинен, ще го застрелям.

— И Хели е повярвала, че е било нещастен случай?

Етан я погледна с присвити очи.

— То си беше нещастен случай.

— Бил е прострелян в сърцето...

— Съвпадение — поясни, сякаш си вярваше.

Ани едва преглътна, гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Хели ме повика да се срещна с нея тук, в тази стая. — Той се огледа наоколо, сякаш си представяше онази нощ преди пет години. — Не ѝ минаваше през ума, че бих могъл да я нараня. Опита се да провокира чувството ми за чест. Каза ми, че вярва, че съм убил дядо ѝ в момент на раздразнение. Беше убедена, че не бих оставил невинен човек да пострада заради нещо, което аз съм сторил. Тя не знаеше, че бях планирал нещата така в случай, че Томас осъществи най-лошите ми очаквания — както и стана. Знаех, че Вик ще бъде там онази вечер. Защо, по дяволите, си мислиш, че взех със себе си заглушител?

— Ти си предвидлив човек — каза Ани внимателно.

— Точно така. Предвидлив съм. Една шибана грешка не биваше да ме проваля, но Томас нямаше да ми прости. Такова гадно копеле си беше той. — Пое дълбоко дъх, сякаш се опитваше да се успокои. — Хели искаше да разкажа всичко на полицията. Заплаши ме, че ако не го направя, ще го стори тя. Господи! Опитах се да се разбера с нея. Дадох ѝ възможност. — Ани забеляза, че сълзите бяха изчезнали. — Тогава постъпих така, както смятах за най-добре.

Ани потрепери и обгърна с поглед богатата библиотека, представяйки си ужаса, който Хели Линууд е изпитала, осъзнавайки, че Етан Конингер ще извърши хладнокръвно убийство, за да спаси кожата си.

— Тя видя всичко — каза той с тих, почти зловещ тон. Ани сви вежди недоумяващо, после забеляза, че той е насочил вниманието си към портрета.

— Мислех, че е унищожена. — Бе впил поглед в момичето с медноруса коса, чиято душа Сара Линууд сякаш бе уловила върху платното. — Спомням си как по-късно онази вечер си помислих, че трябва да взема картината със себе си. Но не посмях. След това, когато

се появи на търга... — Той отново се обърна към Ани: — Знаех, че така тя се опитва по свой начин да извади най-вече истината за мен.

— Но Етан, това е само една картина...

— Ти не познаваше Хели.

Ани прокара език по устните си.

— Знаеш ли, тя сега ни наблюдава. — Той говореше съвсем спокойно и естествено. — Знам, че звучи странно, но можеш да ми вярваш — тя ни наблюдава.

— Но защо ще ни наблюдава?

— Очаква да взема правилно решение. Затова се върнах тук. Тя би искала да постъпя точно така.

Ани не помръдна, но усещаше как коленете ѝ омекват, а стомахът ѝ се обръща. Етан Конингер бе интелигентен, брутален, разкъсан от вина и побъркан от мисълта, че Хели Линууд го наблюдава и осъжда за деянието му.

— Господи — прошепна той. — Не можеш да си представиш какво съм преживял.

Ани не бе сигурна дали се обръща към нея или към седемнайсетгодишната Хели.

— Не — тихо каза тя. — Не мисля, че някой би могъл да си представи.

Погледът му се насочи към нея, изведнъж беше станал твърд и съсредоточен, преценяващ настоящата ситуация. Той вдигна пистолета към Ани.

— Ще дам на полицията човека, когото търсят. Точно това трябва да се направи.

— Никой няма да ти повярва — каза Ани.

— Ти не си глупачка, Ани Пейн. Вярвай ми, Вик Денардо знае за какво става въпрос. Той ще дойде тук. Аз ще го убия, ще убия и теб, а след това ще обер лаврите, задето съм спрял един убиец, макар и не съвсем навреме.

— Така, както си го представям — казваше Вик Денардо, докато двамата с Гарвин караха към Пасифик Хайтс, — Хели сигурно се е опитала да се обърне към здравия разум на човек, който няма такъв.

Гарвин обърна поглед към него.

— Направо се стряскам, Денардо — ти и аз на една и съща страна.

— Да бе. Особено като се има пред вид, че в продължение на пет години ме преследваш като заек.

Гарвин паркира в забранен участък пред дома на Линууд и изскочи от колата. Ото пропълзя през предната седалка и изпреварвайки Вик, излетя от другата врата. Вик започна да псува и Гарвин осъзна, че това е неговата защита да държи страха настрана.

— Защо, по дяволите, Сара не си избра някоя жена с малък сладък пекинез или нещо такова? Но не. Тя ще се спре на тази с ужасния ротвайлер. Хей... хей, върни се тук!

Но Ото вече бе преминал с няколко скока алеята и оградата и се насочваше през изрядно подстриганата ливада към предния вход на дома на Линууд.

— Господи — прошепна Вик. — Изглежда като дявол, току-що напуснал ада.

Гарвин внезапно бе обзет от лошо предчувствие.

— Да, така е.

Вик му хвърли кос поглед.

— Ани?

— Явно е доловил нейната миризма. Да вървим.

Те хукнаха, но по средата на алеята Вик спря с ръка Гарвин.

— Може би не трябва да влизаме отпред. Копелето сигурно ни чака.

Гарвин кимна.

— Добре, ще влезем през задния вход. — Погледна към по-възрастния мъж. — Готов ли си за това?

— Аз съм един невинен човек, Макри. Единственото ми престъпление е, че се влюбих в една богата наследница и я научих да играе покер. Може би съм закъснял с пет години, но все пак искам да изчистя името си. — Той се усмихна вяло. — А освен това тази Ани Пейн някак си ми допада. А на теб?

— Да — отвърна Гарвин с пресъхнало гърло. — И на мен.

Прекосяха тесния двор към задната страна на къщата. Гарвин приближи вратата, следван от Денардо. Бяха изгубили Ото.

— Нямам ключ.

— Аз имам — каза Вик.

— Изобщо няма да питам откъде.

Денардо извади връзка ключове и тридесет секунди по-късно те вече бяха вътре. Тъй като не искаше да вдига излишен шум, Гарвин нарочно остави вратата отворена. Задният вход водеше към мазето, в ниската част на хълма, откривайки панорамната гледка от балната зала. Той знаеше пътя към стълбите, но Вик се шумугна преди него със сигурни бързи крачки. Явно бе минавал оттук и друг път. Вик Денардо и Сара Линууд бяха осъществявали своите любовни срещи направо под носа на баща ѝ.

Те внимателно тръгнаха по стълбите към първия етаж, колкото е възможно по-бързо, но и предпазливо, за да не вдигат шум. Стълбите водеха към стаичката на прислугата. Почти долепени до стената, прекосиха предверието.

Накъде пред тях Гарвин чуваше гласовете, идващи откъм библиотеката. И двамата с Вик нямаха оръжие. Но Гарвин не го интересуваше. Щеше да направи това, което трябва. А може би стигаше твърде далеч във фантазията си. Може би Ани не беше там. Може би това бяха новите собственици, които си говореха за тапети.

Двамата с Вик стигнаха до вратата на библиотеката. Гарвин разпозна гласа на Етан Конингер. Сърцето му спря. Сега всичко щеше да бъде наред, ако Хели бе дошла при него и му бе разказала резултатите от разследването си на финансовите дела на Сара. А вместо това му бе говорила с недомлъвки. Искаше да разбере колко сериозно е затънала Сара, какви са дълговете ѝ. Но явно се бе натъкнала на нещо, което не е очаквала. Притеснена и объркана, му споменала, че има нужда от повече информация, преди да му разкаже всичко.

Ала така и не ѝ се бе удадала тази възможност.

— Имам точен мерник — казваше Етан от библиотеката. — Няма да страдаш.

— Ти си само един страхливец — каза Ани, — който не смее да се погледне в огледалото. Но не искаш да си го признаеш. Мислиш се за безгрижен плейбой, за градското конте, а си само един жалък нещастник.

С вдигнати вежди Вик се обърна към Гарвин, който посрещна с гримаса предизвикателните ѝ непремерени думи. Но Ани Пейн беше

заставала на ръба на пропастта и преди, така че нямаше да се остави да падне току-така.

Гарвин пристъпи напред и надникна иззад рамката на вратата. Етан беше с гръб към него, но Гарвин виждаше пистолета в дясната му ръка, насочен към Ани. Тя изглеждаше забележително спокойна, за човек в нейното положение.

— Честно казано — прошепна Вик зад гърба на Гарвин, — аз не бих нарекъл някой с пистолет „жалък нещастник“.

Гарвин го изгледа кръвнишки и Вик млъкна. Зад тях се чу шум. Вик смръщи вежди.

— Какво беше това?

— По дяволите — промърмори Гарвин, но беше твърде късно.

Направо изневиделица — без всякакво колебание — Ото профуча край тях в облак от черна козина и мускули. Той влетя в библиотеката, без да ръмжи, без да лае, генът му на ротвайлер бе надделял.

— Мили боже — прошепна Вик.

Двамата с Гарвин нахлуха в библиотеката, ала Ото вече се бе хвърлил върху Етан и го бе проснал на пода. Пистолетът излетя във въздуха, а Етан крещеше. Ото се стовари върху него с цялата сила на мощното си шейсеткилограмово тяло.

Ани грабна пистолета в момента, в който Гарвин стигна до нея, прегърна я и я притисна. Тя се отпусна в обятията му. Той забеляза, че трепери, но бе запазила самообладание.

Ото бе приковал ужасения Етан към пода, а Вик се разхождаше около тях.

— Знаех си, че това куче ще ни свърши работа — каза той гордо. — Нали така, Ото? Ние с теб сме приятели. Хвана копелето. Здравата го хвана!

Но коленете на Вик трепереха, а по бузите му се стичаха сълзи.

— Време за отплата — каза Гарвин, притискайки Ани до себе си, когато ужасът в душата му се поуталожил. Слава богу, не я бе загубил. — Ти спаси Ото. Сега Ото спаси Ани.

— Не знаех, че е способен на подобно нещо — каза тя. — Винаги е бил толкова мило куче.

Вик изсумтя.

— Мило? Да бе! Сигурно си спомня нашия приятел Етан от онази вечер в твоя апартамент. — Вик се наведе и повиши глас, сякаш слуха на Етан беше увреден. — Когато изигра Ото. Знаеше, че ще е там и се бе подготвил за него. Спомняш ли си? Голяма грешка, задник такъв.

Етан изстена, но не помръдна нито на милиметър.

— Махнете го от мен!

Отвън се чува сирени. Вик погледна доволен натам.

— Сара сигурно е успяла да убеди полицията, че не е откачена.

Напрежението бе започнало да напуска Ани и тя се сгуши поблизо до Гарвин.

— Всичко свърши — каза дрезгаво. След това обърна тъмносивите си очи към него. — Получи си убиеца.

— Да.

Той усети как го обземат спокойствието и ужаса от това, че най-сетне узна истината, но същевременно единственото, за което можеше да мисли, бе Ани и как едва не я загуби. Погледна невероятния портрет, който Сара бе нарисувала на жена му. Хели бе добра съпруга и светът я бе изгубил твърде рано. Ала Ани бе неговото настояще и бъдеще, макар че в момента едва ли го подозираше.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Саксиите с цветя и двора пред галерията на Ани изглеждаха великолепно във вечерта на откриването. Поканите бяха разпратени, рекламната кампания беше широкомащабна и тя бе сигурна — повече от сигурна — че Сара Линууд ще бъде провъзгласена за най-новата значима американска художничка.

Ани обгърна с поглед своята галерия. Чувстваше се неописуемо щастлива. Беше завързала червена панделка около врата на Ото специално за случая и си беше купила нова рокля. Зуи Съмър ѝ бе осигурила подходящ парфюм. Вик Денардо беше взел костюм под наем, а Сара Линууд бе открила нов оказионен магазин и се бе снабдила със семпла черна копринена рокля, за която бе убедена, че някога ѝ е принадлежала. Към нея бе добавила чифт нови бели кецове и чорапи, които изглеждаха еднакви.

Синтия Линууд, която бе обещала, че няма да се меси, но искаше всичко да е както трябва, бе помогнала на Ани да избере ресторант, който да достави храната и да изготви списъка на гостите. Всички в Сан Франциско, бе казала тя, ще искат да присъстват. Ани нямаше причина да се съмнява в думите ѝ.

Един час преди официално обявеното начало липсваше само Гарвин Макри. Дори Майкъл Юма и всички работници от дока „ГМ“, включително и един огромен мъж на име Боу с татуировки по яките си ръце, бяха дошли за импровизираното събиране преди откриването.

— Мислиш ли, че може да не се появи? — запита Вик, вече с чаша шампанско в ръка.

— Разбира се, че ще се появи.

Това не беше блъф. Ани знаеше, че Гарвин ще дойде. В седмиците след като полицията бе отвела Етан Конингер, тя се бе научила да познава, да разбира и да вярва на Гарвин, да осъществява връзка с него, каквато не бе имала с никого досега. Не ставаше въпрос само за конкретен случай или за определен момент. Бяха ходили на разходка с яхта заедно, бяха прекарвали един уикенд из винарските

региони, бяха разработили план за развитието на нейната галерия. Любеха се често, правеха дълги разходки по плажа. И с всеки изминал ден, прекаран с него, Ани установяваше, че се отдалечава от старото си убеждение за живота — „днес съм с теб, утре ме няма“.

Той влетя в галерията минути преди седем и още преди да я забележи, Ани проследи с поглед как се здрависва с Джон и Синтия Линууд, целува Сара по бузата и потупва Вик по рамото. После отпрати комплимент към Ото за панделката му и благодари на Майкъл Юма и момчетата, че са дошли. Нямаше и следа от онзи мъж, който само допреди няколко седмици позволяваше на живота да минава покрай него.

Най-накрая той мерна Ани, грабна една чаша шампанско и се усмихна широко. Отново, както винаги, Ани бе поразена от собствената си реакция към него. Знаеше, че така ще бъде цял живот.

— Съжалявам, че закъснях — каза той.

— Няма нищо. Бях сигурна, че ще дойдеш.

Той стисна ръката ѝ.

— Радвам се, че си била сигурна.

Тя се усмихна.

— Къде беше?

— Обикалях по улиците.

Тя вдигна вежди.

— Защо? Нещо не е наред ли? Гарвин, знам, че тази вечер сигурно няма да ти е лесно. Хората ще си мислят за връзката ти със семейство Линууд. Моля те, не се чувствай длъжен да останеш, ако...

— Олеле, Ани, не се отвличай. Наистина тази вечер ще е доста носталгична. Но докато се разхождах из улиците, си мислех за утре.

Сърцето ѝ препускаше, ала не заради предстоящото откриване. А заради този побъркващ мъж, когото познаваше и... обичаше.

— Утре — повтори тя.

Той кимна и извади нещо от джоба си. Когато разтвори ръката си, тя видя пръстена.

— Не е нещо особено — каза той, — но беше на баба ми и си помислих, че... че, може би ще ти допадне повече от някой голям диамант.

— Гарвин...

— Омъжи се за мен, Ани Пейн. Утре, вдругиден, когато поискаш. — Той се усмихна, докато поставяше пръстена на ръката ѝ, а нейните очи се изпълниха със сълзи. — Обичам те, Ани и искам да бъда с теб.

— И аз те обичам. Понякога си мисля, че се влюбих в теб още от момента, в който те забелязах да наддаваш срещу мен в онази бална зала.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Тя се усмихна, а на пръста си усещаше тежестта на красивия, семпъл пръстен.

— Ще се омъжа за теб, Гарвин Макри.

Той докосна с пръст една сълза на бузата ѝ и се усмихна толкова нежно, че на Ани ѝ се искаше да избухне в радостен плач.

— Бих живял с теб тук, в Сан Франциско, или в Мейн. Където искаш, Ани.

— Няма значение къде, Гарвин. Тук, в Мейн, в Белведере, в някоя колиба в планината. — Тя взе чашата шампанско от ръката му, остави я настрани и без да обръща внимание на първия прилив от критици и първите възгласи, одобрителни, предизвикани от картините на Сара Линууд, го целуна лекичко и прошепна: — Където и да съм, когато съм с теб, съм у дома си.

Издание:

Ан Харъл. Изгрев за двама
ИК „Ера“, София, 1999

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.